

Přehled zpráv

NEDELNÍ VIDEOZÁZNAM: ROZPRÁVY O ČESKÝCH MÉDIÍCH: Sportovní žurnalistika	7
30.9.2012 ceska-media.cz ~ str. 00 ~ Média-Hydepark_ TV Česká média_	
Retail jako jeden z pilířů původně korporátní banky	7
27.9.2012 Bankovníctví ~ str. 34 ~ Produkty a služby - Rozhovor_ KATEŘINA PAVLIČKOVÁ_	
Lukáš Jelínek: Janečkovo volební inženýrství.....	9
27.9.2012 ČRo - cro6.cz ~ str. 00 ~ komentare_ Lukáš Jelínek_	
Janečkovo volební inženýrství.....	10
27.9.2012 ČRo 6 ~ str. 05 ~ 18:10 Názory a argumenty_ -	
PŘESTUPY MANAŽERŮ	11
27.9.2012 Lidové noviny ~ str. 16 ~ trhy / manažeři v pohybu_ -	
Hledáme soudce málo racionálně.....	13
27.9.2012 Lidové noviny ~ str. 18 ~ Právo & Justice_ TOMÁŠ NĚMEČEK_	
Byli jsme nejlepší kamarádi.....	16
27.9.2012 Lidové noviny ~ str. 19 ~ Právo & Justice_ VÁCLAV DRCHAL_	
Lukáš Jelínek: Janečkovo volební inženýrství.....	18
27.9.2012 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Názory a petice_ rozhlas.cz_	
ROZPRÁVY O ČESKÝCH MÉDIÍCH: SPORTOVNÍ ŽURNALISTIKA.....	19
26.9.2012 ceska-media.cz ~ str. 00 ~ Média-Stalo se_ Vlastní zpráva ČM, (BoJ)_	
ZÁŘIJOVÉ ROZPRÁVY O ČESKÝCH MÉDIÍCH: Sportovní žurnalistika	20
26.9.2012 ceska-media.cz ~ str. 00 ~ Média-Stalo se_ Vlastní zpráva ČM, (khl)_	
Senátor chce repete. Imigraci je třeba usměrňovat	20
26.9.2012 prvnizpravy.cz ~ str. 00 ~ z domova_ -	
ZUNO: LUKÁŠ TOMIS PR MANAŽEREM PRO ČESKO A SLOVENSKO	21
25.9.2012 bankovnipoplatky.com ~ str. 00 ~ _ -	
ZUNO: Lukáš Tomis PR manažerem pro Česko a Slovensko.....	22
25.9.2012 investujeme.cz ~ str. 00 ~ Banky_ -	

Na semináři bude přednášet i Lidie Vajnerová	22
25.9.2012 libereckenovinky.cz ~ str. 00 ~ z regionů_	
–	
Tomis PR Manažerem ZUNO pro ČR a Slovensko	24
25.9.2012 MaM.cz ~ str. 00 ~ mam.ihned.cz_	
Marie Zemanová_	
Na semináři bude přednášet i Lidie Vajnerová	24
25.9.2012 prvnizpravy.cz ~ str. 00 ~ z regionů_	
–	
FSV UK pořádá premiérový event TEDxCharlesUniversity	25
24.9.2012 protext.cz ~ str. 00 ~ dce kom_	
jik_	
Mýty o české privatizaci	26
24.9.2012 Euro ~ str. 48 ~ Hyde park - Hospodářství_	
jan průša, Pavel Ryska_	
Politici letos staví na kontaktu s voliči	28
24.9.2012 Marketing & Media ~ str. 17 ~ Marketing_	
Monika Bláhová_	
Nejefektivnější byla letos Et netera	29
24.9.2012 Marketing & Media ~ str. 22 ~ Agentury_	
Michal Kříž_	
Lukáš Tomis PR manažerem banky Zuno pro Česku a Slovensko	31
24.9.2012 mediar.cz ~ str. 00 ~ Články_	
Ondřej Aust_	
KDO JE KDE	32
24.9.2012 ZBOŽÍ & PRODEJ ~ str. 48 ~ Management_	
–	
Revoluční rok 1848	33
22.9.2012 ct24.cz ~ str. 00 ~ Historie.cs_	
ČT24_	
Petice na podporu novely zákona o sociálně-právní ochraně dětí	37
22.9.2012 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Názory a petice_	
petice, ParlamentniListy.cz_	
IEA 2012: Mafie, swing a Markething	47
21.9.2012 markething.cz ~ str. 00 ~ Z terénu_	
Ondřej Kolek_	
Citlivost chybí na obou stranách	49
20.9.2012 Benešovský deník + deníky: Berounský, Blanenský, Boleslavský, Brněnský, Bruntálský a Krnovský, Břeclavský, Českobudějovický, Českokrumlovský, Českolipský, Děčínský, Domažlický, Frýdecko-místecký a třebešický, Havířovský, Havlíčkobrodský, Hodonínský, Hradecký, Chebský, Chomutovský, Chrudimský, Jablonecký, Jičínský, Jihlavský, Jindřichohradecký, Karlovarský, Karvinský, Kladenský, Klatovský, Kolínský, Krkonošský, Kroměřížský, Kutnohorský, Liberecký, Litoměřický, Mělnický, Moravskoslezský, Mostecký, Náchodský, Novojičínský, Nymburský, Olomoucký, Opavský a hloučinský, Orlický, Pardubický, Pelhřimovský, Písecký, Plzeňský, Prachatický, Pražský, Prostějovský, Přerovský a hranický, Příbramský, Rakovnický,	

Rokycanský, Rychnovský, Slovácký, Sokolovský, Strakonický, Svitavský, Šumperský a jesenický, Tábořský, Tachovský, Teplický, Třebíčský, Ústecký, Valašský, Vyškovský, Zlínský, Znojemský, Žatecký a lounský, Žďárský
 + denik.cz ~ str. 14 ~ Ze zahraničí_
 (doh)_

Máme nejlepší data v zemi.....	50
20.9.2012 Computer ~ str. 103 ~ Computer živě - Rozhovor_ _	
Fotogalerie: vyhlášení soutěže Internet Effectiveness Awards 2012.....	52
20.9.2012 ereg.al.ihned.cz + MaM.cz ~ str. 00 ~ mam.ihned.cz_ Michal Kříž_	
Ceny IEA za nejefektivnější internetové kampaně rozdány	54
20.9.2012 mediaguru.cz ~ str. 00 ~ Internet & Mobil_ Mediaguru_	
Petice na podporu novely zákona o sociálně-právní ochraně dětí	59
20.9.2012 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Názory a petice_ petice, ParlamentniListy.cz_	
Komunikační postupy ve Vodafonu.....	69
20.9.2012 Strategie ~ str. 60 ~ Přestupy_ _	
ANKETA	69
19.9.2012 Hospodářské noviny ~ str. 02 ~ Téma_ _	
VĚDECKÁ KAVÁRNA	70
19.9.2012 Lidové noviny ~ str. 20 ~ Medicína & věda_ ved, mat_	
Lokomotiva si volila předsedu	70
19.9.2012 Orlický deník ~ str. 21 ~ Sport Orlicka_ (sr, re)_	
Být dálkařem.....	71
18.9.2012 finance.cz ~ str. 00 ~ _ Studentskefinance.cz_	
Spotřebou k prosperitě?	74
17.9.2012 Respekt + respekt.cz ~ str. 34 ~ Fokus / investice_ Ondřej Schneider_	
Dlouhý v rádiu Bonton: Ano, v 90. letech se dělaly chyby, ale.....	75
16.9.2012 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Aréna_ Václav Ivánek_	
Linda Bartošová: Právě teď se cítím šťastná	76
15.9.2012 Haló noviny ~ str. 11 ~ Bonus pro Vás_ Petr KOJZAR_	
14 českých univerzit míří na veletrh do Dublinu	79
13.9.2012 finance.cz ~ str. 00 ~ _ Dům zahraničních služeb_	

Mluvící mašina a ti druzí: Moravcovy Otázky přinesly spíš další otázky	79
13.9.2012 Mladá fronta DNES ~ str. 01 ~ Kraj Hradecký_ Petr Záleský_	
Občany na Vysočině ohrožují nevýhodné úvěry	81
13.9.2012 Právo ~ str. 10 ~ Jižní Morava - Vysočina_ -	
knihy	82
12.9.2012 A2 ~ str. 28 ~ Knihy_ -	
Mluvící mašina a průměrný hejtman se utkali v Otázkách Václava Moravce	86
12.9.2012 hradec.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Hradec / Hradec - zprávy_ MF DNES, Petr Záleský_	
Odoperováno. Za chvíli jste doma	87
12.9.2012 Lidové noviny ~ str. 17 ~ Medicína & věda_ JOSEF MATYÁŠ_	
Na co jste mysleli u Pláteníka? ptá se socioložka Irena Reifová	89
12.9.2012 novinky.cz ~ str. 00 ~ Kultura - SALON_ Zbyněk Vlasák, SALON_	
S lichvářem se setkala více než polovina obyvatel kraje	91
11.9.2012 Bruntálský a krnovský deník + deníky: Frýdecko-místecký a třinecký, Havířovský, Karvinský, Moravskoslezský, Novojičínský, Opavský a hlučínský + denik.cz ~ str. 04 ~ Krimi_ JAROSLAV PERDOCH_	
Zase je vše jinak: volby v kraji prý vyhraje ČSSD	93
11.9.2012 Mladá fronta DNES ~ str. 01 ~ Kraj Hradecký_ Petr Záleský_	
Nečas o škodlivosti dalajlámismu a Pussy Riot	94
11.9.2012 Prima Family ~ str. 11 ~ 18:55 Zprávy TV Prima_ -	
Rusko očima Lenky Kabrhelové	95
11.9.2012 Týdeník Rozhlas ~ str. 07 ~ Tvář za mikrofonem_ Alena Sojková_	
ČSSD podle průzkumu okolo Hradce panuje, ostrouhali by Zemanovci i VV	96
10.9.2012 hradec.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Hradec / Hradec - zprávy_ MF DNES, Ladislav Pošmura_	
Lichváři nabízejí půjčky více než třetině lidí v Jihomoravském kraji	97
10.9.2012 listyjm.cz ~ str. 00 ~ Jižní Morava_ -	
Šéfem korporátní komunikace Vodafonu Čepický	98
10.9.2012 MaM.cz ~ str. 00 ~ mam.ihned.cz_ ČTK_	
Zlatí a hloupí	99
10.9.2012 Respekt + respekt.cz ~ str. 16 ~ Komentáře - vzdělání - památky_ Kateřina Šafaříková_	

Nejkvalitnější ekonomická škola: VŠE	100
10.9.2012 Týden ~ str. 54 ~ Ekonomika_ Jiří Štefek_	
Nemoc a smrt jsou důstojní protivníci	102
10.9.2012 Zdravotnické noviny ~ str. 26 ~ Komunikace_ Jana Jílková_	
Rozhovor s	106
10.9.2012 Zemědělec ~ str. 02 ~ Zpravodajství_ Zuzana Fialová_	
Debata o nadcházejících amerických prezidentských volbách	107
9.9.2012 ČRo 6 ~ str. 01 ~ 18:10 Názory a argumenty_ —	
Kdo chce do Senátu? (Praha 12, Praha 4, Praha 8, Praha 2) (KohoVolit.eu)	117
9.9.2012 idnes.cz - blog ~ str. 00 ~ _ —	
Španělský kněz zve rudou Semelovou do kostela: Ať mi řekne zloději	119
9.9.2012 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Poslanecká sněmovna_ Jana Šulcová_	
Nejlepší ekonomická fakulta v Česku? Mezinárodní vztahy na VŠE.....	121
9.9.2012 tyden.cz ~ str. 00 ~ Česko_ -jš -	
Politický převrat? Předvolební průzkumy matou voliče.....	121
8.9.2012 Mladá fronta DNES ~ str. 01 ~ Kraj Hradecký_ (zář)_	
Preferenční veletoč: laik se diví, odborník žasne.....	122
8.9.2012 Mladá fronta DNES ~ str. 02 ~ Kraj Hradecký_ Petr Záleský_	
Vzkaz studentů: hejtmanem pirát Štipl, v radě neonacisté	123
8.9.2012 Mladá fronta DNES ~ str. 02 ~ Kraj Hradecký_ (poš)_	
PŘESTUPY MANAŽERŮ	123
7.9.2012 Lidové noviny ~ str. 16 ~ Manažeri v pohybu_ —	
Nový plán na záchranu eura	126
6.9.2012 ČT 24 ~ str. 07 ~ 22:00 Události, komentáře_ —	
Na co jste mysleli u Pláteníka?	128
6.9.2012 Právo ~ str. 05 ~ Příloha - Salon_ ZBYNĚK VLASÁK_	
Korporátní komunikaci Vodafonu povede Čepický	130
5.9.2012 e15.cz + strategie.e15.cz ~ str. 00 ~ Lidé_ —	

Komunikaci Vodafonu povede Čepický	131
5.9.2012 mediaguru.cz ~ str. 00 ~ Aktuality_ Martina Vojtěchovská_	
Korporátní komunikaci Vodafonu povede Miroslav Čepický, novou mluvčí Alžběta Houzarová	132
5.9.2012 mediar.cz ~ str. 00 ~ Články_ Ondřej Aust_	
Když vládne ekonomokracie	132
4.9.2012 Hospodářské noviny ~ str. 08 ~ Názory_ Antonín Rašek_	
Jak ty peníze utratit? Něco vymyslíme	133
4.9.2012 Lidové noviny ~ str. 15 ~ Peníze&Byznys - Akademie_ EVA HNÍKOVÁ_	
Sám se divím, že jsem toho ještě nenechal, říká o své profesi šéfredaktor Roman Konečný	135
4.9.2012 REGION OPAVSKO ~ str. 09 ~ Rozhovor_ Zdeněk Jeník_	
KRAĀÁSKY	137
4.9.2012 Týdeník Rozhlas ~ str. 18 ~ KraĀásky_ (miš)_	
Michal Soták	137
3.9.2012 Euro ~ str. 19 ~ Monitor_ -	
SOBOTNÍ VIDEOZÁNAM: Rozpravy o Āeských médiích tentokrát o budoucnosti hybridní televize a o roli Āeské televize jako lídra jejího rozvoje	138
1.9.2012 ceska-media.cz ~ str. 00 ~ Média-Stalo se_ Vlastní zpráva ĀM, (BoJ)_	
Fotky polonahého Topolánka prý mohou Randákovi pomoci na Hrad	138
1.9.2012 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Kauzy_ Pavel Kozdera_	

Plné znění zpráv

NEDELNÍ VIDEOZÁZNAM: ROZPRAVY O ČESKÝCH MÉDIÍCH: Sportovní žurnalistika

30.9.2012 ceska-media.cz str. 00 Média-Hydepark_
TV Česká média_

Sportovní žurnalistika, to bylo téma dalšího pokračování Rozprav o českých médiích, které spolupořádají internetový deník Česká média, Institut komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze a Český rozhlas 6. Jaký prostor dostává sport v současných sdělovacích prostředcích? Jaká specifika v sobě skrývá sportovní žurnalistika? Jaké podmínky k práci mají dnešní sportovní novináři? A jak se projevuje v tomto oboru finanční a hospodářská krize? O tom diskutovali na půdě FSV v Praze Alice Tejkalová (PhDr., IKSŽ **FSV UK**, zakladatelka www.handisport.cz), Jiří Baumruk (bývalý šéfredaktor a komentátor redakce sportu ČT a bývalý předseda Rady ČT) a Jaroslav Beránek (zpravodaj sportu iDNES.cz, místopředseda Klubu sportovních novinářů) s moderátorem Radko Kubičkem (ČRo6) i s přítomnými posluchači z řad veřejnosti.

URL| <http://www.ceskamedia.cz/article.html?id=443572>

Retail jako jeden z pilířů původně korporátní banky

27.9.2012 Bankovníctví str. 34 Produkty a služby - Rozhovor_
KATEŘINA PAVLÍČKOVÁ_

Hovořili jsme se zkušenou a zcestovalou bankéřkou Veronikou Špaňárovou, zodpovědnou za oblast retailového bankovníctví Citibank pro Českou republiku, o nových službách a produktech. Loni banka přišla jako první na trh s bezkontaktními kreditními kartami. Co přináší letos?

* Žila jste řadu let v zahraničí, je rozdíl mezi brazilským a českým bankovníctvím, případně mezi klienty?

Úroveň je velmi podobná, jde v obou případech o velmi efektivní formu bankovníctví. Všude se snaží vyjít co nejvíc vstříc klientovi, k obsluze se používají internet i chytré mobilní telefony. V Brazílii je asi větší konkurence, takže dochází k ještě většímu tlaku na rychlost zúčtovacích plateb. Samotné jednání v retailu i v oblasti korporátní je velmi profesionální a pragmatické. Jediný rozdíl je možná v jakési delší neformální předehře. V požadavcích klientů odlišnosti nevidím. Zákazníci mají všude zmapované nabídky, které umí porovnávat, a mají velmi dobré znalosti o bankovních produktech.

* Už půl roku vedete retailové bankovníctví v ČR, na co se nejvíce zaměřujete?

Citibank se zaměřuje na tři segmenty – české nebo zahraniční velké korporace, malé a střední podniky a třetím pilířem je retailová klientela. Tu máme rozdělenou podle několika kritérií, jako jsou intenzita využívání bankovních služeb, zůstatek prostředků nebo potřeby devizové a investiční. Další velkou kapitolou je oblast bezúčelových půjček a kreditních karet.

* Jak vypadají jednotlivé segmenty?

Hlavními programy jsou Citigold, Citi Premium a Citikonto Plus. Citigold je zaměřen na klienty s vyšším příjmem, kritériem jsou uložené prostředky ve výši 1,5 mil. Kč. Zde nabízíme služby, které se blíží kvalitnímu privátnímu bankovníctví – včetně navržení investiční strategie a vytvoření individuálního investičního profilu. Od letošního léta nabízíme Citi Premium, což je program pro ty klienty, kteří účet chtějí hlavně aktivně využívat. Pro lidi se středními příjmy je určen Citikonto Plus, velmi praktický program, který nabízíme vylepšený od listopadu

loňského roku. Zajímavý je zde koncept rodinného bankovníctví. Umožňujeme rodinným příslušníkům vést dva na sobě nezávislé účty, ale pro naše kritéria se prostředky a obraty sčítají.

* Máte charakteristiku svého typického klienta?

Každý klient bude profilově trochu odlišný. Oproti masovým bankám ho nemáme pevně definovaného. Náš klient pracuje s internetem a telefonem a ocení osobního bankéře, který za ním přijde kamkoli. Dokáže ocenit fakt, že má nonstop banku na internetu i telefonu. Takže profil klienta se v podstatě odráží v nabídce našich produktů. Klienti jsou rozděleni na segmenty a podle toho vypadají i zmíněné programy. Snažíme se být velmi transparentní nabídkou jednotlivých programů a kreditních karet. Kritérium není věkové, spíše v účelovosti využití peněz a struktury plateb.

* Kolik máte v současnosti poboček?

Sledujeme trendy v obsluze zákazníků. Lidé si cení, když ušetří čas, proto se snažíme služby zpřístupnit spíše prostřednictvím internetu. Dokonce zde poradíme prostřednictvím chatu. Druhou oblastí, kde je nepřetržitý přístup do banky 24 hodin, sedm dní v týdnu, je telefonické bankovníctví. Rovněž naši bankéři jsou k dispozici, zajedou za klientem na místo, kde je to pro něj nejpříjemnější a nejméně časově náročné. Pobočky pak pokrývají celou Českou republiku. Fungují nejen jako klasické pobočky, ale bankéři odtud jezdí za klienty. Rozdělujeme pobočky na Wealth management centra a klasické retailové pobočky, těch máme pět ve velkých městech. A pak ještě Citigold centra v Pardubicích, v Plzni a v Liberci.

* Vaše kreditní karty jsou velmi úspěšné. Co je důvodem?

Kreditní karty vydáváme od počátku našeho retailového bankovníctví v ČR, to znamená více než deset let. A naši klienti je opravdu využívají. Chceme kartu nabízet nejen jako bankovní platební nástroj, ale jako něco navíc, co můžeme klientovi poskytnout právě díky spolupráci s partnery. Odlišujeme se jednoduchostí, podmínkami, šíří nabídky a benefity.

* Která z karet je nejúspěšnější?

Řada lidí má karet víc a používá je podle účelu. Čeští klienti jsou v tomto ohledu velmi vzdělaní a porovnávají, co je vzhledem k jejich potřebám výhodné. Velmi úspěšná je karta Citi ČSA, jež je v oblibě u klientů, kteří hodně cestují. Bonusové míle se připisují za každý nákup a transakci. Všeobecně oblíbená je Citi Life karta, ve slevách přináší až 2% úsporu za všechny platby.

* Co chystáte nového v oblasti platebních karet?

Karty jsou jednou z klíčových oblastí, na které se zaměřujeme. Momentálně se snažíme vylepšovat ty, které máme. Loni jsme na český trh přišli s bezkontaktními kartami. Letos se do konce roku chystáme vydat ještě jednu co-brandovou bezkontaktní kartu s jedním z největších maloobchodních center v ČR. Jeho jméno zatím nebudeme prozrazovat.

* A s čím dalším chcete přijít na trh?

Letos jsme přišli a ještě stále přicházíme s řadou nových služeb a produktů. Inovace však tkví nejen v nových produktech, ale i ve způsobu, jakým dokážeme zdokonalovat komunikaci s klientem. Máme novou službu – globální bankovníctví. Je určená pro klienty, kteří pravidelně cestují nebo se chystají odcestovat dlouhodobě do zahraničí – a naopak pro ty, kteří se plánují přistěhovat. Takoví zákazníci potřebují, aby jim účet a kreditní karty fungovaly hned, jak přijedou na místo. V rámci této služby mají nastavený funkční účet nebo alespoň vše připravené a dohodnuté. Když pak přijedou do země, kterou neznají, odpadá jim spousta starostí. Tato nabídka je pravděpodobně na českém trhu unikátní.

* Ještě nějaké další novinky?

Letos jsme představili také prémiový devizový produkt jako krátkodobou možnost pro klienta zhodnotit své prostředky. Služba je určena všem, kteří mají prostředky ve více měnách nebo se chystají na dovolenou a devizy budou tak jako tak potřebovat. Významnou novinkou, kterou oznámíme v září, je další funkcionality kreditních karet, kterou zde nikdo zatím nenabídl. Bude to možnost platby inkasa a SIPO plateb kreditní kartou.

* Jak jste na tom s využitím lead generation a internetu?

V komunikaci s klientem klademe velký důraz na internet. Prostřednictvím něho může klient provádět veškeré potřebné operace, objednat si schůzku s osobním bankéřem nebo novou kreditní kartu. I tuto oblast se snažíme neustále vylepšovat, právě nyní máme inovované webové stránky.

* Komunikujete s klienty na sociálních sítích?

Trendy sledujeme, ale využití sociálních sítí pro akvizice, aktivní nabídky dalších produktů ani reklamace neplánujeme. Spoléháme se na osobní bankéře a naše i partnerské webové stránky, kde jsou umístěny všechny naše produkty. Sociální sítě vnímáme jako trend, který je určitě dobrý, ale zatím jsme v tomto ohledu obezřetní. Spíše zde informujeme o našich aktivitách, historii, nebo kolik peněz věnujeme na dobročinné účely a podobně.

* Kam bude podle vás směřovat retailové bankovníctví v delším horizontu?

Retailové bankovníctví stále směřuje k tomu, aby bylo pro klienta co nejpohodlnější, nejpříjemnější, co nejméně časově náročné. Každý pracující člověk je velmi vytížený a snaží se svůj život zefektivnit. Zjednodušuje se komunikace a přístup do banky prostřednictvím internetu a mobilu tak, aby se čas zkracoval a přizpůsoboval klientovi. Hodně se to také týká trendů na poli informačních technologií, trh tyto trendy musí logicky kopírovat. A kam se budou ubírat technologie? Bude nám třeba stačit na všechno jeden malý čip...

Novou ředitelkou retailového bankovníctví v Citibank Česká republika byla k 1. březnu 2012 jmenována Veronika Špaňárová. V Citibank pracuje již více než 15 let a své bohaté manažerské zkušenosti získala jak v ČR, tak v zahraničí. Na začátku své kariéry u společnosti působila v rámci korporátního bankovníctví v ČR a pět let byla také součástí týmu Citibank v brazilském Sao Paulu, kde žila i se svojí rodinou. Po svém návratu do pražské pobočky na konci roku 2010 působila v retailovém bankovníctví, kde měla na starost oblast osobního bankovníctví pro zaměstnance firemních partnerů Citibank. Veronika Špaňárová vystudovala ekonomii na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Kreditní karty vydáváme od počátku našeho retailového bankovníctví v ČR, to znamená více než deset let. A naši klienti je opravdu využívají. Češi jsou v tomto ohledu velmi vzdělání a porovnávají, co je vzhledem k jejich potřebám výhodné.

Foto popis|

—

Lukáš Jelínek: Janečkovovo volební inženýrství

27.9.2012 ČRo - cro6.cz str. 00 komentare_

Lukáš Jelínek_

Úspěšný byznysmen Karel Janeček se stal celebritou zásluhou svého odhodlaného protikorupčního tažení. Jako další tah předvedl návrh změny volebního systému, čímž se dostal do zákrytu se skupinou známých osobností požadujících nahrazení systému poměrného zastoupení v Poslanecké sněmovně systémem většinovým.

Pan Janeček se ale nespokojil s plytkou výzvou a sepsal - prý se skupinou expertů - konkrétní návrh. Ten počítá s 81 volebními obvody, shodnými se senátními. V každém obvodu by byli voleni dva poslanci. Volič by měl dva pozitivní hlasy a jeden hlas negativní. Pozitivní hlasy navrhuje Janeček sčítat, negativní odčítat. Zvítězí dva kandidáti s nejvíce body. Návrh počítá i s nezávislými kandidáty či – jako s doprovodnými prvky – se zákazem politické reklamy, zejména na billboardech, a s možností odvolat poslance. Když pan Janeček obhajoval 26. září svoji vizi na politologickém semináři, který na Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy uspořádalo občanské sdružení Evropské hodnoty, musel jsem ocenit jeho upřímné nadšení, s nímž se vrhl do skeptické jámy Ivové. Ale marná sláva, zatímco mé srdce tlouklo pro Karla Janečka, hlava souhlasila s racionálními protiargumenty oponentů. Radikálně reformovat volební systém, navíc do podoby, která ve své šíři

nikdy nikde nebyla vyzkoušena, zavání sociálním a volebním inženýrstvím. Navíc je pan Janeček napůl inženýr, napůl utopista - který v souvislosti s volebním systémem hovoří o spravedlivosti nebo o generování politiků mluvících pravdu. Vybrání údajně budou ti nejlepší. Věru smělé tvrzení...Pomiňme legislativní zádrhele kolem odvolávání poslanců. Koneckonců, měli bychom schopni nést odpovědnost za to, koho do parlamentu pošleme. Bokem nechme i námitku, že zákaz politické reklamy lze vždy snadno obejít. Čertovo kopytko připomíná především negativní hlasování, které je s to vyloučit ze zastupitelského sboru nejviditelnější představitel hlavní politiky proudů, klidně i partajní lídry, kteří přitáhnou negativní hlasy z opačného tábora. Vzpomněl jsem si na příklad Marka Bendy. Asi nepřestřelím, když uvedu, že obecně patří k nejméně populárním poslancům. Jenže při minulých volbách byl do Sněmovny po zásluze katapultován preferenčními hlasy, které dostal od příznivců ODS. Nejvíce mě ale provokuje Janečkova představa, že nový volební systém dá stávajícím stranám za uši a do sněmovny vynese samostatné osobnosti s čistými úmysly. Jednak jsem přesvědčen, že všichni lidé v politice časem degenerují. Někdo víc, jiný míň. A čest výjimkám. Nelze ale též odhadnout vliv Janečkem navrhovaného systému na stranické spektrum. Dokonce i dnešní Senát, volený tradiční většinou dvoukolovou cestou, obsahuje vyslance různých stran, nadto ne vždy bůhvíjak výrazných. Ze všeho nejvíce pak varují před snahou uhnout od parlamentní demokracie založené na soutěži politických stran k vyzývání manažerského rozhodování a vlád odborníků s vysokým morálním kreditem. Elitářství křížené s technokratickými sklony nikdy nic dobrého nepřineslo. Přiznejme však Karlu Janečkovi také kus pravdy. Posílení osobní odpovědnosti poslanců je na místě. Dva volení poslanci v jednom obvodu by kombinovali personalizaci volby s možností vyvažovat. Nikde není psáno, že by lidé zvolili dva oranžové nebo dva modré. Druhý hlas by naopak stoupenci levice i pravice mohli hodit kandidátům politického středu, který by pak vůbec nemusel být slabý. Kromě toho i levice s pravicí by byly motivovány stavět na start konsensuální uchazeče a provozovat umírněnou politiku. Přesto by našemu volebnímu systému slušela spíše evoluce. Spočívající, dejme tomu, ve zrušení hranice pro platnost preferenčních hlasů. To navrhuje senátor Jiří Dienstbier, když požaduje, aby o pořadí zvolených kandidátů v rámci poměrného systému na každé listině určovali sami voliči daného uskupení. Usoudíme-li, že žijeme v nemocném politickém či ústavním systému, nenalhávejme si, že je v první řadě nutné podrobit ozdravné kůře volební zákony. Mnohem důležitější je vpuštění průvanu do politických stran. Především ony by měly být motivovány nominovat poctivé adepty se životní zkušeností. Rovněž by pomohlo, kdyby se víc otevřely veřejnosti, ztransparentnily svoje financování a hospodaření a kdyby se se strategickými výhledy naučily pohybovat v delším časovém horizontu než od voleb k volbám. Když nedáme do pořádku partaje, nečekejme změnu k lepšímu od žádné volební reformy. Další komentáře si můžete poslechnout v pořadu *Názory a argumenty* v sekci *iRadio*. Některé vybrané komentáře si můžete přečíst také v *Týdeníku rozhlas*.

URL| http://www.rozhlas.cz/_zprava/1116004

—

Janečkovo volební inženýrství

27.9.2012 ČRo 6 str. 05 18:10 *Názory a argumenty*

—

Lída RAKUŠANOVÁ, moderátorka

Pokusů o nápravu věcí veřejných zažila Česká republika už celou řadu. Jeden z posledních představí Lukáš Jelínek.

Lukáš JELÍNEK, redaktor

Úspěšný byznysmen Karel Janeček se stal celebritou zásluhou svého odhodlaného protikorupčního tažení. Jako další tah předvedl návrh změny volebního systému, čímž se dostal do zákrytu se skupinou známých osobností požadujících nahrazení systému poměrného zastoupení v Poslanecké sněmovně systémem většinovým. Pan Janeček se ale nespokojil s plytkou výzvou a sepsal, prý se skupinou expertů, konkrétní návrh. Ten počítá s 81 volebními obvody, shodnými se senátními. V každém obvodu by byli voleni dva poslanci. Volič by měl dva pozitivní hlasy a jeden hlas negativní. Pozitivní hlasy navrhuje Janeček sčítat, negativní odčítat. Zvítězí dva kandidáti s nejvíce body. Návrh počítá i s nezávislými kandidáty či, jako s doprovodnými prvky se zákazem politické reklamy, zejména na billboardech, a s možností odvolat poslance. Když pan Janeček

obhajoval 26. září svoji vizi na politologickém semináři, který na Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy uspořádalo občanské sdružení Evropské hodnoty, musel jsem ocenit jeho upřímné nadšení, s nímž se vrhl do skeptické jámy Ivové. Ale marná sláva, zatímco mé srdce tlouklo pro Karla Janečka, hlava souhlasila s racionálními protiargumenty oponentů. Radikálně reformovat volební systém, navíc do podoby, která ve své šíři nikdy nikde nebyla vyzkoušena, zavání sociálním a volebním inženýrstvím. Navíc je pan Janeček napůl inženýr, napůl utopista, který v souvislosti s volebním systémem hovoří o spravedlivosti nebo o generování politiků mluvících pravdu. Vybrání údajně budou ti nejlepší. Věru smělé tvrzení. Pomiňme legislativní zádrhele kolem odvolávání poslanců. Koneckonců, měli bychom schopni nést odpovědnost za to, koho do parlamentu pošleme. Bokem nechme i námitku, že zákaz politické reklamy lze vždy snadno obejít. Čertovo kopytko připomíná především negativní hlasování, které je s to vyeliminovat ze zastupitelského sboru nejviditelnější představitele hlavních politických proudů, klidně i partajní lídry, kteří přitáhnou negativní hlasy z opačného tábora. Vzpomněl jsem si na příklad Marka Bandy. Asi nepřestřelím, když uvedu, že obecně patří k nejméně populárním poslancům. Jenže při minulých volbách byl do sněmovny po zásluze katapultován preferenčními hlasy, které dostal od příznivců ODS. Nejvíc mě ale provokuje Janečkova představa, že nový volební systém dá stávajícím stranám za uši a do sněmovny vynese samostatné osobnosti s čistými úmysly. Jednak jsem přesvědčen, že všichni lidé v politice časem degenerují. Někdo víc, jiný míň. A čest výjimkám. Nelze ale též odhadnout vliv Janečkem navrhovaného systému na stranické spektrum. Dokonce i dnešní Senát, volený tradiční většinou dvoukolovou cestou, obsahuje vyslance různých stran, nadto ne vždy bůhvíjak výrazné. Ze všeho nejvíc pak varuji před snahou uhnout od parlamentní demokracie založené na soutěži politických stran k vyzývání manažerského rozhodování a vlád odborníků s vysokým morálním kreditem. Elitářství křížené s technokratickými sklony nikdy nic dobrého nepřineslo. Přiznejme však Karlu Janečkovi také kus pravdy. Posílení osobní odpovědnosti poslanců je na místě. Dva volení poslanci v jednom obvodu by kombinovali personalizaci volby s možností vyvažovat. Nikde není psáno, že by lidé zvolili dva oranžové nebo dva modré. Druhý hlas by naopak stoupenci levice i pravice mohli hodit kandidátům politického středu, který by pak vůbec nemusel být slabý. Kromě toho i levice s pravicí by byly motivovány stavět na start konsensuální uchazeče a provozovat umírněnou politiku. Přesto by našemu volebnímu systému slušela spíše evoluce. Spočívající, dejme tomu, ve zrušení hranice pro platnost preferenčních hlasů. To navrhuje senátor Jiří Dienstbier, když požaduje, aby pořadí zvolených kandidátů v rámci poměrného systému na každé listině určovali sami voliči daného uskupení.

Usoudíme-li, že žijeme v nemocném politickém či ústavním systému, nenalhávejme si, že je v první řadě nutné podrobit ozdravné kúře volební zákony. Mnohem důležitější je vpuštění průvanu do politických stran. Především ony by měly být motivovány nominovat poctivé adepty se životní zkušeností. Rovněž by pomohlo, kdyby se víc otevřely veřejnosti, ztransparentnily svoje financování a hospodaření a kdyby se se strategickými výhledy naučily pohybovat v delším časovém horizontu než od voleb k volbám. Když nedáme do pořádku partaje, nečekejme změnu k lepšímu od žádné volební reformy.

Lída RAKUŠANOVÁ, moderátorka

Míni Lukáš Jelínek.

PŘESTUPY MANAŽERŮ

27.9.2012 Lidové noviny str. 16 trhy / manažeři v pohybu_

Zakarian povede finance českého Microsoftu

Novým finančním ředitelem české pobočky společnosti Microsoft se stal od září dosavadní senior manažer pro business controlling nizozemského Microsoftu Mikael Zakarian (38). Nahradil Tibora Kolejíka.

Zakarian vystudoval univerzitu Evry-Val d'Essonne. Jeho kariéra začala před deseti lety právě v České republice. Od té doby získal bohaté zkušenosti z oblasti financí, mimo jiné i ve francouzské a nizozemské pobočce společnosti Microsoft. Americká společnost Microsoft byla založena v roce 1975 a je světovým lídrem v poskytování softwaru. Česká pobočka zahájila činnost v roce 1992.

Richterová se stává radní pro rozhlasové a televizní vysílání

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání bude znovu kompletní. Sněmovna do ní vybrala dlouholetou redaktorku Českého rozhlasu Miladu Richterovou, která kvůli tomu už v tomto veřejnoprávním médiu působit nebude. V

tajných volbách porazila kandidáta Věcí veřejných Daniela Barteka, který neuspěl už při červnovém pokusu o doplnění rady.

Stoniš je novým programovým ředitelem TV Barrandov

Novým programovým ředitelem TV Barrandov se stal Marek Stoniš. Stoniš ve funkci nahradí Janise Sidovského. Stoniš zároveň nadále povede redakci časopisu Instinkt, který Empresa Media vydává spolu s časopisy Týden či Top dívky.

Kuncová je novou posilou AMI Communications Novým členem týmu největší PR agentury v České republice AMI Communications se stala Kristýna Kuncová. Ve společnosti bude působit na pozici Account Manager a bude mít na starosti klienty z oblasti financí a služeb. Kuncová do AMI Communications přichází z PR agentury Quent, kde působila od roku 2007.

Kuncová studovala na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně obor Marketingové komunikace a poté Mediální studia na Karlově univerzitě v Praze.

Boček a Šebeňa jsou novými členy představenstva ČD České dráhy mají kompletní představenstvo. Novými členy dnes dozorčí rada drah zvolila náměstka ministra zemědělství Romana Bočka a dosavadního náměstka generálního ředitele pro marketing Miroslava Šebeňu. Působení Bočka na ministerstvu zemědělství přijetím nové funkce končí.

Pětičlenné představenstvo drah bylo po nedávném odchodu Vladimíra Baila pouze tříčlenné. Kromě předsedy představenstva a generálního ředitele ČD Petra Žaludy v něm zasedal Ctirad Nečas a Michal Nebeský.

Tomis je PR manažerem ZUNO pro Česko a Slovensko

Lukáš Tomis (34) se stává PR manažerem ZUNO pro Česko a Slovensko. V online bance má na starosti externí komunikaci a vztahy s médii na obou trzích.

Před příchodem do ZUNO pracoval více než pět let v oboru public relations v Čechách, na Slovensku a v Austrálii. Před kariérou v PR působil několik let jako novinář v předních českých médiích.

Lukáš Tomis vystudoval **Fakultu sociálních věd** na Karlově Univerzitě a mezinárodní vztahy na Curtin University of Technology v Austrálii.

Mazars v České republice posiluje

Jaroslav Křivánek, senior manažer daňového oddělení, a Nicolas Candy, senior manažer oddělení účetních služeb a řešení v oblasti outsourcingu, byli jmenováni novými partnery společnosti Mazars v České republice.

Jaroslav Křivánek byl jmenován partnerem daňového oddělení poradenské společnosti Mazars v České republice. Díky úspěšnému rozvoji a poskytování alternativního poradenství v oblasti převodních cen českým i mezinárodním klientům výrazně přispěl k posílení etablované daňové praxe Mazars v České republice.

Do svého nástupu do Mazars v roce 2005 získal Křivánek odborné zkušenosti v různých sektorech v klíčových poradenských společnostech na českém trhu. Díky své 17leté praxi je jedním z klíčových odborníků Mazars v oblasti daňového poradenství. Vede tým specializovaný na poradenství pro právnické osoby z řad lokálních i mezinárodních společností, včetně zpracování daňových přiznání.

Nicolas Candy

byl jmenován partnerem oddělení účetnictví a účetního poradenství poradenské společnosti Mazars v České republice. Do české kanceláře Mazars nastoupil v roce 2011. V oblasti účetnictví, výkaznictví a účetního poradenství včetně implementace účetních systémů na mezinárodní úrovni má více než 12 let zkušeností. Je pověřen řízením týmů účetnictví a outsourcingu podnikových procesů v České republice.

Kotalová přešla z TV Barrandov do Pětky

Kateřina Kotalová, která oznámila odchod z pozice PR manažerky TV Barrandov, zastane stejný post v nové televizi Pětka. TV Pětka začne vysílat 15. října.

V minulosti pracovala jako redaktorka společnosti Ringier Axel Springer CZ, která mimo jiné vydává deníky Blesk nebo Aha!

Baný povede nadále Triglav pojišťovnu

Triglav pojišťovnu povede nadále dosavadní generální ředitel Petr Baný, který v čele společnosti stojí od roku 2007. Dozorčí rada jej na tento post jmenovala na dalších pět let. Manažerské přestupy posílejte na e-mailovou adresu byznys@lidovky.cz

Foto popis|

—

Hledáme soudce málo racionálně

27.9.2012 Lidové noviny str. 18 Právo & Justice_
TOMÁŠ NĚMEČEK_

ROZHOVOR S Janem Petrovem o kacířských úvahách, měření justice a o tom, v čem se chtějí a nechtějí soudci vzdělávat

Vystudoval souběžně špičkové ekonomické i právní školy. Ve třiceti letech se stal ředitelem Justiční akademie a má na starosti vzdělávání soudců. Jinak řečeno: jeho prací je analyzovat a odhadovat budoucí potřeby české justice.

* LN České a rakouské soudy jsou nejvýkonnější mezi 46 zeměmi Rady Evropy: jako jediné vyřídily v první instanci víc případů, než v roce 2010 dostaly, a drží průměrnou délku řízení pod 180 dní. Co si jako analytik o té čerstvé zprávě Komise pro efektivitu justice (CEPEJ) myslíte?

Nečekal jsem, že bychom měli průměrnou délku 550 dní jako Itálie. Ale pěknou dobu půl roku také ne. Možná ten průměr snižuje hromada sporů dopravních podniků s černými pasažéry. Možná vydáváme rozsudky pro zmeškání jak na běžícím pásu. Ale nevím, rozhodně bych to číslo 180 nebagatelizoval. Stojí to za prozkoumání. Jinak je otázka, co se s tím sporem děje, když postoupí k vyšší instanci. Nevrací se pětkrát tam a zpět? Třeba je celková délka řízení v průměru o dost delší než těch 180 dnů. To by byl dobrý argument, že se to u nás s opravnými prostředky přehání.

* LN A přehání? Vypozoroval jste k tomu něco na Nejvyšším soudu coby asistent předsedkyně?

Nepřipadalo mi, že by odvolací soudy byly výrazně lepší než soudy prvního stupně. Ve správním soudnictví velmi dobře funguje model, kdy jdou případy z první instance rovnou na sjednocující Nejvyšší správní soud (je ovšem fakt, že skutkový stav jim už předtím zjistí správní orgán). V civilním řízení by mohlo dobře fungovat totéž. Přiznávám ale, že to je dost nereálný nápad, jakz Marsu.

* LN Existuje jednoduchý recept, jak soudní ping-pong omezit?

Ano – když nejvyšší instance nemusí věc zrušit a vrátit podřízenému soudu a může věc závazně rozhodnout sama. Tuto možnost získal nejprve Nejvyšší správní soud a nyní se rozšiřuje i na Nejvyšší soud. Je to levné, jasné a rychlé.

* LN Co říkáte jako ekonom na to, že u sporů malé částky do 10 tisíc korun nelze odvolání podat?

Nemám s tím problém. Protiargumentuje se, že i spor o malou částku může být právně velmi zajímavý a náročný. Ale my neřešíme spory proto, abychom se intelektuálně uspokojili. Justiční chyba ve sporu o pár tisíc vás zasáhne mnohem méně než chyba ve sporu o váš dům. Na kolo si montujete levnější zámeček než na dveře u bytu.

* LN Proč limit 10 tisíc, a ne tisíc? Není to vystřelené od boku?

Ale limity skoro nikdy nelze stanovit exaktně. Proč má být věková hranice pro soudce 30 let, a ne 28? Buď věříme, že má limit existovat, a pak ho někde nakreslit musíme. Můžeme dlouho polemizovat, zda nejvyšší rychlost má být 49, 50, anebo 55 km/hod. Neznamená to ale, že nejvyšší povolenou rychlost zrušíme. Vybíráme málo racionálně

* LN Soudcovská unie v pondělí pořádala velký seminář o „ideální osobnosti soudce“, kam pozvala i filozofa a psycholožku. Už jste v Justiční akademii přišli na to, jak má ideální soudce vypadat?

Nepřišli. Ale my to potřebujeme vědět přece jen méně než soudy. Měli bychom více hledat, přemýšlet a zkoumat. V justici například vůbec nechápeme, jak jsou zkonstruovány psychologické testy, co umějí a neumějí – a často nám to nebrání činit jasně závěry, zda se mají, nebo nemají používat. Tu chybu jsem udělal také. Ale soudci by svou inteligenci myslím měli používat spíš k hledání pravdy než povrchního konsenzu.

* LN Jak zní povrchní konsenzus?

Kdo preferuje centralizovaný otevřený výběr soudců, může bez přemýšlení prosazovat „tvrdé“, dobře měřitelné dovednosti. Kdo chce zachovat systém čekatelů, může jen proto zdůrazňovat měkké dovednosti, které se prověří „teprve na soudu“. Chápu, že soudce pracuje v jednacím síni. Ale slouží-li čekatelská příprava nebo psychotest jako více či méně přesná předpověď, jak si čekatel bude coby soudce počínat v soudní síni, proč to tedy nepozorovat přímo? To by se mohlo přece prověřovat už při jeho výběru.

* LN Bývalý náměstek pro justici Filip Melzer chtěl, aby se pořádaly cosi jako celostátní klauzury. Tato představa je mrtvá?

Nemohu mluvit za ministerstvo, ale pochopil jsem, že ano. Soudce i nadále vybírají krajské soudy, výsledek řeknou ministerstvu, odtud putují návrhy k prezidentovi. Filip Melzer vyšel ze správného postřehu: přetlak v právnických profesích je dnes takový, že namísto soudce se může hlásit 20 či 30 zájemců – asistenti, čekatelé, lidé z advokátních kanceláří... A je škoda si tu skupinu nechat protéci mezi prsty.

* LN Výběrová komise to nepozná?

V soukromém sektoru se klade důraz na výkon, známky, životopisy. Vágní pohovor před komisí může sklouznout ke kolektivnímu posuzování, jestli vám kandidát připadá fajn a jestli byste s ním šli na pivo. Také jsem se už takto v Justiční akademii spletl. Aspoň proto vím, že relevantní pohovor musí být strukturovaný a vícekolový.

* LNA co doporučující dopisy?

To je hezký anglosaský institut, ale v českém prostředí nefunguje.

* LN Proč?

Máme pocit, že malé porušení pravidel nevadí: „Tak si to napiš, já ti to jen podepíšu...“ I když... Možná doporučující dopisy nefungují právě proto, že se posílají do Ameriky. Když český profesor podepíše blábolivý doporučující dopis na Harvard, je mu víceméně jedno, co si tam o něm pomyslí, protože ty lidi nejspíš nikdy neuvidí. Kdybychom si psali doporučující dopisy v Česku, styděl byste se poslat nesmysl kolegovi, kterého potkáte několikrát do roka.

* LN Jak byste soudce vybíral vy sám, kdybyste musel?

Není moc zdořilé ani chytré, abych radil bez dvacetileté zkušenosti z praxe. Ale vypisoval bych otevřená výběrová řízení. V první řadě by uchazeči psali jednotný test právních znalostí a dovedností. Nejlepší čtvrtina či pětina by myslím byli velmi dobří právníci. Z hlediska právního řemesla není už pak tak podstatné, kdo z této čtvrtiny či pětiny bude jmenován. O tom ať rozhodne komise. Tu první část – testovací – by mohlo dělat ministerstvo či Justiční akademie, tu druhou část – pohovor – soudci.

* LN Ale pořád bychom nevěděli, jak uspěje v reálné soudní síni.

Při výběru do konzultačních firem se používá metoda assessment centra, kdy víc hodnotitelů posuzuje třeba tři dny, jak kandidáti plní pracovní úkoly. Anebo by šlo kandidáta nechat tři měsíce „soudit“ pod dohledem skutečných soudců. Čím více informací, tím lépe. Třímínutový pohovor je horší než tříhodinový. Ten je horší než třídenní assessment centrum, které je horší než tříměsíční stáž... Jde jen o to, jak velké náklady jsme ochotni vynaložit. Slovo „frustrující“ si zakazují

* LN Proč si myslíte, že vás vybrali jako ředitele Justiční akademie?

Mimo jiné asi čekali, že když bude potřeba pořádat například ekonomické vzdělávání soudců, budu vědět, komu zavolat.

* LNA proč jste jím chtěl být vy?

Myslel jsem si, že bych mohl rozšířit a zpestřit nabídku kurzů, možná akademii otevřít i veřejnosti. Byl tu i sobecký motiv: řídit ve třiceti letech instituci o padesáti lidech je dobrá škola.

* LN Ale žádné kurzy pro veřejnost neděláte.

To se ukázalo jako nereálné. Příjem z kurzů by byl příjmem státního rozpočtu, akademii by z toho nezůstalo nic – jen náklady. Stát se tady nechová racionálně: kdyby řekl, že si organizační složky státu mohou část zisků nechat, motivoval by je víc a vydělali by všichni.

* LNA co ty ekonomické kurzy?

Vypíšeme je od listopadu. Právě jsme totiž rozjeli rekodifikaci civilního práva, 80 přednášek ročně. V ekonomii se zaměříme na finanční výkazy, oceňování, pojistné podvody, kapitálové trhy... Lektori by měli zčásti učit „po americku“: připraví případovou studii, účastníci si ji předem nastudují a v semináři se o ní vede debata.

* LN Přemýšlel jste o tom, jestli čeští soudci nepotřebují manažerský kurz? Třeba jak řídit soud?

Přemýšlel. Ale zkušenosti z byznysu jsou do justice přenositelné jen zčásti: soudce nemůžete propustit, při řízení soudu nehledíte na zisk... Ale chci sehnat dobré předsedy, aby přednášeli o své praxi.

* LN Podle čeho je poznáte?

O kolik zrychlili rozhodování svého soudu? Podle osobního dojmu? Podle jakéhosi konsenzu? Nevím, nemám to zatím přesně zvažované a definované. Ale ze zpětné vazby poznáte, koho chtějí účastníci slyšet více a koho méně.

* LN O jaké vzdělání soudci mají zájem – a o jaké by podle vás měli mít, ale nemají?

Soudci mají čím dál více práce. Zvláště ti z první instance sedí v práci do šesti i déle – a dopisují. Nelze se jim pak divit, když se na vzdělání dívají utilitaristicky. Zaplní učebnu, když bude přednášet Jaroslav Bureš nebo Marta Škárová. Nejen proto, že přednášejí dobře, ale i proto, že určují judikaturu. Je dobré vědět, jak napsat rozsudek, aby prošel u vyšších instancí. Naopak můžete udělat mezinárodní seminář se špičkovými evropskými akademiky, a soudci nepřijedou, protože na to, co není bezprostředně využitelné, nemají čas.

* LN To je frustrující, ne?

To slovo jsem si zakázel. Ředitel obchodní společnosti nemůže být frustrovaný, že zákazník „nepochopil“ genialitu jeho zboží. Velmi averzní k riziku

* LN Projevuje se v běžném životě, že jste právník?

Jako když doktorka Ceplová v nadsázce vypráví, že měla sklon své děti napomínat „neunesl jsi důkazní břemeno“? Právnícké vzdělání z vás dělá nudnějšího člověka a bere vám obchodní myšlení. Advokát funguje jako pojišťovna: psaním smlouvy nevydělá miliardu, ale může pojistit, aby klient nepřišel o peníze kvůli jednomu slovu. To ho tlačí až k paranoidní averzi k riziku. Byznysmeni nesou mnohem klidněji, když z deseti obchodů skončí čtyři průšvihem a tři to vykompenzují.

* LN Poslední otázka: Ioni jste při divoké stávce dopraváků napsal naštvaný text. Vás urážel stav organizovaného bezpráví?

Naštvanost by mě mrzela, to je špatná emoce... Ne, mně vadila policejní tolerance k blokadě dálnic. Když nepřijde stávkující do práce, je to věc zaměstnavatele, ne moje. Když lidé pochodují po Václavském náměstí, chápu výluky tramvaje a vlastně mě to i těší jako projev politické svobody. Ale dělat protest šikanózně, aby zabolet co nejvíc lidí, s tím hluboce nesouhlasím. Zemědělci ať zaplní celé náměstí, ale ať tam nevykládají mléko. A už vůbec by se na to neměl policista v klidu koukat.

Životopis

Jan Petrov se narodil 23. února 1981. Vystudoval Právnickou fakultu UK a souběžně i Institut ekonomických studií **FSV UK** (obojí v roce 2007). Jako držitel Fulbrightova stipendia získal titul LL. M. po postgraduálním studiu na Newyorské univerzitě. Pracoval rok jako asistent předsedkyně Nejvyššího soudu, poté v investiční bance a následně v AK Weil, Gotshal & Manges. Od dubna 2011 je ředitelem Justiční akademie. Je svobodný a bezdětný.

Doba je dnes taková, že na místo soudce se může hlásit 20 či 30 kvalitních zájemců. A je škoda si tu skupinu nechat protéci mezi prsty.

Soudci přijedou, když bude přednášet Jaroslav Bureš nebo Marta Škárová. Je dobré vědět, jak napsat rozsudek, aby u nich prošel.

Foto popis| Právnické vzdělání vás může změnit. Například tak, že se stanete velmi averzní vůči riziku.
Foto autor| FOTO LN – JAN ZATORSKY

—

Byli jsme nejlepší kamarádi

27.9.2012 Lidové noviny str. 19 Právo & Justice_
VÁCLAV DRCHAL_

Policista dělal na Ostravské univerzitě zkoušky za kolegu, nechal se chytit a nadřízení ho okamžitě vyhodili

Městský soud v Praze rozhodl, že Jakub Kunčar byl ze služby propuštěn neoprávněně. Jeho podfuk není trestným činem. Plukovník Jakub Kunčar mířil vysoko. Mluvil plyně anglicky, kromě Policejní akademie vystudoval také **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy a v pouhých 33 letech se stal šéfem šumperské uniformované policie.

A k tomu všemu taky tak trochu podváděl. Za svého studijně „tužšího“ kamaráda (a podřízeného) Michala Jehurnova složil na Ostravské univerzitě dvě zkoušky a nechal se při tom v únoru 2009 chytit.

Trest přišel rychle. Krajský policejní ředitel oba kamarády pouhé čtyři dny po prasknutí aféry propustil z řad policie (rozhodnutí v červenci 2009 potvrdil policejní prezident), a to bez nároku na výslužné či odchodné. Oba expolicisté navíc čelili trestnímu stíhání a Krajský soud v Ostravě předloni pravomocně uznal, že se provinili přečinem poškozování cizích práv (myšleno univerzity). Pak ale Nejvyšší soud případ zvrátil, řekl, že o trestný čin nešlo a Kunčar podal správně žalobu proti zmíněnému odvolacímu rozhodnutí policejního prezidenta.

Městský soud v Praze mu dal minulou středu za pravdu a uznal, že propuštění bylo protiprávní. Od policie Kunčara nadřízení vyhodili kvůli tomu, že „porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru“. Nejvyšší soud ovšem mezitím jasně řekl, že o trestný čin v žádném případě nešlo.

Talentovaný pan plukovník Na Kunčara si příslušníci Inspekce ministra vnitra (dnes GIBS) počíhali ráno 6. února 2009 přímo ve škole, kde zrovna na Jehurnovův index složil zkoušku z angličtiny. V průběhu vyšetřování se navíc ukázalo, že to nebylo poprvé. Už 12. prosince 2008 (tedy pouhých pár dní poté, co uspěl v konkurzu na šéfa uniformované policie v Šumperku) talentovaný plukovník uspěl ve zkoušce z předmětu „sociální a pedagogická práce s mnoha problémovými rodinami“. Na podfuk se zřejmě přišlo tak, že přísného a náročného Kunčara udal kdosi z podřízených.

Okresní soud v Ostravě se podvodnými studenty poprvé zabýval v září 2009. Podfukáři vše přiznali, poklesku litovali a vysvětlovali, že je k němu přivedlo ryzí přátelství. „Svého činu lituji. Činil jsem tak nezištně ve snaze pomoci kamarádovi a kolegovi,“ kál se Kunčar a Jehurnov vysvětloval: „Byli jsme nejlepší kamarádi. Moc

lidí to nedokáže pochopit, ale bylo to z kamarádství.“ Soud je osvobodil, když rozhodl, že jednali neeticky, ale o zločin nešlo.

Krajský soud v Ostravě měl ale jiný názor, prvoinstanční rozsudek zrušil a věc vrátil zpět na okres. Napodruhé se okresní soud musel řídit „notami“ a v březnu 2010 oběma někdejšími policistům uložil za poškozování cizích práv půlroční podmíněné tresty. Krajský soud byl nyní spokojen, jen tresty mu připadly přísné. V srpnu 2010 proto sice vinu obou expolicistů potvrdil, ovšem rozhodl, že trest si nezaslouží (dostatečně je prý vytrestalo soudní jednání a vyhazov od policie).

Definitivní slovo měl ale Nejvyšší soud. A ten vývody krajského soudu rozmetal. Trestný čin poškozování cizích práv vyžaduje, aby oběť utrpěla vážnou újmu na svých právech. Krajský soud mínil, že k tomu došlo. Podfukáři podle něj porušili právo školy „na přiznání akademického titulu pouze těm studentům, kteří řádně vykonali všechny předepsané zkoušky“, závažně poškodili její „dobré jméno, pověst a společenskou prestiž“, čímž mimo jiné ohrozili schopnost Pedagogické fakulty Ostravské univerzity konkurovat ostatním pedagogickým fakultám.

Podle Nejvyššího soudu však „nelze konstatovat, že zcela ojedinělý pokus dvou studentů vyměnit se u zkoušek by mohl vést k ohrožení vysoké školy“, a není pravděpodobné, „že by jednání obou obviněných mohlo vyvolat u veřejnosti dojem snadného zisku vysokoškolského titulu“. Soud navíc dodal, že zcela chyběl úmysl způsobit univerzitě vážnou újmu na právech (subjektivní stránka trestného činu), když „motiv jednání obviněného Kunčara byl veden toliko snahou pomoci Jehurnovovi složit zkoušky“. Teď zas musel podle „not“ hrát krajský soud a loni v červnu podfukáře osvobodil. Brýlový judikát Ke střeďečnímu jednání správního soudu Kunčar nepřišel. Jeho advokát Zdeněk Hlaveš měl všechny trumfy v ruce, a tak argumentoval jednoduše a přímočaře. Trval na tom, že podle Nejvyššího soudu o trestný čin nešlo, a tudíž je propuštění neplatné.: „Tvrdím, že od samého počátku bylo patrné, že nebyl spáchán trestný čin, přičemž byl trochu uměle vykonstruován. Řada jiných policistů byla pro závažnější delikty stavěna (jen) mimo službu, ale tak už to v životě bývá.“

Poukázal také na klíčový judikát Nejvyššího správního soudu. Ten se týká policistky, která v září 2006 ukradla v Intersparu sluneční brýle za 299 korun. Byla okamžitě vyhozena (tehdejší ministr vnitra Ivan Langer se tehdy na obrazovce TV Nova holedbal, že jde o „jasný signál dovnitř policie, ale také k veřejnosti“), ovšem u Nejvyššího správního soudu uspěla s argumentací, že nešlo o trestný čin krádeže, protože hodnota brýlí byla nižší než 5000 korun.

Zástupce Policejního prezidia trval na tom, že rozhodnutí o propuštění bylo správné. Policejní funkcionáři podle něj nejsou soudci a neurčují, jestli se jejich podřízený dopustil trestného činu, či nikoliv. Nemusejí také čekat na okamžik, kdy o provinění policisty rozhodne soud.

(Skoro)návrat ztraceného syna Senát pod předsednictvím Naděždy Řehákové odvolací rozhodnutí policejního prezidenta podle očekávání zrušil. Podle Řehákové nebyly „naplněny důvody propuštění ze služebního poměru v úplnosti všech podmínek“. Kunčar se podle ní bezpochyby dopustil „neetického amorálního jednání“, které bylo s to ohrozit jméno policie. Jeho podfuk však neměl znaky trestného činu (ve zmíněném judikátu Nejvyššího správního soudu jasně stojí, že pokud nešlo o trestný čin, nelze pro účely propouštění ze služby tvrdit, že jednání mělo aspoň „znaky trestného činu“).

Řeháková odmítla, že by policejní prezident v kauze Kunčar a priori chyboval. Podle ní měl dobrý důvod se domnívat, že o přečin šlo, a teprve Nejvyšší soud po právní tahanici rozhodl jinak. Soudkyně na závěr zkritizovala služební zákon, podle kterého musela Kunčarovi vyhovět: „Takto je zákon koncipován. Je daleko benevolentnější než předchozí úprava. Pokud to takto zákonodárce chtěl, soudu nezbývá než to respektovat.“

Rozsudek neznamena, že by se nyní Kunčar vrátil k policii, protože rozhodnutí o jeho propuštění vydané krajským policejním ředitelem stále platí. Policejní prezident má nyní několik možností. Může například napadnout rozsudek kasační stížností k Nejvyššímu správnímu soudu. Může také o Kunčarovi rovnou rozhodnout znovu. Pro jeho propuštění by si však musel najít jiný důvod.

Každopádně je docela dobře možné, že o „znacích trestného činu“ brzy uslyšíme znovu. Z úplně stejného důvodu musel totiž z funkce i od policie odejít nedávný policejní prezident Petr Lessy.

Na Kunčara si příslušníci inspekce počíhali ráno 6. února 2009 přímo ve škole, kde zrovna na Jehurnovův index složil zkoušku z angličtiny

Foto popis| Osvobození. Policisté Jakub Kunčar (vpravo) a Michal Jehurnov před ostravským soudem.
Foto autor| FOTO – MORAVSKOSLEZSKÝ DENÍK

Lukáš Jelínek: Janečkovovo volební inženýrství

27.9.2012 parlamentnilisty.cz str. 00 Názory a petice_
rozhlas.cz_

Úspěšný byznysmen Karel Janeček se stal celebritou zásluhou svého odhodlaného protikorupčního tažení. Jako další tah předvedl návrh změny volebního systému, čímž se dostal do zákrytu se skupinou známých osobností požadujících nahrazení systému poměrného zastoupení v Poslanecké sněmovně systémem většinovým.

Pan Janeček se ale nespokojil s plytkou výzvou a sepsal - prý se skupinou expertů - konkrétní návrh. Ten počítá s 81 volebními obvody, shodnými se senátními. V každém obvodu by byli voleni dva poslanci. Volič by měl dva pozitivní hlasy a jeden hlas negativní. Pozitivní hlasy navrhuje Janeček sčítat, negativní odčítat. Zvítězí dva kandidáti s nejvíce body. Návrh počítá i s nezávislými kandidáty či - jako s doprovodnými prvky - se zákazem politické reklamy, zejména na billboardech, a s možností odvolat poslance.

Když pan Janeček obhajoval 26. září svoji vizi na politologickém semináři, který na Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy uspořádalo občanské sdružení Evropské hodnoty, musel jsem ocenit jeho upřímné nadšení, s nímž se vrhl do skeptické jámy Ivové. Ale marná sláva, zatímco mé srdce tlouklo pro Karla Janečka, hlava souhlasila s racionálními protiargumenty oponentů.

Radikálně reformovat volební systém, navíc do podoby, která ve své šíři nikdy nikde nebyla vyzkoušena, zavání sociálním a volebním inženýrstvím. Navíc je pan Janeček napůl inženýr, napůl utopista - který v souvislosti s volebním systémem hovoří o spravedlivosti nebo o generování politiků mluvících pravdu. Vybrání údajně budou ti nejlepší. Věru smělé tvrzení...

Pomiňme legislativní zádrhele kolem odvolávání poslanců. Koneckonců, měli bychom schopni nést odpovědnost za to, koho do parlamentu pošleme. Bokem nechme i námitku, že zákaz politické reklamy lze vždy snadno obejít.

Čertovo kopýtko připomíná především negativní hlasování, které je s to vyeliminovat ze zastupitelského sboru nejviditelnější představitele hlavních politických proudů, klidně i partajní lídry, kteří přitáhnou negativní hlasy z opačného tábora. Vzpomněl jsem si na příklad Marka Bendy. Asi nepřestřelím, když uvedu, že obecně patří k nejméně populárním poslancům. Jenže při minulých volbách byl do Sněmovny po zásluze katapultován preferenčními hlasy, které dostal od příznivců ODS.

Nejvíc mě ale provokuje Janečkova představa, že nový volební systém dá stávajícím stranám za uši a do sněmovny vynese samostatné osobnosti s čistými úmysly. Jednak jsem přesvědčen, že všichni lidé v politice časem degenerují. Někdo víc, jiný míň. A čest výjimkám. Nelze ale též odhadnout vliv Janečkem navrhovaného systému na stranické spektrum. Dokonce i dnešní Senát, volený tradiční většinovou dvoukolovou cestou, obsahuje vyslance různých stran, nadto ne vždy bůhvíjak výrazných. Ze všeho nejvíc pak varuji před snahou uhnout od parlamentní demokracie založené na soutěži politických stran k zvyvání manažerského rozhodování a vlád odborníků s vysokým morálním kreditem. Elitářství křížené s technokratickými sklony nikdy nic dobrého nepřineslo.

Přiznejme však Karlu Janečkovi také kus pravdy. Posílení osobní odpovědnosti poslanců je na místě. Dva volení poslanci v jednom obvodu by kombinovali personalizaci volby s možností vyvažovat. Nikde není psáno, že by lidé zvolili dva oranžové nebo dva modré. Druhý hlas by naopak stoupenci levice i pravice mohli hodit kandidátům politického středu, který by pak vůbec nemusel být slabý. Kromě toho i levice s pravíci by byly motivovány stavět na start konsensuální uchazeče a provozovat umírněnou politiku.

Přesto by našemu volebnímu systému slušela spíše evoluce. Spočívající, dejme tomu, ve zrušení hranice pro platnost preferenčních hlasů. To navrhuje senátor Jiří Dienstbier, když požaduje, aby o pořadí zvolených kandidátů v rámci poměrného systému na každé listině určovali sami voliči daného uskupení.

Usoudíme-li, že žijeme v nemocném politickém či ústavním systému, nenalhávejme si, že je v první řadě nutné podrobit ozdravné kúře volební zákony. Mnohem důležitější je vpuštění průvanu do politických stran. Především ony by měly být motivovány nominovat poctivé adepty se životní zkušeností. Rovněž by pomohlo, kdyby se víc otevřely veřejnosti, ztransparentnily svoje financování a hospodaření a kdyby se se strategickými

výhledy naučily pohybovat v delším časovém horizontu než od voleb k volbám. Když nedáme do pořádku partaje, nečekejme změnu k lepšímu od žádné volební reformy.

Komentář zazněl v pořadu Českého rozhlasu 6 Názory a argumenty

Publikováno se souhlasem vydavatele

relatedarticles title="Psali jsme:" tag="Janeček" count="5" /

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1415&clanek=247927>

ROZPRAVY O ČESKÝCH MÉDIÍCH: SPORTOVNÍ ŽURNALISTIKA

26.9.2012 ceska-media.cz str. 00 Média-Stalo se_
Vlastní zpráva ČM, (BoJ)_

Sportovní žurnalistika, to bylo téma dalšího pokračování Rozprav o českých médiích, které spolupořádají internetový deník Česká média, Institut komunikačních studií a žurnalistiky [Fakulty sociálních věd](#) Univerzity Karlovy v Praze a Český rozhlas 6. Jaký prostor dostává sport v současných sdělovacích prostředcích? Jaká specifika v sobě skrývá sportovní žurnalistika? Jaké podmínky k práci mají dnešní sportovní novináři? A jak se projevuje v tomto oboru finanční a hospodářská krize? O tom diskutovali na půdě FSV v Praze Alice Tejkalová (PhDr., IKSŽ [FSV UK](#), zakladatelka www.handisport.cz), Jiří Baumruk (bývalý šéfredaktor a komentátor redakce sportu ČT a bývalý předseda Rady ČT) a Jaroslav Beránek (zpravodaj sportu iDNES.cz, místopředseda Klubu sportovních novinářů) s moderátorem Radko Kubičkem (ČRo6) i s přítomnými posluchači z řad veřejnosti. Zhruba hodinový sestřih bude vysílat Český rozhlas 6 v pořadu Média v postmoderním světě, deník Česká média připravuje k publikaci kompletní videozáznam.

Jiří Baumruk uvedl, že pokud by před lety někdo řekl, že bude existovat tolik speciálních sportovních kanálů v češtině jako dnes, nevěřili by mu. Podle Baumruka našťestí existuje Česká televize, ale třeba i Eurosport, které si uvědomují, že nexistuje jen fotbal, ale také i jiné (třeba i minoritní) sporty. Nezastupitelná je úloha veřejnoprávní televize, která neprezentuje pouze výkladní skříň sportu – vrcholový sport, ale sport jako „hlubokou vzdělávací činnost“. Paralympiáda je podle Baumruka u nás brána jako „postižený sport“ s dojemnými příběhy, zatímco BBC pojala paralympiádu z pohledu opravdových sportovních příběhů a výkonů. Pojetí BBC bylo podle něj unikátní. Baumruk také dodal, že vysílání OH bylo v rámci dvou kanálů moc i pro opravdové sportovní fandky. Jinde než na specializovaném sportovním kanálu by sport v kompletních přenosech nenabízel, pouze v rámci sestřihů.

Alice Tejkalová uvedla, že stejně jako celá žurnalistika se i sportovní žurnalistika dostává blíže k zábavné formě a atraktivním formátům. Své místo v médiích sport má a Tejkalová doufá, že stále bude mít svůj význam. Sport v médiích je veřejnou službou, protože přes jeho zábavnou formu je pro veřejnost relaxem. Menší sporty nebo sporty s menším zájmem veřejnosti současnou hospodářskou situací trpí, myslí si Alice Tejkalová. Veřejný význam sportovní žurnalistiky zpracované zábavnou formou existuje, pokud je zpracování kvalitní, myslí si Tejkalová, která v současnosti spolupracuje také s Českou televizí. Co se týká sportu hendikepovaných sportovců, zaujalo ji vysílání veřejnoprávní britskou BBC. Problém v tomto ohledu v ČR je, že sportovní žurnalistika přistupuje ke sportovcům primárně jako k postiženým lidem.

Jaroslav Beránek si myslí, že ČT naplnila veřejnou službu právě tím, že vysílala OH na dvou kanálech, ač to prý nemuselo být celých 24 hodin denně. Sport není jedinou částí žurnalistiky, kam zasahuje tendence zábavného zpracování. Čtenáři iDNES.cz chtějí sportovní zpravodajství, což dokazují statistiky. Čtenáři chtějí aktuální informace z významných akcí na titulní straně iDNES.cz. Redakce sportu je v rámci tohoto zpravodajského serveru jedna z největších. Návštěvnost sportovního zpravodajství na iDNES.cz je zároveň nejrozkolísanější a zároveň nejčitelnější, reaguje totiž na aktuální sportovní události. Podle Beránka se iDNES.cz snaží informovat o sportu v plné šíři, ale redakce musí samozřejmě vážit, zda to má smysl z hlediska zájmu čtenářů, protože iDNES.cz funguje na komerční bázi. Menšinovým sportům se proto server nevěnuje systematicky a pokud možno chce najít například ve sportu hendikepovaných najít příběhy, kromě sportovních výsledků.

Veřejnoprávní televizi a rozhlas nevnímá Beránek jako nekalou konkurenci. Jiná věc by byla, když ČT nebo ČRo takto pracuje na webu.

URL| <http://www.ceskamedia.cz/article.html?id=443353>

ZÁŘIJOVÉ ROZPRAVY O ČESKÝCH MÉDIÍCH: Sportovní žurnalistika

26.9.2012 ceska-media.cz str. 00 Média-Stalo se_
Vlastní zpráva ČM, (khl)_

Internetový deník Česká média ve spolupráci s Českým rozhlasem 6 a Institutem komunikačních studií a žurnalistiky [FSV UK](#)

vás srdečně zvou na zářijové Rozpravy o českých médiích na téma

Sportovní žurnalistika

Dnes 17:00-19:00 v budově Hollar
Smetanovo nábřeží 6, Praha 1, místnost č. 215
Vstup volný.

Jaký prostor sport v dnešních médiích dostává? Jaká specifika v sobě skrývá sportovní žurnalistika? Jaké podmínky k práci dnešní sportovní novináři mají? A konečně jak se projevuje v tomto oboru finanční a hospodářská krize. Pozvání do diskusního panelu přijali Alice Tejkalová, Jiří Baumruk a Jaroslav Beránek. Diskusi moderuje Radko Kubičko a její hodinový sestřih bude vysílat Český rozhlas 6 v pořadu Média v postmoderním světě.

Svou účast nejlépe avizujte na e-mailovou adresu hlouskova@ceskamedia.cz

URL| <http://www.ceskamedia.cz/article.html?id=443309>

Senátor chce repete. Imigraci je třeba usměrňovat

26.9.2012 prvnizpravy.cz str. 00 z domova_

> Migrace není výrazem našich přání či plánů. Je existující realitou, na kterou můžeme jen reagovat a pokusit se ji řídit.

"Kandiduji znovu, protože bych chtěl navázat na výsledky své dosavadní práce. Mnoho věcí, především v oblasti krajanů, se podařilo úspěšně zlepšit, další ale čekají na dokončení. Nabyté zkušenosti tak chci využít k jejich dalšímu řešení," říká pro Prvnizpravy.cz senátor za ODS Tomáš Grulich, který kandiduje v pražském volebním obvodu č. 17.

Grulich vystudoval historii na filosofické fakultě Univerzity Karlovy. Pracoval jako kastelán, etnograf, v osmdesátých letech nastoupil do Národního muzea. V roce 1992 založil agenturu Public History, zaměřující se na vydavatelskou činnost a výstavnictví, externě vyučoval na [Fakultě sociálních věd](#), katedře politologie. O rok později založil tiskárnu Flora a stal se jejím ředitelem.

V letech 1994 - 2002 byl členem zastupitelstva hl. města Prahy, kde předsedal výboru pro kulturu a ochranu památek. V roce 2006 prodal podíly ve společnostech Tiskárna a Agentura Flora a byl zvolen senátorem za ODS.

"Má činnost v Senátu se z velké části odvíjí od profese historika a etnologa zabývajících se národnostními vztahy, která určila i moji specializaci v Senátu," říká o sobě. Stal se prý odborníkem na oblast migrace a s ní související zákony. "Dvakrát jsem byl pozván, abych v Bruselu na společném zasedání Evropského parlamentu a zástupců parlamentů členských zemí otevíral vstupní přednáškou panelovou diskusi na téma azylu a migrace," pochlubil se.

Na migraci obyvatel pohlíží jako na doprovodný jev stále více globalizované a integrované světové ekonomiky.

"Tato skutečnost není výrazem našich přání či plánů. Je existující realitou na kterou můžeme jen reagovat a pokusit se jí usměrňovat a řídit. Na migraci je nutné pohlížet jako na oboustranný proces příchodu migrantů a odchodu našich občanů do zahraničí (imigrace a emigrace). Z tohoto pohledu jasně vyplývá, že se zabývám nejen oblastí příchodu cizinců do ČR a EU, ale také vztahy České republiky ke svým minoritám žijícím v zahraničí," vysvětluje.

O migraci publikoval řadu odborných i populárních článků, podílel se na čtyřech knihách, přednášel na konferencích u nás i v zahraničí.

Politika migrace je v České republice značně roztráštěna a realizuje ji několik resortů, říká. Proto v říjnu 2011 v Senátu zorganizoval konferenci s účastí šesti ministerstev a předsednictva vlády. Jejím úkolem bylo zmapovat aktivity jednotlivých resortů a zpracovat zadání pro koordinaci migrace v ČR. "To je přesně to, co mě v následujících letech čeká," uvedl.

Zabývá se nejen příchodem cizinců do ČR a EU, ale také vztahem naší společnosti k českým minoritám žijícím v zahraničí. Česká republika by se podle něj neměla omezovat jen na vztah k těm jejím emigrantům, kteří odešli v minulosti, tj. před rokem 1989, ale měla by myslet i na ty, kteří odešli zcela nedávno a na ty, kteří odejdou zítra a v budoucnosti.

Redakce se ho ptala na jeho vztah k Evropské unii. "EU jako taková je dobrý projekt. Vždyť období míru, které dnes prožíváme je historicky bezprecedentní," říká na otázku, kterou redakce poslala vybraným kandidátům. Problémem je ale podle něho stav, jakým je dlouhodobě řízena. "Ten je neefektivní a nedodržuje pravidla. Se současnou podobou překotné integrace tedy nesouhlasím," tvrdí Grulich.

Zajímal nás i jeho postoj k národnímu státu v dnešní globalizované době. "Národní stát je stále základem mezinárodního systému. To je neoddiskutovatelný fakt. Stačí se podívat do jakékoliv učebnice mezinárodního práva nebo do praxe, kde kvůli narušení nebo hájení národní suverenity vzniká řada konfliktů. Na druhé straně, globalizace vyžaduje čím dál užší spolupráci mezi státy. To vnímám jako pozitivní trend," odpovídá pro Prvnizpravy.cz senátor.

(abb, foto: arch.)

URL| <http://www.prvnizpravy.cz/zpravy/z-domova/senator-chce-repete--imigraci-je-treba-usmernovat/>

ZUNO: LUKÁŠ TOMIS PR MANAŽEREM PRO ČESKO A SLOVENSKO

25.9.2012 bankovnipoplatky.com str. 00 _

Lukáš Tomis (34) se stává PR manažerem ZUNO pro Česko a Slovensko. V online bance má na starosti externí komunikaci a vztahy s médii na obou trzích.

„Lukáš patří mezi ty odborníky v oblasti komunikace, kteří neberou svůj obor pouze jako práci a kromě toho dobře zná český i slovenský trh,“ říká Alina Agurida, šéfka marketingu a komunikace v ZUNO. „Do online banky ZUNO, která se orientuje na produktové PR a internetové zákazníky, se proto skvěle hodí. Jsme rádi, že je součástí našeho ZUNO týmu.“

Před příchodem do ZUNO pracoval Lukáš více než pět let v oboru public relations v Čechách, na Slovensku a v Austrálii. Před kariérou v PR působil několik let jako novinář v předních českých médiích.

Lukáš Tomis vystudoval **Fakultu sociálních věd** na Karlově Univerzitě a mezinárodní vztahy na Curtin University of Technology v Austrálii. Hovoří plynule anglicky a mezi jeho koníčky patří především sport, cestování, moderní technologie a svět médií.

URL| <http://www.bankovnipoplatky.com/zuno-lukas-tomis-pr-manazerem-pro-cesko-a-slovensko/zuno-lukas-tomis-pr-manazerem-pro-cesko-a-slovensko-18533/>

ZUNO: Lukáš Tomis PR manažerem pro Česko a Slovensko

25.9.2012 investujeme.cz str. 00 Banky_

Lukáš Tomis (34) se stává PR manažerem ZUNO pro Česko a Slovensko. V online bance má na starosti externí komunikaci a vztahy s médii na obou trzích.

„Lukáš patří mezi ty odborníky v oblasti komunikace, kteří neberou svůj obor pouze jako práci a kromě toho dobře zná český i slovenský trh,“ říká Alina Agurida, šéfka marketingu a komunikace v ZUNO. „Do online banky ZUNO, která se orientuje na produktové PR a internetové zákazníky, se proto skvěle hodí. Jsme rádi, že je součástí našeho ZUNO týmu.“

Před příchodem do ZUNO pracoval Lukáš více než pět let v oboru public relations v Čechách, na Slovensku a v Austrálii. Před kariérou v PR působil několik let jako novinář v předních českých médiích.

Lukáš Tomis vystudoval **Fakultu sociálních věd** na Karlově Univerzitě a mezinárodní vztahy na Curtin University of Technology v Austrálii. Hovoří plynule anglicky a mezi jeho koníčky patří především sport, cestování, moderní technologie a svět médií.

URL| <http://www.investujeme.cz/zuno-lukas-tomis-pr-manazerem-pro-cesko-a-slovensko/>

Na semináři bude přednášet i Lidie Vajnerová

25.9.2012 libereckenovinky.cz str. 00 z regionů_

Náměstkyně hejtmana Lidie Vajnerová bude ve čtvrtek 27. září hostem semináře „Přímá volba starostů a prvky přímé demokracie v ČR“.

Seminář pořádá Institut pro veřejnou správu Praha ve školicím středisku v Benešově u Prahy (Ke Stadionu 1918). Lidie Vajnerová zde vystoupí v 11 hodin s příspěvkem „Ano rozšíření prvků přímé demokracie v ČR, ale...“. Liberecké novinky informovala Květa Šírová z tiskového oddělení Krajského úřadu Libereckého kraje.

Institut pro veřejnou správu Praha pořádá tento seminář v souvislosti s uzákoněním přímé volby prezidenta a se schválením věcného záměru ústavní novely, podle níž by v některých obcích mohli lidé v budoucnu volit starosty a hejtmány v přímé volbě. Seminář bude věnován možným přínosům a potenciálním rizikům spojeným

s případným zavedením přímé volby starostů do systému naší veřejné správy. V souvislosti s tímto stěžejním tématem se přednášející dotknou i některých dalších prvků přímé i nepřímé demokracie v naší veřejné správě, jako je např. využívání referenda na úrovni obcí či krajů. Kromě politologických a legislativních aspektů se seminář zaměří i na rovinu politické komunikace. Se svými příspěvky vystoupí představitelé územních samosprávných celků, institucí, které je zastřešují, zástupci Ministerstva vnitra a Parlamentu ČR, odborníci z akademické sféry a další osoby, kterých se uvedená problematika dotýká.

Program semináře:

9:00 Slavnostní zahájení semináře

9:20–9:45 Základní a příbuzné aspekty přímé volby a jejich dopad na demokracii v ČR - JUDr. Stanislav Polčák, poslanec Parlamentu České republiky

9:45–10:15 Legislativní úprava přímé volby starostů - JUDr. Václav Henych, odbor všeobecné správy, Ministerstvo vnitra ČR

10:15–10:45 Když přímá volba prezidenta, tak i hejtmanů a starostů - Ing. Roman Línek, MBA, 1. náměstek hejtmana Pardubického kraje

10:45–11:00 Přestávka na kávu

11:00–11:30 Ano rozšíření prvků přímé demokracie v ČR, ale... - Ing. Lidie Vajnerová, MBA, statutární náměstkyně hejtmana Libereckého kraje

11:30–12:00 Přímá volba – posílení mandátu a pozice starosty při naplňování jeho volebního programu? - Jaroslav Hložek, místostarosta města Slaný

12:00–12:30 Přímá volba starostů jako opravdové prosazení vůle občanů - Ing. Josef Bartoněk, předseda Sdružení místních samospráv

12:30–13:30 Přestávka na oběd

13:30–14:00 Postoj Svazu měst a obcí k přímé volbě starostů - Antonín Lízner, člen předsednictva Svazu měst a obcí a starosta obce Příšovice

14:00–14:30 Východiska, model a možné dopady přímé volby starostů ČR v kontextu evropských zkušeností - PhDr. Petr Jüptner, Ph.D., ředitel Institutu politologických studií, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova v Praze

14:30–15:00 Nové komunikační a rétorické dovednosti nezbytné pro kandidáty v přímé volbě - Ing. Mgr. Irena Žantovská, Ph.D., rektorka Akademie managementu a komunikace

(ds, foto: arch.)

URL| <http://www.libereckenovinky.cz/zpravy/z-regionu/na-seminari-bude-prednaset-i-lidie-vajnerova/>

Tomis PR Manažerem ZUNO pro ČR a Slovensko

25.9.2012 MaM.cz str. 00 mam.ihned.cz_
Marie Zemanová_

Lukáš Tomis (34) se stává PR Manažerem ZUNO pro Česko a Slovensko. V online bance má na starosti externí komunikaci a vztahy s médii na obou trzích. "Lukáš patří mezi ty odborníky v oblasti komunikace, kteří neberou svůj obor pouze jako práci a kromě toho dobře zná český i slovenský trh," říká Alina Agurida, šéfka reklamy a komunikace v ZUNO. "Do online banky ZUNO, která se orientuje na produktové PR a internetové zákazníky, se proto skvěle hodí. Jsme rádi, že je součástí našeho ZUNO týmu." Před příchodem do ZUNO pracoval Tomis více než pět let v oboru public relations v Čechách, na Slovensku a v Austrálii. Před kariérou v PR působil několik let jako novinář v předních českých médiích. Lukáš Tomis vystudoval **Fakultu sociálních věd** na Karlově Univerzitě a mezinárodní vztahy na Curtin University of Technology v Austrálii.

URL| <http://mam.ihned.cz/c1-57632810-tomis-pr-manazerem-zuno-pro-cr-a-slovensko>

Na semináři bude přednášet i Lidie Vajnerová

25.9.2012 prvnizpravy.cz str. 00 z regionů_

Náměstkyně hejtmana Lidie Vajnerová bude ve čtvrtek 27.září hostem semináře „Přímá volba starostů a prvky přímé demokracie v ČR“.

Seminář pořádá Institut pro veřejnou správu Praha ve školicím středisku v Benešově u Prahy (Ke Stadionu 1918). Lidie Vajnerová zde vystoupí v 11 hodin s příspěvkem „Ano rozšíření prvků přímé demokracie v ČR, ale...“. Liberecké novinky informovala Květa Šírová z tiskového oddělení Krajského úřadu Libereckého kraje.

Institut pro veřejnou správu Praha pořádá tento seminář v souvislosti s uzákoněním přímé volby prezidenta a se schválením věcného záměru ústavní novely, podle níž by v některých obcích mohli lidé v budoucnu volit starosty a hejtmany v přímé volbě. Seminář bude věnován možným přínosům a potenciálním rizikům spojeným s případným zavedením přímé volby starostů do systému naší veřejné správy. V souvislosti s tímto stěžejním tématem se přednášející dotknou i některých dalších prvků přímé i nepřímé demokracie v naší veřejné správě, jako je např. využívání referenda na úrovni obcí či krajů. Kromě politologických a legislativních aspektů se seminář zaměří i na rovinu politické komunikace. Se svými příspěvky vystoupí představitelé územních samosprávných celků, institucí, které je zastřešují, zástupci Ministerstva vnitra a Parlamentu ČR, odborníci z akademické sféry a další osoby, kterých se uvedená problematika dotýká.

Program semináře:

9:00 Slavnostní zahájení semináře

9:20–9:45 Základní a příbuzné aspekty přímé volby a jejich dopad na demokracii v ČR - JUDr. Stanislav Polčák, poslanec Parlamentu České republiky

9:45–10:15 Legislativní úprava přímé volby starostů - JUDr. Václav Henych, odbor všeobecné správy, Ministerstvo vnitra ČR

10:15–10:45 Když přímá volba prezidenta, tak i hejtmánů a starostů - Ing. Roman Línek, MBA, 1. náměstek hejtmana Pardubického kraje

10:45–11:00 Přestávka na kávu

11:00–11:30 Ano rozšíření prvků přímé demokracie v ČR, ale... - Ing. Lidie Vajnerová, MBA, statutární náměstkyně hejtmána Libereckého kraje

11:30–12:00 Přímá volba – posílení mandátu a pozice starosty při naplňování jeho volebního programu? - Jaroslav Hložek, místostarosta města Slaný

12:00–12:30 Přímá volba starostů jako opravdové prosazení vůle občanů - Ing. Josef Bartoněk, předseda Sdružení místních samospráv

12:30–13:30 Přestávka na oběd

13:30–14:00 Postoj Svazu měst a obcí k přímé volbě starostů - Antonín Lízner, člen předsednictva Svazu měst a obcí a starosta obce Příšovice

14:00–14:30 Východiska, model a možné dopady přímé volby starostů ČR v kontextu evropských zkušeností - PhDr. Petr Jüptner, Ph.D., ředitel Institutu politologických studií, **Fakulta sociálních věd**, Univerzita Karlova v Praze

14:30–15:00 Nové komunikační a rétorické dovednosti nezbytné pro kandidáty v přímé volbě - Ing. Mgr. Irena Žantovská, Ph.D., rektorka Akademie managementu a komunikace

(ds, foto: arch.)

URL| <http://www.prvnizpravy.cz/zpravy/z-regionu/na-seminari-bude-prednaset-i-lidie-vajnerova/>

FSV UK pořádá premiérový event TEDxCharlesUniversity

24.9.2012 protext.cz str. 00 dce kom_
jik_

Praha 24. září (PROTEXT) - **Fakulta sociálních věd** UK pořádá premiérovou TEDxCharlesUniversity konferenci s podtitulem "Sociální vědy", která proběhne 27. září od 17:00 hod ve Velké aule v Areálu UK Jinonice.

TEDx je program lokálně a nezávisle organizovaných eventů, který vzniká v duchu TED, tj., které stojí za to šířit. Každý TEDx event je sestaven tak, aby poskytoval komunitám, organizacím a jednotlivcům příležitost získávat a hlavně rozvíjet TED zkušenosti na lokální úrovni. TEDx eventy kombinují TEDTalks videa a živé vystoupení řečníků a rozpoutávají tak živé diskuse a vazby v rámci malé skupiny. Pro více informací o TEDx programu navštivte <http://www.ted.com/tedx>.

Premiérový TEDxCharlesUniversity event s podtitulem "Sociální vědy" se uskuteční ve čtvrtek 27. září 2012 od 17:00 ve Velké aule v areálu UK Jinonice. Svou myšlenku hodnou šíření přednesou Martin Buchtík, Dana Fajmonová, Kryštof Kozák, Denisa Kasl Kollmannová, Michal Osuský a Tomáš Sedláček.

Čekají nás úvahy o společnosti sítí, sebelži, úpadku kritické diskuse v USA, image českých politiků a o psychadeličnosti ekonomiky. Kapacita je omezena na 100 míst. Event organizuje **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze.

<https://www.facebook.com/TEDxCharlesUniversity>

<http://tedxcharlesuniversity.fsv.cuni.cz>

Adresa:

Areál UK Jinonice

U Kříže 8 a 10,

158 00 Praha 5 - Jinonice

Velká aula

Kontakt:

doc. Filip Láb, PhD.

proděkan pro vnější vztahy

Fakulta sociálních věd

Univerzita Karlova v Praze

Smetanovo náměstí 6, 110 00 Praha 1

Tel. +420 222 112 222

Upozorňujeme odběratele, že materiály označené značkou PROTEXT nejsou součástí zpravodajského servisu ČTK a nelze je publikovat pod její značkou. Jde o komerční sdělení zadavatele, který je ve zprávě označen a který za ně nese plnou odpovědnost.

PROTEXT
Cas| 16:50

—

Mýty o české privatizaci

24.9.2012 Euro str. 48 Hyde park - Hospodářství_
jan průša, Pavel Ryska_

Byl to unikátní projekt, který skončil masovým úspěchem. I přesto, že k němu neexistoval žádný návod

Masová privatizace v první polovině 90. let minulého století je jednoznačně neúspěšnějším projektem moderního českého státu. Přesto o ní koluje mnoho mýtů, které nejspíš pramení jednak z její nedostatečné znalosti a jednak ze záměrné diskreditace.

Aniž bychom rozsahem článku chtěli přinést úplné hodnocení naší privatizace, chceme uvést na pravou míru několik hlavních principiálních omylů, které se nejčastěji opakují ve veřejné debatě.

Nejprve je třeba připomenout základní tezi, kterou potvrzují veškerá dostupná fakta: pád komunismu v roce 1989 se rovnal ekonomickému kolapsu systému, který byl pro naplnění potřeb občanů zcela nepoužitelný. Čtyřicet let komunismu přivedlo československé hospodářství k bankrotu, socialistický režim náš stát vpravdě vytuneloval.

Mýtus č. 1: Existovala alternativa Snad jen pro pořádek uvedme jeden zřejmý empirický fakt: všechny pokusy, ve kterých se řízení ekonomiky přesunulo na stát, vždy selhaly – dokládá to zkušenost jak fašismu, tak komunismu. Komunistická vláda okradla československé občany o jejich majetek, jednak znárodnováním a jednak měnovou reformou. Toto ukradené bohatství bylo tak obrovské, že z něho komunisté vydrželi žít a uplácet dlouhá čtyři desetiletí. Jakmile komunisté toto ukradené bohatství zlikvidovali, jejich režim zbankrotoval. Bylo nutné urychleně přejít od státního řízení k soukromému vlastnictví a řízení hospodářství dle principů svobodného trhu.

Mýtus č. 2: Privatizace byla bez pravidel, měla se provést pomaleji V listopadu 1989 se rozehrál boj o čas, bylo jasné, že dosavadní fungování ekonomiky se zásadně změní. Bylo třeba co nejrychleji odříznout politickou nomenklaturu od podniků, aby se zabránilo masovému klientelismu. Pomalé cesty se ukázaly jako horší – země, jež se vydaly touto cestou (např. Maďarsko či Polsko), nezískaly vůči České republice žádnou prokazatelnou výhodu. Výsledek postupné cesty privatizace je, že například v Polsku ani dnes (!) není značná část podniků zprivatizována. Polský stát na rozdíl od toho českého nadále vlastní většinové podíly v obřích podnicích: v rafineriích

(PKN Orlen, Lotos), hutích (HSW), těžebních firmách (PGNiG, KGHM), bankách (PKO), a dokonce i v pojišťovnách (PZU) a chemických závodech (ZAK). To ukazuje, že „pomalá“ privatizace znamená v praxi nejčastěji žádná privatizace. Pokud se dovolí zájmovým skupinám uvnitř státních firem organizovat se a vybudovat si pevný kontakt na politické strany, ze státních firem se vždy stanou trafiky pro politiky a ideální prostředí pro korupci. Pro ilustraci připomeňme, že největší korupční aféra novodobého Polska „Orlengate“ z roku 2004 není spojena s žádnou soukromou firmou, ale právě se státním kolosem PKN Orlen.

Stejně tak je pomýlená kritika ohledně nedostatečného právně-institucionálního rámce. Jak vidíme, nejsme s ním spokojeni ani dnes, 23 let po revoluci. Privatizace byla provedena v tom nejlepším dostupném právním prostředí té doby. Vyčkávání by bývalo znamenalo jen odsouzení donekonečna. Řekli byste snad svému dítěti: pošleme tě studovat na univerzitu, ale až její kvalita dosáhne světové úrovně?

Mýtus č. 3: Rozkradl se majetek Mnoho lidí bohužel dodnes nechápe, že ačkoli minulý režim vykazoval obří produkci a zaměstnanost, přivedl ekonomiku ke krachu.

I když se hodně vyrábělo, jednalo se o neefektivní plýtvání na nepoužitelné statky. Výroba nebyla určena tržní poptávkou, ale náhodným plánem. Nelze se tedy divit, že když se zboží vyrobilo, zjistilo se, že ho nikdo nechce. Anebo se naopak zjistilo, že se nevyrobilo něco, co chtěli všichni. Tím se plýtvaly zdroje. Čtyřicet let tohoto plýtvání ekonomiku zruinovalo. Zboží má jenom takovou cenu, jakou chtějí zákazníci platit, a když naše stovky lokomotiv a tisíce tatrovek nechtěl nikdo kupovat, cena takové výroby byla nulová. Bylo proto třeba provést bolestivou restrukturalizaci – veškerou nepotřebnou výrobu zavřít, zastaralé vybavení zahodit, vybrat pouze pár použitelných aktiv a především vymyslet a zprovoznit zcela nové výrobní plány podle představ zákazníků / spotřebitelů / nás všech.

Z toho plyne jedině: Nebylo moc co rozkrádat.

Naopak, je ekonomickým zázrakem kapitalismu a privatizace, že se z tak rozvráceného hospodářství podařilo tak rychle vydupat mnoho fungujících ziskových podniků.

Pokud nějaký podnik po privatizaci zkrachoval nebo zmenšil výrobu, nelze to přičítat „rozkradení“ či „špatně provedené“ privatizaci. Řada privatizovaných podniků neměla v tržním hospodářství žádné místo (jejich výrobky nikdo nekupoval) a musela odejít z trhu. Stejně jako po umožnění podnikání vzniklo nespočet nových podniků, které dnes zaměstnávají tisíce lidí, zrcadlově k tomu musely trhy opustit neefektivní podniky, které tyto lidi uvolnily. Jedno bez druhého nemohlo proběhnout.

Mýtus č. 4: Podpořila se korupce Socialismus před rokem 1989 byl totálně zkorumpovaný.

Tato korupce byla způsobena tím, že neexistovaly tržní ceny a lidé byli nuceni kupovat si zboží ilegálně. Vytvořil se černý trh zasahující do všech sfér hospodářství, od běžných nákupů potravin po vzájemné dodávky mezi průmyslovými podniky. Privatizace spolu s umožněním tržní tvorby cen značně omezila prostor pro korupci v podstatě u všech běžných komodit (jídlo včetně ovoce, masa či cukrovinek, hygienické potřeby, oblečení, elektronika atd.), u kterých se před sametovou revolucí běžně uplácelo, aby je lidé mohli získat. Zároveň dramaticky poklesla korupce ve firmách, které se plně privatizovaly – soukromí vlastníci začali tvrdě dohlížet na to, aby je zaměstnanci neokrádali, jako to bylo běžné v socialismu. Majitelé začali dříve běžné rozkrádání svých firem tvrdě stíhat. Rychlost privatizace navíc zásadně omezila možnost manipulovat s prodejem různých podniků. Byly to naopak pomalé vládní prodeje jednotlivých podniků zvlášť, které provázely obrovské korupční skandály, nebo tyto privatizace zkrachovaly úplně. Tyto kauzy zůstaly mnohdy dodnes nevyřešené (privatizace bank, MUS, Zetor, prodej Unipetrolu Andreji Babišovi, Škoda Transportation, zkrachovalý prodej ČSA a mnoho dalších).

Mýtus č. 5: Privatizace ano, ale ne kuponově Kuponová privatizace je již obklopena takovou mytologií, že se zcela zapomíná, že jde o nejprůhlednější a nejčistší formu privatizace. Korupce při privatizaci vzniká vždy, když mohou politici a úředníci rozhodovat o tom, komu a za jakou cenu prodají podnik ve státním vlastnictví. Kuponová privatizace toto korupční prostředí vylučovala. Jakmile byla firma určena pro privatizaci kuponovou formou, jediný, kdo určil cenu a nové majitele, byli lidé sami. Privatizační korupce neměla prostor. Je s podivem, že ti, kdo dnes tolik volají po „transparentnosti“, nedoceňují kuponovou privatizaci jako nejtransparentnější metodu, jakou naše státní správa zatím použila. Česká privatizace byla unikátním projektem, který skončil masovým úspěchem navzdory tomu, že na jeho provedení předem neexistoval žádný návod. Dílčí kritiky ve smyslu „po bitvě je každý generál“ nemění nic na tom, že principiálně bylo její provedení zcela správné. Veřejnost si bohužel plete úspěšnost privatizace jako takové a úspěšnost vlastních investičních rozhodnutí v rámci privatizace.

S odstupem začíná být také privatizace adekvátně doceňována. Zůstává jen otázkou, kdy to budou ochotny přiznat i zájmové skupiny, které zatím kritiku privatizace používaly pouze k diskreditaci svobodného tržního hospodářství a polistopadového politického vývoje. I

Pomalé cesty se ukázaly jako horší, vyčkávání by znamenalo odsouzení donekonečna

Foto autor| FOTO • archiv / ILUSTRACE • Vojtěch Velický

O autorovi| Jan průša, Pavel Ryska • ekonomové, doktorandi Institutu ekonomických studií [FSV UK](#)

—

Politici letos staví na kontaktu s voliči

24.9.2012 Marketing & Media str. 17 Marketing_

Monika Bláhová_

Politické strany se shodují na tom, že billboardové kampaně v krajských a senátních volbách příliš nefungují.

volby

Útočnost a srovnávání je nejen zcela legitimním způsobem jak vést předvolební kampaň, ale také způsobem nesmírně účinným. Říká to Anna Matušková z katedry marketingové komunikace a PR [Fakulty sociálních věd](#) Univerzity Karlovy ([FSV UK](#)). Upozorňuje však na to, že je velmi důležité, aby součástí kampaně byla i pozitivní část a komunikace nesměřovala jen ke kritice opozice.

V současné kampani ke krajským a senátním volbám sáhla po útočné reklamě především ČSSD. Ta se podle očekávání navázala do vládnoucí ODS, která se nechala vyprovokovat a odvětila podobným způsobem v oblasti problematiky církevních restitucí. Jinak se politické strany shodují na tom, že jít cestou útočných kampaní nechťejí.

Kampaň sociálních demokratů nicméně podle Matuškové ani zdaleka nedosahuje takové dokonalosti jako před čtyřmi lety. „Je vidět, že na to teď není tolik peněz,“ míní Matušková.

Door to door funguje

Zatímco ČSSD i ODS jsou poměrně hodně vidět na reklamních plochách, strana Karla Schwarzenberga – TOP 09 se letos soustředí společně s KSČM a Věcmi veřejnými především na přímou kontaktní kampaň s voliči a na rozdíl od ODS a ČSSD nejde až do 1. října do billboardů – od tohoto data však plánuje stejně jako ostatní strany reklamu zintenzivnit. V rámci kontaktní kampaně „ode dveří ke dveřím“, která se především v USA používá jako jeden z nejúčinnějších způsobů jak přimět voliče jít k volbám a hlasovat pro konkrétní stranu, letos TOP 09 vyzkoušela po vzoru slovenského úspěchu ministra vnitra Daniela Lipšice i tzv. politika v obýváku, na němž zčásti postavila WOM efekt. Volební manažer strany Jaroslav Poláček ale přiznává, že tato část komunikace je sice mediálně atraktivní, voličské hlasy však, na rozdíl od „door to door“ kampaně, nepřinese. Kampaň ode dveří ke dveřím zato může podle Poláčka straně přivést až jednu pětinu voličů. Manažer však potvrzuje, že zrealizovat takovou kampaň je velmi náročné. „Na začátku je velmi důležitá analýza pro každé město. V ní nejdříve zjišťujeme tzv. index pravivosti, který nám řekne, kolik je tam voličů pravice a levice, a pak jdeme samozřejmě do těch svých obvodů. Počítali jsme ale s tím, že ze sta případů nás v devadesáti šesti odmítnou, vyhodí. Volební účast totiž bude asi kolem 40 procent, z nichž má TOP 09 tak 10 procent, a to jsou ti čtyři, kteří otevřou,“ tvrdí Poláček.

Kdo za tím stojí?

Na letošní kampani pro TOP 09 se v oblasti kreativity a výroby podílí agentura Lavmi, v roli copywritera pak David Brada, majitel komunikační agentury Cream Prague, jenž spolupracoval třeba na poslední informační kampani „Vždyť to jede jinak“ pro pražský dopravní podnik.

Občanským demokratům letošní kampaň připravila agentura Konektor. Ta se rozhodla trochu překvapit způsobem, jakým politiky zobrazuje. Nikoliv směřující se s očima upřenými vpřed, ale v situacích, kdy mluví k

publiku. „Rozhodli jsme se pro koncept přirozenosti, chtěli jsme ukázat, že tito lidé pracují a komunikují. Myslím, že je to rozhodně lepší než jít cestou vyretušovaného politika s pohledem upřeným dopředu,“ vysvětluje tuto strategii mluvčí ODS Tomáš Bartovský.

Ačkoli ani jedna z politických stran, které M&M minulý týden oslovil, nepotvrdila, že by spolupracovala s experty na komunikaci (vyjma mediálního školení), vedoucí katedry marketingové komunikace a PR **FSV UK** Denisa Kasl Kollmannová je přesvědčena, že je tomu jinak. „Politické strany si experty na komunikaci najímají, jen to nechtějí přiznat. Druhá věc je, že jejich rady buď neposlouchají vůbec, nebo až moc, někteří pak mluví jak cvičené opice nebo jsou zbytečně asertivní,“ míní Kollmannová.

Fakt, že se politici vztahům s veřejností dlouhodobě a profesionálně nevěnují, kritizuje i Martin Frýdl, jeden z partnerů PR agentury AC&C Public Relations. „V PR jde o dlouhodobé budování značky. Z tohoto hlediska jsou na tom české politické strany jako sedláci u Chlumce. Když čtyři roky svou kredibilitu u cílové skupiny zašlapávají do země, tříměsíční kampaní to nenapraví. Kdyby se ke komunikaci podobným způsobem stavěly velké korporace, pro které pracujeme my, již dávno by byly out of business. Zásadní rozdíl mezi ČR a politicky vyspělými zeměmi jako Velká Británie nebo USA je v tom, že politické strany v těchto zemích dělají profesionální komunikaci s profesionálními poradci po celou dobu a během volebních kampaní ji jen zintenzivní. V naší zemi bohužel radí politickým stranám s komunikací lidé, kteří tím sledují své osobní zájmy a dlouhodobý obraz politických stran je zřejmě vůbec nezajímá,“ říká Frýdl.

Nepřehlédnutelní

Letošní předvolební kampaně však nejsou pouze ve znamení strnulé linky. Například František Adámek, sociálně demokratický kandidát do Senátu za Prahu 12, se nechal zvěčnit u své podobizny na billboardu, jak si populisticky přimalovává tykadla s tím, že tak činí, aby vyjádřil sounáležitost s odsouzeným řidičem Romanem Smetanou. Video s Františkem Adámkem však na kanálu YouTube ani zdaleka nedosáhlo takového počtu zhlédnutí jako video Pavla Lukši z TOP 09, který kandiduje na hejtmana Moravskoslezského kraje. Ve svém spotu si pozval na pomoc boha Radegasta, lišku Bystroušku, rytíře Vítka, permoniky a děda Praděda a během dvou týdnů získal více než 83 600 zhlédnutí. Zajímavou prezentaci, která vypadá jako domovská stránka Seznam.cz, má i Česká pirátská strana, za níž do Senátu kandiduje například známý český whistleblower Libor Michálek.

Kolik letos politické strany
investují do kampaní?
ČSSD 90 milionů korun
oDS 65 milionů korun
ToP 09 34 milionů korun
KSČM 10 milionů korun

Foto popis|

—

Nejefektivnější byla letos Et netera

24.9.2012 Marketing & Media str. 22 Agentury_
Michal Kříž_

Soutěži IEA prospěly změny v systému přihlašování prací i osobní setkání poroty.

SOUTĚŽE

V pražském Paláci Lucerna byly minulý čtvrtek na slavnostním galavečeru předány ceny Internet Effectiveness Awards, soutěže o nejefektivnější řešení českého internetu. Hlavní cenu letošního ročníku získal projekt z kategorie Auto-moto: interní systém pro komunikaci s dealerskou sítí Škody Auto s názvem Target Network Tool (TNT). Grand Prix si tak odnesl tým agentury Et netera.

Zájem soutěžících opadl

Vedle Grand Prix získala Et netera za projekt Think Big portál/extranet také třetí místo v kategorii „Neziskový sektor, lidská práva a životní prostředí“. Druhou nejúspěšnější agenturou letošního ročníku byla Mather Advertures, jejíž tým si z galavečera odehrávajícím se v atmosféře 30. let odnesl ocenění za nejlepší integrovanou kampaň a dvě třetí místa z oborových kategorií.

Jako nejocetovanější klienti z hlasování dvacetičlenné poroty vzešly společnosti Eta a Vodafone. Obě měly mezi úspěšnými pracemi po dvou zastoupeních. Organizátorům z Asociace.biz se letos sice nepodařilo udržet zájem o soutěž na úrovni z minulého roku, kdy se do IEA přihlásilo rekordních 88 prací (letos pouze 73 projektů), celkově se ale ročník jako zklamání hodnotit nedá. Vážnosti výsledků pomohl i nový prvek v hlasování poroty – osobní setkání, kde porotci společně vybírali vítěze Grand Prix. Vítězové hlavní ceny i jednotlivých oborových kategorií i proto letos více než v předchozích letech odpovídají zaměření IEA na efektivitu internetových řešení a neopakuje se tak loňské „překvapení“, kdy hlavní cenu získal nekomerční projekt Výmoly. Jinak se ovšem soutěž i v letošním roce potýkala s dlouhodobými problémy. Na úrovni zpracování přihlášek soutěžních prací je až příliš vidět, že se v soutěži setkávají de facto IT společnosti. Ještě větším problémem je mnohdy neurčitě uvádění nebo i úplná absence údajů o nákladech na realizaci projektu. Bez nich se efektivita posuzuje opravdu těžko... Navíc se v soutěži setkávají často jen obtížně srovnatelné práce (reklamní kampaně, mobilní aplikace, webová řešení, interní informační systémy atd.).

Přesto má Internet Effectiveness Awards mezi oborovými soutěžemi svoje místo a vítězné práce reprezentují průřez tím nejlepším, co se v oblasti internetového marketingu v České republice realizuje. *

Internet Effectiveness Awards 2012			
Soutěžní kategorie	Agentura	Umístění	Projekt
Klient	Agentura		
Grand Prix		1. místo	Target Network Tool (TNT)
Škoda Auto	Et netera		
ocenění za inovace		1. místo	Nový Peugeot 208. Let your body drive!
Peugeot	Symbio Digital		
Nejlepší integrovaná kampaň		1. místo	Komunikace Air Bank před spuštěním banky
Air Bank	Mather Advertures		
Nejlepší mobilní řešení		1. místo	Aplikace Horská služba
Horská služba ČR	eMan		
Nejlepší využití sociálních sítí, virálního marketingu a videa		1. místo	Eta – Testovací Studio
Eta	Wunderman		
Auto-moto		1. místo	Target Network Tool (TNT)
Škoda Auto	Et netera		
		2. místo	Nový Peugeot 208. Let your body drive!
Peugeot	Symbio Digital		
		3. místo	Výmoly: Monitoring stavu českých silnic
Plus Design & Marketing	Plus Design & Marketing		
Bankovníctví, pojišťovnictví a finance		1. místo	Klikni si pro slevu
Generali Pojišťovna	H1.cz		
		2. místo	Virtuální pobočka Hypoteční banky
Hypoteční banka	Media Factory		
		3. místo	Komunikace Air Bank před spuštěním banky
Air Bank	Mather Advertures		
Cestovní ruch a doprava		1. místo	FlyLine Plus
Evropská Cestovní Pojišťovna	Aaron Group/Amadeus		
		2. místo	Cargopass – mobilní aplikace dopravní databanky
Compass Communication	Compass Communication		
		3. místo	Aplikace Horská služba
Horská služba ČR	eMan		
spotřební zboží, obchod, prodej		1. místo	Eta e-shop
Eta	Red Media		
		2. místo	Mobilní aplikace Můj McDonald
McDonald's	OMD		
		3. místo	Eta – Testovací Studio
Wunderman			Eta

Telekomunikace a IT		1. místo	Mattoni a Morpheus: sňatek z rozumu
Isobar	Isobar		
	2. místo		Nový Vodafone.cz
Vodafone	Media Factory		
	3. místo		Mastheady pro klienta Vodafone
Vodafone	Mather Advertures		
Průmysl a energetika		1. místo	Rozvoj mapových služeb ČEZ
ČEZ	HSI		
	2. místo	Prodlužka záruky ETA	Eta
eBrána			
	3. místo		Správa firemního portfolia webů
Agel	Onlio		
Kultura a zábava		1. místo	SMS Ticket
SMS Ticket	SMS Ticket		
	2. místo	Majáles 2012	Studentská
organizace StudentZone	Sherwood Media		
	3. místo		Hledá se Axe anděl
Unilever	For Internet		
Neziskový sektor, lidská práva a životní prostředí		1. místo	Tlumočnická očima neslyšícího dítěte
č. komora tlumočnicků znakového jazyka		2Fresh	
	2. místo		Geoportál Geosense
Geosens	Geosens		
	3. místo		Think Big portál/extranet
Nadace O2	Et netera		
studentský projekt		1. místo	GMCHelper
Roman Sterly	Roman Sterly		
	2. místo	Markething.cz	Katedra
marketingové komunikace a PR, IKSŽ, FSV UK		Studenti, absolventi a zaměstnanci KMKPR	
	3. místo	Nosím Vaše Triko	
Kategorie čtenářů iHned.cz		1. místo	Majáles 2012
Studentská organizace StudentZone		Sherwood Media	
	2. místo	SMS Ticket	SMS
Ticket	SMS Ticket		
	3. místo	Aplikace Horská služba	Horská
služba ČR	eMan		

Škoda: Target Network Tool

Vítězem Grand Prix IEA 2012 se stal projekt Target Network Tool, nástroj pro komunikaci mezi importéry Škody Auto na jednotlivých trzích a automobilkou. Aplikace TNT byla vytvořena s cílem optimalizovat růst obchodní sítě Škoda – výběr nových dealerů. Konkrétně implementovat novou distribuční strategii, snížit nezbytné lidské kapacity na správu jednotlivých procesů a zjednodušit komunikaci. Aplikace TNT se zaměřuje na sledování úspěšnosti naplňování strategických plánů na rozvoj jednotlivých národních distribučních sítí (kvartální reportování), řízení projektů obchodníků (výstavba nového obchodníka, přemístění / / přestavba / zrušení současného) a v návaznosti na nové Škoda CI/CD také na rebranding celé současné obchodní sítě ve více než stovce zemí světa. Nástroj je unikátní v rámci celé skupiny VW Group i v prostředí celého automobilového odvětví. Po zavedení aplikace TNT se povedlo zkrátit průměrnou dobu na vyřízení jedné žádosti o cca 70 % a snížení pracnosti vyřízení jedné žádosti na straně Škoda Auto o cca 80 % a na straně importéra o cca 75 %. Nejzásadnějším faktorem je razantní zrychlení schvalování nových obchodníků a tím hmatatelná podpora prodeje vozů Škoda.

Foto popis| Hlavní cenu Grand Prix si z IEA 2012 odnesla agentura Et netera a Škoda Auto za projekt Target Network Tool. Předávání se neslo v mafiánské atmosféře 30. let.

–

Lukáš Tomis PR manažerem banky Zuno pro Česku a Slovensko

Lukáš Tomis

Lukáš Tomis

Čtyřiatřicetiletý Lukáš Tomis se stal PR manažerem banky Zuno pro Česko a Slovensko, oznámil dnes podnik. V online bance mezinárodní skupiny Raiffeisen Bank má na starosti externí komunikaci a vztahy s médii na obou trzích.

Absolvent **Fakulty sociálních věd** na pražské Univerzitě Karlově a mezinárodních vztahů na australské Curtin University of Technology pracuje v PR pět let: v Čechách - například v Best Communications -, na Slovensku a v Austrálii. Předtím dělal novináře.

URL| <http://www.mediar.cz/lukas-tomis-pr-manazerem-banky-zuno-pro-cesku-a-slovensko/>

—

KDO JE KDE

24.9.2012 ZBOŽÍ & PRODEJ str. 48 Management_

—

PŘÍCHODY

Vladimír Kurka, Viliam Hranec, Libor Jestřáb

ZMĚNY VE VINIU

Novým předsedou představenstva společnosti Vinium je Vladimír Kurka, který absolvoval bakalářské studium na Národohospodářské fakultě Vysoké školy ekonomické v Praze v oboru ekonomie a v současnosti zde dokončuje magisterské studium v oboru ekonomická analýza. Dále firma nově obsadila dva vrcholové manažerské posty. Obchodním ředitelem se stal Viliam Hranec, absolvent Vysoké školy ekonomické v Bratislavě, Fakulty národohospodářské, který má dlouholeté zkušenosti z řízení obchodu ve vinařských společnostech na Slovensku. Na postu výrobního ředitele je nyní Libor Jestřáb, který absolvoval Střední vinařskou školu ve Valticích a praxi získával zejména ve společnosti Livi Dubňany.

Piotr Byner

POSILA Z POLSKA

Novou posilou marketingu ve společnosti Maspex Czech se stal Piotr Byner, který nastoupil na pozici brand manažera pro Českou i Slovenskou republiku. Piotr Byner je zodpovědný za dětské značky v portfoliu firmy, především za značku Kubík. Předtím působil v polské centrále, kde rovněž pracoval na dětském portfoliu.

Michal Soták

SOTÁK VEDE VÝZKUM V C&W

Tým výzkumu trhu v Cushman & Wakefield nově vede Michal Soták. Je zodpovědný za zpracování studií proveditelnosti, vedení statistických dat a tvorbu analýz. Služby jeho týmu využívají přímo klienti i jednotlivé týmy C&W při práci na ostatních zakázkách. Předtím působil ve společnosti Develon jako development manažer. Kariéru zahájil v Citigroup, kde pracoval v její pražské a londýnské kanceláři. Studoval ve Velké Británii na University of Bath, kde získal titul magistr v oboru financí a účetnictví. Je také držitelem bakalářského titulu z **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity v Praze.

POVÝŠENÍ

Ján Gažovský

GAŽOVSKÝ MÍSTO RŮŽIČKY

Electro World jmenoval s účinností od 1. září 2012 Jána Gažovského novým generálním ředitelem pro ČR a SR. Střídá Milana Růžičku, který po sedmi letech odchází z čela společnosti na základě vlastního rozhodnutí. Ján Gažovský působí u tohoto prodejce elektroniky deset let, tedy od jeho vstupu na český trh v roce 2002. Z funkce sales managera segmentu IT se postupně propracoval až na obchodního ředitele.

Foto popis|

—

Revoluční rok 1848

22.9.2012 ct24.cz str. 00 Historie.cs_
ČT24_

V obecném povědomí představuje (i díky školnímu dějepisu) červnová revoluce roku 1848 jednu z dalších proher českého národa v boji s rakousko-uherským mocnářstvím. A následné období bývá považováno za novou dobu temna a útlaku. Historická realita je však jiná. Revoluce sice byla potlačena a dílčí úspěchy českých politiků smazány, ale porevoluční desetiletí přinesla zásadní a v mnohém pozitivní proměnu Rakouska-Uherska, která formuje evropský prostor de facto do dnešních dnů.

O revolučním roce 1848 v českých zemích hovořili v Historii.cs z 8. září historici Milan Hlavačka z Historického ústavu Akademie věd ČR, Jiří Rak z [Fakulty sociálních věd](#) Univerzity Karlovy a Zdeněk Munzar z Vojenského historického ústavu Praha. Moderoval publicista Vladimír Kučera.

Co to byl onen revoluční rok 1848, v encyklopediích zvaný jako "Jaro národů"? Hlavačka: Byla to velká vlna revolucí především ve střední Evropě, která představuje zásadní zlom – periodizační mezník oddělující absolutní systém od systému konstitucionálního, stavovskou společnost od společnosti občanské, agrární společnost od společnosti industriální. De facto můžeme říct, že tam někde vzniká náš dnešek.

Jak to proběhlo u nás? Rak: Tady to proběhlo celkem v klidu. Ostatně když se 11. března do Svatováclavských lázní poprvé svolali "revolucionáři" na nepovolenou schůzi (to v metternichovském systému nebylo běžné), nájemce lázní nechtěl otevřít a hrozilo, že dojde k vylomení dveří. Ovšem přitom padla věta: "Taková hanba nemůže na náš národ padnout, že bychom zahájili revoluci vylomením dveří skleněných." Snažili se tedy skutečně postupovat v mezích zákona. Později to bylo vřazeno do řetězu českých protihabsburských bojů, ačkoliv nakonec šlo o jedno z velkých vzepětí loajality vůči Rakousku. Když se totiž zkomplikovalo ve vztahu k Německu, Češi řekli, v Německu nebudeme, jsme Rakušané, máme císaře ve Vídni a německého nechceme.

Hovoří historik Jan Randák z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy: Jaro národů zasáhlo celý evropský kontinent a jeho nedílnou součástí byl i rozvoj dobových nacionalismů a národních hnutí. Je však těžké odlišit, kdy se aktivity národních hnutí proměnily v nacionalismus. Národní hnutí (italské, německé) chtěla sjednotit národ hotový po kulturní stránce v jeden státní celek. A na druhé straně byly národní společnosti ve střední a jihovýchodní Evropě (Češi, Chorvaté), které usilovaly o zrovnoprávnění se silnějšími národními společnostmi. A zatímco v případě německého prostředí můžeme o nacionalismu hovořit už od začátku roku 1848, u nás to lze až v průběhu jara 1848 (a o vyložení českém nacionalismu až od 60. let a potom v 80. a 90. letech). Německý nacionalismus byl tedy ve středoevropské oblasti ve své podstatě něčím jiným než národní snahy a aktivity české společnosti, jak je známe z českých učebnic a odborné literatury.

Hlavačka: U nás to nezačíná jako ve Vídni revolucí – barikády, střelba, mrtví a tak dále. V Praze jde o petiční hnutí – "revolucionáři" sepisují petici, kterou si chtějí nechat schválit od panovníka.

Čili původní cesta měla být podle Havlíčka Borovského: "Budeme se držet zákona a budeme žádat svoje." Rak: Ano, budeme žádat svoje, budeme se držet zákona, a tím to můžeme vydobýt. Historické reminiscence jako

třeba husitství v této první fázi naopak působily spíše varovně: už jsme to jednou zažili, nebudeme riskovat znova.

Munzar: Propuknutí svatodušních bouří (v červnu 1848 - pozn. red.) se dá považovat spíše za nešťastnou náhodu a incident, ke kterému nemělo dojít a na který nebyla ani jedna strana připravena. Po Praze vyrostlo dvě stě až čtyři sta barikád, ale v mnoha případech měly pouze symbolický charakter. Ve skutečnosti se bojovalo o čtrnáct nebo patnáct z nich, které stály na důležitých spojnicích. Také počet obětí na obou stranách byl za týden bojů ve srovnání s ostatními evropskými městy v podstatě minimální.

Vždyť je to ale neustále prezentováno jako krvavé události v Praze? Hlavačka: Náš obraz revoluce je románový – vyhraněné strany, které na sebe míří, popřípadě střelí a vůbec si dělají to nejhorší. Jenže v revoluci toto trvá většinou pouze několik dní. Revoluce byla ovlivňována zdola i shora, monarchie byla mnohonárodnostní (české země minimálně dvounárodnostní) a ještě se k tomu přidala sociální otázka (především na venkově). To všechno se nakumulovalo v jednom bodě přesně uprostřed století. A všichni najednou hledali řešení.

Hovoří historik Jan Randák z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy: Historici hovoří o několika možných identitách v českém prostředí – o rakušanství, němectví, slovanství, češství. Rakušanství se snažilo zformovat nějakou prostátní, loajální identitu. Tyto pokusy sahají až do období josefinismu. A velmi aktivní byly tyto tendence během protinapoleonských válek, kdy se apelovalo na lojalitu se zemí, s trůnem. (Je otázka, zda by se Češi čtyřicátých let 19. století dokázali ztotožnit s jinou identitou než tou českou.) Pak tady bylo češství, typické pro 30. a 40. léta, v rámci českého prostředí. A bylo tady slovanství, které se aktivizovalo prostřednictvím austroslavismu a Slovanského sjezdu. Ale také tady bylo němectví, které se plně rozvíjelo ve 40. letech 19. století a které začalo na češství narážet právě od roku 1848. Pro vytváření česko-německých vztahů v druhé polovině 19. století hraje rok 1848 tedy velice důležitou roli. (Když věc trochu zjednodušíme, můžeme říct, že to, co začal rok 1848, definitivně vyřešil až květen 1945 a následující odsun Němců. Jsem si přitom vědom problematičnosti a politické nekorektnosti tohoto tvrzení.) Od dubna května roku 1848 jde jak česká společnost, tak německá společnost v Čechách svou vlastní cestou a sleduje vlastní cíle. Zatímco Češi usilovali o zrovnoprávnění v rámci habsburské monarchie v intencích austroslavismu a vybudování silného Rakouska, čeští Němci se přiklonili k myšlence sjednoceného velkého Německa. Po květnu červnu 1848 se tak Češi s Němci podle mého soudu nedokázali dohodnout a (z dnešního hlediska) ani dohodnout nemohli.

Měla ta revoluce vůdce? Hlavačka: Za revoluce lidé většinou říkají to, co nechtějí, ale ideovým vůdcem se stane ten, kdo řekne, co chceme. A u nás to byl František Palacký s jasným psaním do Frankfurtu. Šlo totiž o obrovskou státoprávní otázku: Co bude se střední Evropou? Rozpustí se české národní hnutí v německém sjednocovacím procesu? Zůstane zachována habsburská monarchie? Nebo západní část přejde do německého sjednocení? V tom je to revoluce – jsou nastartovány určité možnosti vývoje, z nichž žádný není dopředu jasný, a nakonec vítězí víceméně silové pojetí.

Hovoří historik Jan Randák z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy: Palacký ve svém slavném dopisu do Frankfurtu svou osobou a jménem Čechů odmítl podíl Čechů a české společnosti na vzniku velkoněmeckého státu. Jasně řekl, já jsem Čech rodu slovanského, a na několika málo stránkách svého dopisu vyjádřil český program, který byl nekompatibilní s tím německým.

Munzar: Petiční hnutí mělo své vůdce, poměrně jasnou koncepci a ideu, za kterou šlo svou petiční cestou. Bojovníci na barikádách ale nesledovali stejné cíle jako vůdci tehdejší české politiky a chtěli mnohem víc. Za skutečného vůdce na barikádách ovšem nelze označit žádnou konkrétní osobu, takový člověk tady prostě nebyl. Josef Václav Frič se ve svých Pamětech jmenoval velitelem Klementina a skutečně se tam snažil velet – jako jeden z mála studentů měl vojenské vzdělání, protože v Paříži navštěvoval polskou emigrantskou vojenskou školu. (Z té byl vyřazen a odeslán na Balkán jako zpravodajec polské emigrace, ale zůstal v Praze a nikdy tam nedojel.) A protože byl velice agilní a měl poměrně jasné radikální cíle, byl schopen část barikádníků strhnout k odporu a boji. Ovšem skutečné centrum, které by řídilo operace radikálů na barikádách, neexistovalo.

Ale když se revoluční hnutí změnilo v revoluci, české elity se rozdělily... Rak: To byla revoluce. Revoluce nejsou barikády. Je to proces, prudký zlom, který může klidně proběhnout bez barikád a může být úspěšnější. Revoluce je přetržení minulosti. A to se tady stalo. Na jiné definici se nikdo nikdy neshodl.

Ale k eskalaci revoluce vlastně došlo nešťastnou náhodou? Hlavačka: Krásně se to dá vytušit už z (březnové) petiční fáze. Zpočátku je to akce repealistů, což je radikálnější stolní společnost. Ti se ale cítí nejistě a předají to Braunerovi (František August Brauner, český právník a politik – pozn. red.), který má zkušenost s poddanskou

otázkou, selským vyvazováním a podobně. Brauner to přepracuje, ale ve Svatováclavských lázních se s tím vystoupit neodvážil a omluvil se, že je nemocný, a předal to Aloisovi Pravoslavovi Trojanovi, úředníkovi Jednoty (Jednota ku povzbuzení průmyslu v Čechách – pozn. red.), který to tam přečte. Jenže potom přijde otázka, kdo s peticí pojedou do Vídně. Zase se to nabídne Braunerovi, ale ten se zase omluví, že je indisponován. Takže se toho ujme hospodský Petr Fastei a jeho delegace, se svými kavárenskými horizonty, odjíždí do Vídně. Skutečný vůdce se tedy opravdu nenašel.

Rak: A tady je strašně důležité, že mezitím přijde 13. březen, kdy to vypukne ve Vídni. Císař odvolá Metternicha, zruší cenzuru a všechno povolí. Revoluce je tedy císařsky povolena a teprve tehdy vypukne to nadšení. Do té doby totiž vládla v Praze nervozita, co z toho bude.

Hlavačka: Odpověď na první petici je nemastná neslaná, ale u druhé petice kromě jednoho bodu souhlasí se vším – svou odpověď to legalizuje. Revoluce vlastně vyhrála hrozně snadno.

Proč došlo k té střelbě? Rak: Narůstalo určité napětí. Armáda prohlašovala, že poslouchá jedině Windischgrätze, do toho se radikalizovali vídeňští studenti a těm pražským bylo líto, že se nepředvedli stejně jako vídeňská aula, že neměli barikády, to jeviště a kulisy revoluce, jak se sluší a patří. Za této situace do toho vstoupila náhoda: Windischgrätz vyprovázal ze mše (svatodušní mše 12. června na Koňském trhu – pozn. red.) konzervativní měšťany, ti mu provolávali slávu. Okolo šla ale další skupina a ta volala "Hanba" a začalo se to shlukovat. V tu dobu se právě vracela jednotka ze stráže, její velitel viděl shluk lidí kolem svého velitele, a tak nasadil bodáky a vpadl do toho.

Tím se dostáváme k osobnosti Alfreda Augusta Windischgrätze, což byl podle našich učebnic a české paměti strašný zloduch? Munzar: Windischgrätz byl v roce 1848 mezi českou společností člověk velmi nepopulární, ačkoli jako voják patřil k velmi dobrým vůdcům (jeho postup v boji proti radikalizované revoluci v Praze i ve Vídni, ale i jeho tažení do Uher byly po vojenské stránce velmi dobře naplánované a připravené akce). Windischgrätz byl člověk politicky ultrakonzervativní. Byl to legitimista, který uvažováním spadl ještě do období před Velkou francouzskou revolucí, byl to člověk 18. století. Na jeho výchově se podílela francouzská emigrantská šlechta, což se na něm nutně muselo podepsat. Byl také velmi povýšený. Je znám jeho výrok: "Člověk začíná teprve baronem." Byl to však česko-rakouský šlechtic (Windischgrätzové jsou v Čechách usazeni od konce 16. století) a od roku 1840 byl velícím generálem v Čechách a v jeho podřízenosti vyrostlo mnoho tehdejších velitelů císařského vojska.

Hlavačka: Když Windischgrätz přišel začátkem května do Prahy, měl za sebou zkušenost s vídeňskou revolucí. Tu byl sice ochoten potlačit, ale než tak učinil, císař vše povolil a bylo po revoluci. Takže tam figuruje i jakási vojenská uraženost, kdy Windischgrätz tráví dlouhý čas u Trnavy. Do Prahy pak přijíždí jako hlavní velitel Čech a dělá pořádek. Vojsko se už nemůže povalovat v kasárnách, jako to bylo od března do května, ale musí být pořád v akci – cvičí a ukazuje se – a tím de facto provokuje. Nadto nesmíme zapomenout, že mu během revoluce zastřelili ženu před očima – sám říkal: "Ta kulka patřila mně." Takže bych nepodceňoval jeho ochotu se s revolucí v Praze nějak osobně vypořádat.

Munzar: Expertiza puškaře Lebedy, provedená v té době, se přiklonila k tomu, že se nejednalo o náhodný výstřel, ale o výstřel s malou prachovou náplní odněkud z protilehlých domů. Je proto možné, že šlo o pokus Windischgrätze zastřelit.

Rak: Byl zmatek, vypuklo povstání, velícímu generálovi zastřelí manželku, je zajištěn podezřelý, ale Lebeda provede expertizu a na jejím základě řeknou, že to neudělal, a pustí ho. Byl to prostě právní stát, a to i za revoluce. Na to bychom neměli zapomínat.

Čili nepadli jen studenti, ale i vojáci? Munzar: Jednoznačně. Ztráty na obou stranách byly zhruba srovnatelné. Na straně povstalců se uvádí 43 mrtvých a 63 raněných. Ztráty vojska se pohybují mezi 80 až 100 vojáky, a i když padlých bylo jen 18, v absolutních počtech je to přibližně 100 na 100.

A opravdu bombardoval Windischgrätz Prahu? Padaly na Prašnou bránu šrapnely? Munzar: Na Prašnou bránu šrapnely nepadaly. Bombardování Prahy je vůbec záležitost maximálně diskutabilní, když uvážíme poměr lidských a hmotných ztrát. Dělostřelci každopádně rozstříleli a zapálili Staroměstské mlýny a vodárenskou věž. A to stačilo k tomu, aby ve městě vypukla panika. Šlo o prvořadá cíle, neboť odtud bylo z ručních zbraní ostřelováno Windischgrätzovo vojsko umístěné na Kampě. Další bombardování pak nezanechalo žádné

následky a je možné, že střelba byla vedena buď nad město, nebo slepými náboji a že měla mít pouze demoralizující účinek. Pro měšťany ostatně bohatě stačí, když je slyšet neustálé hřmění.

Čili Windischgrätz nechtěl zničit Prahu? Munzar: Určitě ne.

Rak: V Staroměstských mlýnech byly také sýpky. Kdyby se vznášející se hořící obilí sneslo nad město, tak město shoří. A to pochopitelně mělo také demoralizující dopad – "nechme toho, vypadá to vážně".

Hlavačka: Navíc to doprovázely další detonace a uvádí se, že to hořelo celou noc a nad Prahou plála "apokalyptická záře". Po této zkušenosti městská rada okamžitě nabízí složení zbraní.

Jak tedy dopadla ta revoluce? Jak skončila? Hlavačka: Povstalci si kupodivu mysleli, že když se Windischgrätz stáhl z Prahy, že vyhráli, a den dva žili v dojmu, že jsou vítězové. A k tomu byli přesvědčeni, že se jim navíc podařil husarský kousek. Šlo o zajištění hraběte Thuna, posledního guberniálního prezidenta. Thun se jako nejvyšší správní úředník šel podívat z paláce na Malostranském náměstí, co se děje naproti ve městě. Přešel Karlův most, přešel barikádu a oni ho zajali. Považovali to za neuvěřitelný triumf, který s Windischgrätzem vymění za mír nebo za odstup. (Byla to hlavně Fričova záležitost.) Ale mylili se a brzy pochopili, že to nemá žádný smysl. Angažoval se v tom navíc i František Palacký, kterému se s dalšími podařilo hraběte Thuna vysvobodit. Palacký na to nerad vzpomínal, protože měl v ten den zrovna abrahámoviny a oni mu je tím zkazili. A další je, že Palacký Friče nenáviděl, znali se totiž z ulice a Frič mu kazil kluka. Takže vztah radikálů a liberálů má i osobní pozadí – ta česká společnost byla strašně malinká, akumulovaná na Staré a Nové Město, všichni se znali. Takže přestože revoluce zpočátku vypadala nadějně, nakonec kapitulovala se vším všudy. A když čtete Palackého vzpomínky, jednoznačně to hodnotí jako největší neštěstí celé revoluce, protože jim "ti kluci na barikádách" všechno zkazili. Pražská revoluce tak končí totální prohrou. Jak strategicko-vojenskou, tak i kvůli tomu, co bylo rozehráno. Předtím tady byly národní gardy, studentské gardy – všechno se musí zastavit nebo bude zrušeno. Byla tady Česká charta z 8. dubna, podle které se měl sejít český sněm, který měl určit, jak se bude dál jednat – nesejde se, je zakázán. Kromě budoucího Říšského sněmu ve Vídni liberálové ztratili jakoukoli politickou platformu k jednání.

A co tedy ta revoluce přinesla? Rak: Poddanství zůstalo zrušené. A pokud jde o to, kdo byl poražený a kdo vítěz, rozhodně by byla chyba považovat za vítěze lidi, jako byl Windischgrätz. Posloužím si výrokiem slavného konzervativce, posledního lancknechta, Bedřicha ze Schwarzenberka: "Vítězem je ouřada." Neoabsolutistický systém, který pak přišel, byl totiž systém ryze byrokratický. Šlechta se do těchto pozic nevrátila. Koneckonců je tu pikantní historka: Když byl Windischgrätz propuštěn, šel říct císaři, mladému Františku Josefovi, že tohle ne, a on mu řekl, nutí mě k tomu okolnosti. Na to měl ale Windischgrätz s vojenskou rázností odvětit: "Kdyby nebylo mě a mých vojáků, Veličenstvo, nebyl byste tady ani vy, ani vaše okolnosti."

Hovoří historik Jan Randák z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy: Rok 1848 je pro českou společnost mimo jiné důležitý tím, že se její dosavadní kulturní aktivity přerodily do aktivit politických. Česká společnost poprvé vystupuje jako hráč na politickém jevišti habsburské monarchie.

Hlavačka: Kdo je vítězem revoluce? Jednoznačně je to státní byrokrat, který místo šlechty přebírá veškerou správu nad obyvatelstvem. A pak je to rolník, který dostane půdu do svého vlastnictví (tedy po mírné náhradě za přidělení této půdy, což bude trvat dalších 20 let). Tím pádem se z něj stává člověk, který pracuje na své půdě, je jejím skutečným vlastníkem. A to se týká milionu lidí. Další je nastartování konstitučního života. Do 7. března 1849 se zde pokoušelo vládnout konstitučně, a ty největší výdobytky pocházejí z jednání Říšského sněmu, což je právě zrušení poddanství a roboty 31. srpna, respektive 7. září 1848, kdy to podepíše císař. To je jasné vítězství revoluce. Ale mělo to i další přínos. Ti, kteří potlačili revoluci, to nevracejí zpátky do metternichovského období. Oni musí vytvořit nový, moderní systém. Takže nastartují třeba liberální ekonomiku, přichází zrušení celních hranic, funguje úvěrový systém na podnikání (ve velkém v 50. letech), je vytvořena nová vzdělávací soustava. Pod vedením Thuna se gymnázia změní na osmiletá. Filozofie se změní na pravou fakultu. Je provedena reforma univerzit, které už nebudou vychovávat jenom státní úředníky, ale stanou se z nich autonomní pracoviště, kde se má dělat základní výzkum, kde se má bádát (právě tehdy také vzniká historická věda jako taková). A v neposlední řadě je to, že kromě státně-byrokratického systému až do nejnižších stupňů (okresní hejtmánství a tak dále) vzniká také samospráva. 17. března 1849 je vydáno provizorní zřízení obecní, což je protíváha státní správy. Lidé ve svých bydlíštích si tak mají o základních věcech rozhodovat sami. Od té doby máme samosprávu, ať je obecní, okresní nebo zemská.

Teď jste mě rozhodil, pane profesore, já jsem si myslel, že po revoluci přišla jakási doba temna a útlaku? Hlavačka: V učebnicích je samozřejmě napsáno, že revoluce prohrála, že revoluce byla poražena. Ale co v ní bylo poraženo? Politická maxima revoluce..., těch samozřejmě dosaženo nebylo. Jenže revoluce nejsou jen radikálové na barikádách, druhá polovina lidí byla konzervativní a žádnou revoluci nechtěla.

Jako třeba Palacký? Hlavačka: Palacký byl liberál, ale během roku 1848 zcela radikálně změnil své názory vůči šlechtě, vůči svým chlebovárcům.

Rak: Jedna z věcí, která taky není v učebnicích, je Palackého návrh na reformu správy celé monarchie. Palacký v ní rezignoval na historické celky a chtěl, aby byla monarchie federalizována na etnickém základě. To je jeden z nejrevolučnějších činů – vykašlat se na nějaké České království a udělat zvlášť české a zvlášť německé kraje. A strašně si vážím Palackého za jeho odpověď, když se nad tím podivovali, že zrovna on, historik, to udělal takto. On na to totiž říká: "Historie pro mě není mrtvá".

Jak byli potrestáni ti radikálové, ti zlobiví kluci? Byly nějaké drakonické tresty? Ve Vídni padaly tresty smrti. Munzar: U nás žádné takové tresty nepadly, pokud jde o červnové povstání.

(redakčně kráceno)

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/exkluzivne-na-ct24/historie-cs/196888-revolucni-rok-1848/>

Petice na podporu novely zákona o sociálně-právní ochraně dětí

22.9.2012 parlamentnilisty.cz str. 00 [Názory a petice_](#)
[petice, ParlamentniListy.cz_](#)

Petice a otevřený dopis prezidentovi republiky.

My všichni - náhradní rodiče, děti z náhradních rodin a náhradní péče, odborníci, lékaři, zástupci veřejnosti, organizace s dlouholetými zkušenostmi v oblasti sociální práce s ohroženými dětmi a rodinami i se zajišťováním přípravy, výběru a doprovázení pěstounů zastřešené Informačním střediskem Mikuláš, o.p.s. - podporujeme novelu zákona o sociálně-právní ochraně dětí 359/1999 Sb. Novela po dvaceti letech přináší řadu pozitivních změn v systému péče o ohrožené děti, které povedou k zlepšení dětství i budoucnosti tisíců ohrožených dětí.

Prezident Václav Klaus novelu vetoval. Níže najdete náš otevřený dopis panu prezidentovi, ve kterém bod po bodu vyvrácíme důvody, které prezident uvedl pro své zamítavé stanovisko k novele.

Pokud chcete novelu zákona taktéž podpořit, podepište se zde.

Děkujeme za Váš podpis!

Petici Můžete podepsat ZDE

Otevřený dopis prezidentovi České republiky Václavu Klausovi v reakci na jeho zamítavé stanovisko k novele zákona o sociálně-právní ochraně dětí:

Vážený pane prezidente, my všichni - náhradní rodiče, děti z náhradních rodin a náhradní péče, pedagogové, psychologové, lékaři, zástupci veřejnosti, organizace s dlouholetými zkušenostmi v oblasti sociální práce s ohroženými dětmi a rodinami i se zajišťováním přípravy, výběru a doprovázení pěstounů zastřešené Informačním střediskem Mikuláš, o.p.s. - podporujeme novelu zákona o sociálně-právní ochraně dětí 359/1999 Sb. Novela po dvaceti letech přináší řadu pozitivních změn v systému péče o ohrožené děti, které povedou k zlepšení dětství i budoucnosti tisíců ohrožených dětí. Důvody, které uvádíte pro zamítnutí novely, vychází převážně z různých ničím nepodložených obav. Rádi se s Vámi osobně sejdeme k diskusi nad tím, jaké změny

novela skutečně přinese. Níže uvádíme svou reakci na argumenty, kterými zdůvodňujete své veto. Ač to není našim zvykem, s ohledem na Vámi ostře volená slova, nám nezbyvá než reagovat v podobném duchu.

K Vaším argumentům:

Uvádíte, že "novela byla přijata pod tlakem mezinárodních institucí: Úřadu vysoké komisařky OSN pro lidská práva, Dětského fondu OSN a Evropské komise. Tyto instituce kritizovaly Českou republiku za velký počet dětí umístěných v ústavních zařízeních a malý počet dětí v pěstounské péči, resp. začaly prosazovat jako svůj politický program, aby žádné dítě mladší tří let nebylo umístěno v ústavní péči."

Není pravda, že přijetí novely je primárně výsledkem tlaku, či jakéhosi politického programu mezinárodních institucí, jak se snažíte naznačit. Novela vznikla na prvním místě jako reakce na dlouhodobé volání lidí z praxe po podobném zákonu v České republice.

Na tvorbě novely se podílely a její přijetí podporují desítky organizací a odborníků s dlouholetými zkušenostmi v oblasti sociální práce s ohroženými dětmi a rodinami i se zajišťováním přípravy, výběru a doprovázení pěstounů.

Dále uvádíte: "Moje obavy vyvolává nově stanovená a velmi široce a vágně vymezená povinnost obecních úřadů obcí s rozšířenou působností pravidelně vyhodnocovat situaci všech dětí a rodin a posuzovat, zda nepotřebují nějakou formu sociálně-právní ochrany (§ 10 odst. 3 novelizovaného zákona). To povede - zejména ve spojení s úřednickým alibismem a byrokracií - ke stále většímu zasahování veřejných institucí do soukromí rodin a ke stále většímu tlaku na rodiče, jak a co mají vštěpovat svým dětem. Děti ale nejsou veřejným statkem, nejsou "majetkem" společnosti - kromě toho, že jsou především samy sebou, jsou dětmi svých rodičů. Nový zákon neobsahuje žádné pojistky proti libovůli úředníků při posuzování toho, zda rodiče vychovávají své děti správně, a hrozí tedy, že státní zásahy do výchovy dětí, které mají být jen zcela výjimečnou záležitostí mající své oprávnění pouze v extrémních situacích, se stanou běžnou praxí s výhledem, že rodiče - stejně jako pěstouni - začnou být vnímáni jako státu podřízení vychovatelé. Takový pohled nemohu přijmout.

Vaše interpretace změn, které přinese novela v oblasti práce orgánů sociálně právní ochrany dětí, je zcela mylná. Novela nedává prostor pro libovůli úředníků. Ale právě naopak je značně omezuje a ztěžuje možnost svévolně zasahovat do rodin takovým způsobem, jak je to možné dnes.

V současnosti se nemusí úředníci řídit žádnými závaznými pravidly při posuzování, zda může dítě zůstat v rodině, nebo musí být z rodiny odebráno, takže ve stejné situaci jeden usoudí, že dítě může být v rodině ponecháno, zatímco druhý dojde k závěru, že je nutné jeho odebrání z rodiny. Novela zavádí povinnost při posuzování situace rodiny a rozhodování o odebrání dítěte vyhodnotit potřeby i silné stránky dítěte, vztahy rodičů a dítěte, kompetence rodičů k výchově, potřeby i zdroje rodiny, zdroje a služby v okolí rodiny atd. Dále novela zavádí standardy kvality jako nástroj pro zvyšování a kontrolu kvality práce těchto úřadů.

Dále uvádíte: "Plánovaná profesionalizace pěstounské péče tyto mé obavy potvrzuje a dále prohlubuje. Novela vnímá pěstounskou péči nikoliv jako poslání, ale jako zaměstnání. Hlavní motivací pěstounů napříště už nemá být jejich zájem o děti, jejich altruismus a soucit s dětmi, které nemají vlastní rodinu, ale motivace finanční. Protože ti, kteří skutečně stojí o to pomáhat opuštěným dětem, to dělají již dnes. Z profesionálního prostředí dětských ústavů tak budeme vytlačovat děti do opatrování lidem, kteří se jako pěstouni zaregistrují z čistě ziskových důvodů."

Toto je opět zcela mylná interpretace změn, které novela přinese. Přijetí novely nezvyšuje riziko, že se někdo stane pěstounem čistě ze ziskových důvodů, ale právě naopak toto riziko, oproti dnešku, snižuje.

Zájemci o pěstounskou péči budou procházet procesem náročného prověřování a přípravy. Během této doby odborníci posoudí motivaci zájemců, jejich schopnost sebereflexe, ochotu se vzdělávat a schopnosti poskytovat kvalitní péči. Pěstounem se bude moci stát jen člověk osobnostně zralý, ochotný spolupracovat s odborníky, přistupovat k dětem s citlivostí a porozuměním pro jejich potřeby. Stávající i nové pěstouny nová novela zavazuje k plnění povinností ve vztahu k přijatému dítěti dle jeho individuálního plánu ochrany.

Lidé, kteří mají k pěstounství jen finanční motivaci, zkrátka nebudou schváleni.

Dále uvádíte: “Za zvlášť extrémní projev tohoto trendu považuji pěstounskou péči na dobu určitou: v jejím důsledku děti budou střídat rodiny, stále znovu a znovu si budou zvykat na nové pěstouny, na nové prostředí a na nové kamarády. Takový osud je krutější než ústavní výchova v relativně stabilním prostředí a je v příkrém rozporu s proklamovaným účelem zákona a se zájmy dětí.”

To, že se děti budou muset stěhovat z rodiny do rodiny a zvykat si na nové pěstouny je ničím nepodložený mýtus. Často se hovoří o tom, že například ve Velké Británii často prochází děti velmi mnoha (pět, osmi...) pěstounskými rodinami. Toto tvrzení je lživé. Podle výzkumů z Velké Británie tam dochází k selhání pěstounské péče, kdy je dítě nuceno stěhovat se z jedné rodiny do druhé, pouze v případě přibližně 7% dětí, které byly umístěny do 5 let věku (a byly sledovány až dalších 15 let). Naopak výzkumy ukazují, že více než třetina z dětí umístěných do kojeneckých ústavů již stihla za svůj krátký život (většinou z nich je do 3 let) zažít umístění ve dvou a více různých ústavech. A i pokud zůstanou děti v jednom ústavu, neznamená to stabilní prostředí - střídají se směny, v některých ústavech jsou děti přesouvány mezi skupinami, někteří zaměstnanci odcházejí apod.

Stabilita ústavní péče pro dítě je tedy pouze zdánlivá. Novela nezvýší riziko, že se budou děti stěhovat z rodiny do rodiny kvůli selhání pěstounské péče, ale naopak ho sníží, protože poskytne lepší podmínky pro pěstouny, jejich podporu a doprovázení.

Pěstounská péče na přechodnou dobu, kterou novela nově upravuje, není nevyzkoušenou a nebezpečnou novinkou. Jako alternativa umístování dětí do ústavní péče se osvědčila v sousedních a kulturně blízkých zemích jako Rakousko, Německo, Polsko, či Slovensko. Hojně využívaná je například i v Norsku či Švédsku, nejvyspělejších sociálních státech na světě s vysoce kvalitním systémem péče o ohrožené děti. A máme s ní již i první dobré zkušenosti z České republiky. Např. ve Středočeském kraji pěstouni na přechodnou dobu úspěšně pečovali o 8 novorozenců, které poté úspěšně předali do adoptivních rodin, a to bez psychických následků, kterými jinak děti předané z ústavní výchovy trpí. Také v dalších krajích již pěstouni na přechodnou dobu pečují o děti, i staršího věku, které by jinak musely žít mimo rodinu.

Dále uvádíte: “Děti nejsou zboží a tento zákon na to málo pamatuje. Zcela specifickou podkapitolou problematiky novely jsou obavy laické i odborné veřejnosti z rušení kojeneckých ústavů. Takové obavy spojené se zásadním nesouhlasem vyjádřila již před časem například i Česká lékařská komora, Česká pediatrická společnost, Společnost sociální pediatrie při České lékařské společnosti Jana Evangelisty

Purkyně a další odborné instituce. Přestože výsledná podoba zákona oproti původní verzi již neobsahuje výslovnou zmínku o tom, že by se kojenecké ústavy měly v budoucnosti rušit, nikdo nerozptýlil obavy z toho, že právě k tomu zákon směřuje. ... Není možné dosáhnout stavu, že vůbec žádné dítě nebude v ústavu. Některé děti, nebudou-li v ústavu, budou v lepším případě v nemocnicích, v horším budou na ulici nebo mrtvé.”

To, že děti budou končit na ulicích nebo mrtvé je přehnané tvrzení a mimo to, neuvádíte žádné zdůvodnění, proč by tomu tak mělo být. Důsledkem přijetí novely bude to, že díky lepší práci s biologickými rodinami dětí, nebude třeba odebírat z rodin tolik dětí jako dnes a díky lepším podmínkám pro pěstouny se podaří nalézt pro více opuštěných dětí náhradní rodiny. Což je výsledek, který je jednoznačně v zájmu dětí. O rušení ústavů rozhodují jejich zřizovatelé, jimiž jsou kraje a ministerstva. Novela je k tomu nijak netlačí. Pokud bude docházet k rušení některých ústavů, bude tomu jen v momentě, kdy jejich kapacity nebudou třeba, děti budou ve svých, či náhradních rodinách, anebo pro ně bude místo v jiných ústavech, ale rodinného typu.

Co se týče odborných institucí, které vyjádřily obavy z rušení kojeneckých ústavů. Odborná stanoviska České lékařské komory a České pediatrické společnosti byla založena převážně na stejných ničím nepodložených obavách z rušení kojeneckých ústavů a jeho důsledků, jaké máte Vy. Ani neobsahovala žádné výtky k novele zákona o sociálně - právní ochraně dětí.

Bez zajímavosti není ani skutečnost, že Česká lékařská komora a Česká pediatrická společnost vydaly svá stanoviska na základě doporučení Společnosti sociální pediatrie při České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně, což je odborná společnost složená z osmi členů, šest z nich jsou ředitelé kojeneckých ústavů.

Naopak řada odborníků a odborných institucí v oblasti sociálně právní ochrany dětí novelu podporuje. Novela vychází z poznatků z výzkumů provedených Výzkumným ústavem práce a sociálních věcí, názorů

odborníků z kateder sociální práce na Masarykově Univerzitě, Karlově Univerzitě a dalších univerzit o tom, jakými metodami by měly postupovat orgány sociálně právní ochrany dětí. Novelu podporuje řada předních českých psychologů.

Dále uvádíte: “Není pravdou, že hlavní důvody pro umístění dětí v kojeneckých ústavech jsou důvody sociální, naopak, převažují důvody zdravotní a zdravotně - sociální: podle údajů, které mám k dispozici, to bylo v roce 2010 55 % všech umístění. “

Podle údajů Ústavu zdravotnických informací a statistiky jsou hlavním důvodem umístění dětí do kojeneckých ústavů zdravotní důvody 36% případů, 46% případů tvoří důvody sociální a v 18% jde o důvody zdravotně sociální, kdy jde mnohdy o případy, kdy má rodina se sociálními problémy obtíže pečovat o dítě s takovými zdravotními problémy, o které by se běžná rodina bez sociálních problémů dokázala postarat, takže mnohdy jde taktéž o v podstatě sociální důvody. Sociální důvody tedy skutečně převažují. Což platí i podle řady jiných výzkumů provedených v různých krajích České republiky.

Dále uvádíte: “Není pravdou ani to, že by kojenecké ústavy a dětská centra byly jakýmsi odkládišti dětí poskytujícími jen mizernou péči. Opak je pravdou, protože i tyto zařízení jdou s dobou a modernizují se.”

Nepochybujeme o tom, že se kojenecké ústavy snaží dělat v rámci svých možností maximum pro blaho dětí. Problém je v tom, že ústavní péče ze své podstaty nemůže dětem poskytnout to, co péče v rodině.

Jak ukazují mnohé psychologické výzkumy, pro nejmenší děti je velmi potřebné navázat pevnou vazbu ke stálé pečující osobě - obvykle matce. Tato osoba je pak dítěti k dispozici a reaguje na jeho potřeby individuálním způsobem. Děti v kojeneckých ústavech tuto možnost - navzdory často obětavému personálu - nemají. Sestřičky mají vždy na starosti zároveň více dětí a navíc se střídají na směny. Dítě tak večer uspává jiná osoba, než která k němu přijde ráno po probuzení. Dítě nevidá sestřičku při běžných činnostech, jaké se odehrávají v rodině, nemůže si tak vytvářet rodinné modely přirozeně - pozorováním a nápodobou - jako tomu je, když dítě v rodině vyrůstá. Negativní dopady ústavní péče na děti do 3 let popisuje mnoho českých i zahraničních výzkumů. Z českých například výzkumy světově uznávaného dětského psychologa profesora Zdeňka Matějčka.

Nehledě na to, že potenciál odborníků v současnosti pracujících v kojeneckých a jiných ústavech rozhodně nepříjde v případě omezování ústavní péče nazmar, ale právě naopak bude využit lépe než dosud při práci v terénu blíže k dětem a celým rodinám - vlastním i náhradním.

Dále uvádíte: “Námezdní pěstounská péče snižuje počet dětí vhodných k osvojení. Placené pěstounství na jedné straně a osvojování dětí na druhé fungují jako spojené nádoby. Tuto zkušenost udělalo např. Spojené království, které má na jedné straně jeden z nejpropracovanějších systémů hrazené pěstounské péče, na straně druhé tam je osvojováno jen minimum dětí. Je to logické, adopce vyžaduje přípravu dítěte a námezdní pěstounská péče takovou přípravu fakticky neumožňuje.”

Označení “námezdní pěstounská péče” považujeme za hanlivé a projev neúcty k pěstounským rodinám, které toho docela hodně obětují pro blaho opuštěných dětí.

V krizových situacích, kdy je třeba pro dítě rychle najít umístění mimo jeho rodinu a dítě je rychle umístěno do pěstounské péče na přechodnou dobu, nemůže být dítě na tento přesun zevrubně připraveno. To je logické. Ale úplně stejně nemůže být a není dítě připraveno na umístění do kojeneckého ústavu ve stejných případech, kdy je dítě potřeba mimo rodinu umístit. Novela tedy v této oblasti nepřináší žádné negativní změny. Pokud přináší nějakou změnu, tak je to změna pozitivní, protože umožní, aby nebyly děti, které jsou již traumatizované odebráním z jejich rodin, dále traumatizovány umístěním do ústavní péče, která ze své podstaty nemůže naplnit všechny jejich potřeby, jak bylo popsáno výše, ale do milujícího prostředí rodiny poskytující pěstounskou péči na přechodnou dobu.

Dále uvádíte: “Pokud dnes mezinárodní instituce kritizují české kojenecké ústavy, dětská centra a babyboxy, měly by vzít v úvahu i to, že Česká republika vždy patřila a stále patří k zemím se špičkovou dětskou zdravotní péčí a s nejnižší dětskou úmrtností na světě, a měly by se zamyslet i nad možností, že existence českých kojeneckých ústavů neznamená zaostalost, ale naopak náskok České republiky před ostatními zeměmi.”

Šestnáct různých zemí světa má nižší dětskou úmrtnost než Česká republika. I přes to, v těchto zemích dochází výrazně méně k umístování dětí do tří let do ústavů, jako jsou u nás v ČR. Není třeba se obávat, že dojde k ohrožení dobrých výsledků České republiky v oblasti zdraví dětí v případě rozšíření pěstounské péče na úkor péče ústavní. Uzavíráte tvrzením, že "tento zákon je bezcitný a surový."

Pokud je něco bezcitného a surového, tak je to současný stav. Přijetí novely zákona o sociálně právní ochraně dětí by dalo šanci na lepší dětství, ale i budoucnost tisícům ohrožených dětí v České republice. Projevem bezcitnosti a surovosti není přijetí tohoto zákona, ale naopak jeho zamítnutí.

Za tímto dopisem stojí a novelu zákona o sociálně právní ochraně dětí podporují:

Organizace

1. Pěstounské rodiny kraje Vysočina, o.s.
2. SES-SEBE-SPOLU o.s.
3. Sdružení pre rodinu, o.s.
4. Organizace Lumos
5. Liga lidských práv
6. Amalthea
7. Občanské sdružení Janus
8. Vhled, o.s. - Centrum Sámovka
9. Redakce Čí je dítě?
10. Lumos
11. Centrum pro rodinu Cestou necestou, o.s.
12. Centrum pro dítě a rodinu LATUS
13. STROP o.s.
14. DOMUS - Centrum pro rodinu
15. Děti patří domů, o.s.
16. Výbor dobré vůle - Nadace Olgy Havlové
17. Diakonie ČCE - středisko Západní Čechy
18. Centrum Náhradní Rodinné Péče- Sdružení pěstounů
19. SOPRE CR o.p.s
20. Asociace náhradních rodin
21. Nadační fond Tesco
22. Sdružení pěstounských rodin
23. Pěstounské rodiny kraje Vysočina

24. Janus, o.s.
25. Náhradním rodinám, o.p.s.
26. Centrum pro NRP, o.s.
27. Informační středisko Mikuláš, o.p.s.
28. ISM
29. Rozum a cit
30. CNRP - sdružení pěstounů, Ostrava
31. CPR Náruč, Turnov
32. Salinger - Stopa Čápa
33. Český výbor pro UNICEF
34. Unie Center pro rodinu a komunitu
35. o.s. Ratolest Brno

Jednotlivci

36. PhDr. Věduna Bubleová, psychologka
37. Aleš Dietrich, otec a pěstoun 12 dětí
38. Monika Dietrichová, matka a pěstounka 12 dětí
39. Mgr. Terezie Štokrová, klinický psycholog a pěstounka
40. Barbora Flegelová, klient dětského domova
41. Barbora Kiczmerová, pěstounka na přechodnou dobu
42. Michal Urbaniak, dítě v pěstounské péči
43. Milan Havelka, pěstoun 5 dětí
44. Marie Havelková, pěstounka 5 dětí
45. PhDr. Maryka Kerekešová, adoptivní matka
46. MUDr. Miloslav Černý, ORL ambulance, Chrudim
47. Hana Tomanová, 38 let, pěstounka, 5 dětí.
48. Ing. Miroslav Hodeček, pěstoun
49. Mgr. Jan Klusáček, Katedra veřejné a sociální politiky, **Fakulta sociálních věd**, Univerzity Karlovy
50. Kateřina Gabrielová MSc., Filozofická fakulta - politologie, Univerzita Hradec Králové

51. Mgr. Alena Svobodová, sociální pracovnice
52. Mgr. Jindřich Racek, Katedra speciální pedagogiky UK, specializovaný odborník inspektor kvality sociálních služeb, sociální pracovník
53. Ing. Petra Kačírková, ředitelka organizace Lumos Česká republika
54. Veronika Šrek Bromová, Řipská 21, Praha 3
55. Ivan Šrek, Sřítež 68, u Poličky
56. MUDr. Dagmar Zezulová - pěstounka, primářka v nemocnici Svitavy, předsedkyně Správní rady Děti patří domů, o.s.
57. Lucie Brodníčková - mladá žena, která vyrostla v pěstounské péči
58. Dr. Dana Moree, Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy v Praze
59. PhDr. Irena Tomešová, vedoucí Centra pro kvalitu a standardy v sociálních službách při NVF o.p.s.
60. Mgr. Zora Fídlarová, projektová manažerka Centra pro kvalitu a standardy v sociálních službách při NVF o.p.s.
61. Mgr. Vlasta Neckařová, pěstounka, předsedkyně Centra pěstounských rodin o.s.
62. Věra Fukalová - pěstounka - pokladnice místního klubu; Třinecko ANRČR
63. Petr Fukala - pěstoun
64. Ljuba Václavová, filmová dokumentaristka, předsedkyně Asociace režisérů a scenáristů ARAS
65. MUDr. Zuzana Kalíková, internistka (t.č. rodičovská dovolená)
66. Jana Vnuková
67. Jan Fabianek
68. Petra Hájková
69. Hana Jirsáková - učitelka MŠ a ZŠ, nyní v důchodu
70. Petr Koubíček
71. Magdaléna Kuczmanová - 7 let pracuje jako dobrovolnice v Centru prevence a pomoci dětem žijícím mimo vlastní rodinu o.s.
72. Ing. Andrea Doubková - ředitelka Občasnkeho sdružení Janus
73. Jitka Nosková, DiS. - sociální pracovnice, Občasnke sdružení Janus
74. Mgr. et Mgr. Michal Slaninka, PhD. - psychoterapeut

75. Bc. Jan Sobotka, sociální pracovník - adiktolog, psychoterapeut, vedoucí terapeutické komunity
76. Marie Trávníčková - pěstounka 3 dětí
77. Michal Trávníček - pěstoun 3 dětí
78. Mgr. Jana Ženíšková - sociální pracovnice, Amalthea o.s.
79. Beáta Folwarczná - pěstounka i profesionální pěstounka
80. Ing. Michael Skalický, Ph.D. - ředitel společnosti, SKP-CENTRUM, o.p.s.
81. Mgr. Kateřina Filipová - sociální pracovnice, vedoucí služby Podpora rodiny SKP-CENTRUM, o.p.s.
82. Dušan Svíba - pěstoun
83. Beatrice Mikeszová
84. Markéta Švejdová - sociální pracovnice a pěstounka
85. PhDr. Hana Šilhánová, ředitelka Nadace rozvoje občanské společnosti
86. Eva Zemanová
87. Marcela Wierzgoń - knihovnice, Regionální knihovna Karviná
88. Kristina Maroszková
89. Magda Sikorová
90. Barbora Maroszková
91. Eva Čenčariková
92. Anna Cieslarová
93. Denisa Kantorová
94. Barbara Pajaková
95. Barbara Konderlová
96. Bc. Tomáš Jireček, DiS. - sociální pracovník
97. Bornerová Lenka
98. Loderová Irini
99. Babuliaková Jana
100. Mgr. Kateřina Dunovská - vedoucí Centra pro rodinu Cestou necestou, o.s.
101. Mgr. Lenka Balogová - pedagog a sociální pracovník, na MD
102. Ondrej Balog - vedoucí organizačního oddělení NNO Amalthea o.s.

103. Karel A. Novák - vedoucí sociálních služeb, Občanské sdružení Ester
104. Rodina Jeřábková - pěstouni 3 dětí
105. Michaela Spálenková, Dis - sociální pracovníce (ZŠ pro sluchově postižené)
106. Ivana Dopitová - administrativní pracovníce, Amalthea o.s.
107. Berounská Magdalena - bez zaměstnání, vyučena kadeřnice
108. Ing. Petr Šerks - projektant, tepelně-technická zařízení
109. Mgr. Jana Kocourková - sociální pracovníce
110. Bc. Nikol Marhounová - studentka oboru Sociální práce, sociální politika
111. Barbora Kiczmerová - pěstounkou 2 dětí, nyní zařazená do přechodné pěstounské péče
112. Ing. Martina Boledovičová - předsedkyně sdružení Dětem rodinu a péči, nakladatelka
113. Ing. Daniel Boledovič - zakladatel sdružení Dětem rodinu a péči, pilot
114. Jindřiška Divišová- pěstounka
115. PhDr. Miluše Lišková - speciální pedagog, psycholog
116. Mgr. Veronika Hofrová - psycholog, předseda STROP o.s.
117. Mgr. Jakub Vávra - vedoucí Výchovně léčebného oddělení Přestavky
118. Bc. Štěpán Plecháček - sociální pracovník, pěstoun
119. Želmíra Plecháčková - zdravotní sestra, pěstounka
120. Mgr. Bc. Romana Svobodová - ředitelka organizace DOMUS
121. Mgr. Michaela Teplá - sociální pracovníce, o.s. Amalthea
122. Mgr. Monika Semerádová - sociální pracovníce Centra náhradní rodinné péče
123. Mgr. Hana Brodníčková - pěstounka, speciální pedagog
124. Danuše Höferová - pěstounka
125. PhDr. Markéta Ďurechová - psychologka a speciální pedagožka, Národní ústav pro vzdělávání, předsedkyně představenstva Amalthea o.s.
126. Mgr. Oldřich Ďurech - klinický psycholog
127. Mgr. Jan Šlosárek - sociální pracovník, adoptivní rodič
128. Barbora Šlosárková, Dis. - žena v domácnosti, adoptivní rodič
129. Mgr. Michaela Blahutová - vychovatelka v dětském domově, koordinátorka projektu Podpora pěstounské péče

130. PaedDr. Markéta Havlíčková - pěstounka, pedagožka
131. Petra Zákřavská - žadatelka o pěstounskou péči na přechodnou dobu
132. Václav Zákřavský - žadatel o pěstounskou péči na přechodnou dobu
133. RNDr. et Bc. Václav Klimeš, Ph. D. - pěstoun
134. Pavlína Votkeová - pěstounka
135. Jiří Hošek - pěstoun
136. Mgr. et Mgr. Ria Černá - sociální pracovníce, psychologka, psychoterapeutka
137. Eva Beyerová - bývalá zdravotní sestra
138. Leoš Zima
139. Regina Lehkoživová
140. Anna Třešňáková
141. Mgr. Edita Kozinová
142. Jaroslav Saidl - šéfmontér výtahů
143. MUDr. Zdenka Pezinková - ORL lékařka, Pardubice
144. MUDr. Milena Černá - ředitelka Výboru dobré vůle - Nadace Olgy Havlové
145. David Svoboda, ředitel Amalthea o.s. sociální pracovník, pěstoun
146. Michaela Svobodová, sociální pracovníce, pěstounka
147. Mgr. Michaela Hazdrová, právnička Ligy lidských práv, členka Výboru pro práva dítěte
148. Clelia Jiroušová - pěstounka
149. Jan Jiruš - pěstoun
150. Alena Lusková - předsedkyně CNRP-Sdružení pěstounů, Ostrava
151. Mgr. Gabriela Pavlíková - místopředsedkyně představenstva Amalthea o.s.
152. Jana Lexová - místopředsedkyně VR ANR ČR, pěstounka
153. Jaroslava Bašťová - pěstounka 3 dětí
154. Mgr. Petr Najman, Dětský domov Karlovy Vary a Ostrov
155. Mgr. Petr Zmuda, Dětský domov Karlovy Vary a Ostrov

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1415&clanek=247114>

IEA 2012: Mafie, swing a Markething

21.9.2012 markething.cz str. 00 Z terénu_
Ondřej Kolek_

Ve čtvrtek 20. září 2012 se v paláci Lucerna uskutečnil již 7. ročník soutěže Internet Effectiveness Awards (IEA), ve které odborná porota vybírá nejefektivnější projektová internetová řešení. V kategorii Studentské projekty byl nominován také web Markething a umístil se na skvělé 2. pozici!

Celý slavnostní večer IEA 2012 se nesl na velmi příjemné vlně především díky swingovým rytmům vždy elegantního Ondřeje Havelky a jeho Melody Makers a vtipné moderátorské improvizaci dvojice Jakub Žáček a Simona Babčáková. Tradiční součástí vyhlásování IEA je krom hudby a zábavy také tematický dress code. Letos ve stylu mafiánské módy 20. a 30. let, což před týdnem marketingově podpořil i ministr zdravotnictví Heger.

Hlavní cenu Grand Prix IEA 2012 získal projekt Target Network Tool (klient: Škoda Auto; dodavatel: Et netera), aplikace usnadňující správu prodejních a distribučních sítí dealerů Škoda Auto. Škodovka získala zřejmě ještě jeden primát - suverénně nejdělnější děkovnou řeč.

Markething obsadil v kategorii Studentské projekty 2. místo jako platforma studentů, absolventů a akademické obce oboru Marketingová komunikace a public relations na **FSV UK**. Před Markethingem se umístil projekt GMCHelper, služba poskytující pomoc účastníkům soutěže Global Management Challenge. 3. místo v kategorii patří Pavlovi Kotyzovi z oboru Marketingové komunikace na UTB za projekt Nosím Vaše Triko. Ten k němu říká: „Já jsem si projekt Nosím Vaše Triko zvolil jako diplomovou práci na FMK UTB Zlín a jsem hrozně rád, že zaujal nejenom lidi kolem mě, přátele, spolužáky ve škole, ale i odbornou veřejnost. Rozhodně mohu možnost účastnit se studentských projektů doporučit. Získáte nejen zkušenost v prezentování, ale hlavně si uděláte velice dobré kontakty, které se pak mohou hodit například při hledání práce. Zkoušejte věci, hledejte inspiraci v zahraničí a hlavně, dělejte to, co vás baví.“

Martin Maxa, Ondřej Kolek, Barbora Babická a Ondřej Pavlů

Kompletní výsledky IEA 2012:

(Popisy vítězných projektů naleznete zde)

Grand Prix

Target Network Tool (klient: Škoda Auto; dodavatel: Et netera)

Cena za inovace

Nový Peugeot 208. Let your body drive! (Peugeot; Symbio Digital)

Nejlepší integrovaná kampaň

Komunikace Air Bank před spuštěním banky (Air Bank; Mather Advertures)

Nejlepší mobilní řešení

Aplikace Horská služba (Horská služba ČR; eMan)

Nejlepší využití sociálních sítí, virálního marketingu a videa

Eta - Testovací Studio (Eta; Wunderman)

Auto-moto

1. Target Network Tool (Škoda Auto; Et netera)

2. Nový Peugeot 208. Let your body drive! (Peugeot; Symbio Digital)

3. Výmoly: Monitoring stavu českých silnic (Plus Design & Marketing; Plus Design & Marketing)

Bankovníctví, pojišťovnictví a finance

1. Klikni si pro slevu (Generali Pojišťovna; H1.cz)
2. Virtuální pobočka Hypoteční banky (Hypoteční banka; Media Factory)
3. Komunikace Air Bank před spuštěním banky (Air Bank; Mather Advertures)

Cestovní ruch a doprava

1. FlyLine Plus (Evropská Cestovní Pojišťovna; Aaron Group/Amadeus)
2. Cargopass - mobilní aplikace dopravní databanky (Compass Communication; Compass Communication)
3. Aplikace Horská služba (Horská služba ČR; eMan)

Spotřební zboží, obchod, prodej

1. Eta e-shop (Eta; Red Media)
2. Mobilní aplikace Můj McDonald (McDonald's; OMD)
3. Eta - Testovací Studio (Eta; Wunderman)

Telekomunikace a IT

1. Mattoni a Morpheus: sňatek z rozumu (Isobar; Isobar)
2. Nový Vodafone.cz (Vodafone; Media Factory)
3. Mastheady pro klienta Vodafone (Vodafone; Mather Advertures)

Průmysl a energetika

1. Rozvoj mapových služeb ČEZ (ČEZ; HSI)
2. Prodlužka záruky ETA (Eta; eBrána)
3. Správa firemního portfolia webů (Agel; Onlio)

Kultura a zábava

1. SMS Ticket (SMS Ticket; SMS Ticket)
2. Majáles 2012 (Studentská organizace StudentZone; Sherwood Media)
3. Hledá se Axe anděl (Unilever; For Internet)

Neziskový sektor, lidská práva a životní prostředí

1. Tlumočník očima neslyšícího dítěte (Česká komora tlumočnicků znakového jazyka; 2Fresh)
2. Geoportál Geosense (Geosens; Geosens)
3. Think Big portál/extranet (Nadace O2; Et netera)

Studentský projekt

1. GMCHelper (Roman Sterly; Roman Sterly)
2. Markething.cz (Katedra Marketingové komunikace a PR, IKSŽ, FSV UK; Studenti, absolventi a zaměstnanci KMKPR)
3. Nosím Vaše Triko (Pavel Kotyza, FMK UTB Zlín)

Kategorie čtenářů iHned.cz

1. Majáles 2012 (Studentská organizace StudentZone; Sherwood Media)
2. SMS Ticket (SMS Ticket; SMS Ticket)
3. Aplikace Horská služba (Horská služba ČR; eMan)

Děkujeme odborné porotě za krásné 2. místo, pořadatelům za příjemný společenský večer a kolegům studentům přejeme hodně štěstí při realizaci jejich ambiciózních projektů.

Jak citovat tento článek:

KOLEK, Ondřej. IEA 2012: Mafie, swing a Markething. Markething [online]. 21. září 2012 [cit.2012-09-21]. ISSN 1805-4991. Dostupné z: www.markething.cz/iea-2012

URL| <http://www.markething.cz/iea-2012>

Citlivost chybí na obou stranách

20.9.2012 Benešovský deník str. 14 Ze zahraničí_
(doh)_

Praha – Karikatury islámu vycházely i za první republiky, říká mediální analytik Tomáš Trampota z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze.

* Je zveřejňování karikatur proroka Mohameda obhajitelné svobodou tisku?

Je to složité, protože jde o střet dvou odlišných systémů vnímání svobody. Karikování autorit přijímáme lépe než arabský svět. Myslím ale, že by média měla být citlivější v používání symbolů, které jsou základem nějaké jiné kultury.

* Vnímáte to tedy spíše jako lacinou snahu šokovat?

Využívání skandalizace a vytváření konfliktů jako marketingového tahu je už běžnou praxí. V současné době je stále těžší na sebe přitáhnout pozornost nějakým méně zpochybnitelným způsobem.

* Vycházely podobné karikatury islámu už dříve?

Určitě ano. Pokud to zjednoduším: když Turci stáli u Vídně, v dobovém tisku už byly karikatury islámu. Obdobné kresby se objevovaly i za první republiky. Nynější situace je odlišná tím, že sdělení mají kvůli internetu globální dosah. Karikatury jsou ale také o něco ostřejší.

* Měl by v takových případech nějak zareagovat stát?

Byl bych nerad, kdyby do toho vstupoval stát. To zavání téměř totalitním využíváním médií. Lepším příkladem je Velká Británie, kde existuje silnější profesní povědomí o tom, kde jsou etické hranice. Pokud je někdo přece jen překročí, je považován za vyvrhela. Vytváření nepsaných pravidel je ale dlouhý proces.

* Nepřilévají olej do ohně i novináři v islámských zemích?

Určitě ano, tendence k dalšímu rozdmýchávání konfliktu tu patrná je. Z toho, co jsem měl možnost vidět na svých cestách, přinášejí tamní média často zkreslené a z kontextu vytržené informace. To se ale netýká jen islámského světa, silná jednostrannost médií je běžná ve většině zemí třetího světa.

Foto popis|

Region| Střední Čechy

Publikováno| Pražský deník; Ze zahraničí; 14

Publikováno| Boleslavský deník; Ze zahraničí; 14

Publikováno| Benešovský deník; Ze zahraničí; 14

Publikováno| Kladenský deník; Ze zahraničí; 14

Publikováno| Berounský deník; Ze zahraničí; 14

Publikováno| Kolínský deník; Ze zahraničí; 14

Publikováno| Kutnohorský deník; Ze zahraničí; 14

Publikováno| Mělnický deník; Ze zahraničí; 14

Publikováno| Nymburský deník; Ze zahraničí; 14

Publikováno| Příbramský deník; Ze zahraničí; 14

Publikováno| Rakovnický deník; Ze zahraničí; 14

ID| f46f0c69-3cc6-47f3-a8be-41b12d885bcb

—

Máme nejlepší data v zemi

20.9.2012 Computer str. 103 Computer živě - Rozhovor_

Jiří Skuhrovec je ekonom a vývojář, který rád loví v bezútesné krajině – v databázích veřejné správy. Díky projektům, které data shromažďují a zveřejňují, je dnes špičkovým průvodcem po českých veřejných zakázkách.

<zIndex>

V rámci práce na doktorátu se bavím známkováním veřejných institucí podle toho, jak utrácejí peníze? Kdo by nechtěl. Během podzimu půjdeme ven s novou a lepší verzí.

<vasmajetek.cz>

Všichni dneska melou o veřejných zakázkách a nikdo si moc nevšímá toho, že stát majetek nejenom kupuje, ale i prodává – baráky, auta, ročně toho je ke stovce miliard. Nikdo se o tom většinou nedozví: to dá rozum, že když chce úředník prodat něco levně pod rukou, nebude to vykládat po širém okolí. No, a z jedné debaty nad polotmavým ležákem vzešel nápad, že informace o nabídkách státu budeme sbírat a za nějaký peníz prodávat, když to stát neumí udělat sám. Takže jak dopili ležák a šli udělat server, kde shromažďujeme a zveřejňujeme data o prodejích státního majetku...

<vsechnyzakazky.cz>

Máme asi nejlepší data v zemi o tom, komu jdou státní zakázky. Sami si je sbíráme, sami si je čistíme, občas je i prodáváme. Vsechnyzakazky.cz jsou neziskový projekt, kdy kus těch dat dáváme ven zadarmo – ať se lidi mají možnost podívat (zakazky.jdem.cz), jak často třeba ČEZ vypíše regulérní otevřené řízení.

<data státní správy>

To tak trochu vyplývá z předchozího – stát neví, za kolik ročně vypíše zakázky, stát neví, kolik majetku ročně prodá, stát neví, kdo všechno čerpal eurofondy, stát pomalu ani neví, co všechno mu patří. Co na to říct? Jirka Skuhrovec neví, jak je možné, že z toho státu ještě rozkradli tak málo. Ale co, nebýt státní data tak zprasená, neměl bych živobytí.

<povidla>

Mám jednu strašnou vlastnost, kvůli které nikdy nemůžu být politikem – odpovídám na otázky. To je pak tragédie: když jde člověk na rozhovor nebo do televize, vůbec neřekne, co by chtěl říct, ale nechá se vláčet novinářem s jeho často úplně zvrácenými dotazy.

Zato když novinář férově přizná, že neví, nač se zeptat – a nechá tázaného odpovídat, na co chce on, ušetří se tím spousta času.

<veřejné zakázky na IT systémy>

Představte si, že pracujete ve veřejné správě a chcete koupit IT systém. Podle zákona se přitom ale musíte řídit pravidly, podle kterých se vybírají stavaři na opravování školek – tak už to chodí. To musíte dopředu pěkně na papír sepsat, co přesně má systém dělat, nechat si poslat od firem nabídky, za kolik by to udělaly, pak jednu vybrat a nechat ji udělat právě a jen to, co jste sepsali.

Zaplatte. Používejte.

Kdokoli někdy viděl větší IT projekt zblízka, ví, že takhle nemůže vzniknout nic než paskvil – a to i v případě, že úředník není podplacený a je relativně gramotný. A takhle si stát nechává vyvíjet stovky systémů ročně, i na věci, které by v podstatě zvládl Excel.

<veřejně prospěšné podnikání>

Je fajn dělat byznys, u kterého zároveň věříte, že je obecně prospěšný.

Motivuje to. I když se na mě kolegové ekonomové občas dívají jako na trotla. Protože, co si budeme povídat, ještě furt nejsem milionář.

<Řecko>

Je fajn, že nejdřív šel ke dnu nějaký menší stát. Kdyby padlo jako první Španělsko nebo Itálie, zbytek Evropy by to odnesl mnohem hůř (my taky, euro neeuro). Řekové dali ostatním státům takový hezký odstrašující příklad, díky kterému najednou škrtat jde. Za což jim děkuju.

<krize>

Krize je taková novinářská kachna.

Tohle nejsou třicátá léta, lidé neumírají hlady – v zatepleném domě pijí australské víno z Lidlu, koukají na barevnou televizi, a tam možná nějaká paní vykládá, že je krize. Ale v televizi říkají věci...

<korupce: řešení>

No, tak to je na Nobelovku. Turboliberál vám vysvětlí, že nejlepší na korupci je nemít skoro žádný stát. Má pravdu, to by korupci výrazně snížilo, stejně jako například atomová puma. My, co vyznáváme konvenční zbraně, máme nudnější (ale zato použitelnou) odpověď: dobře nastavená pravidla, instituce, která je kontroluje, a občanskou společnost, která není líná se ozvat, když se to neděje.

Je fajn, že nejdřív šel ke dnu nějaký menší stát

Jiří Skuhrovec

Vystudoval informatiku na pražské ČVUT a ekonomii na **FSV UK**. V současnosti působí jako doktorand na Institutu ekonomických studií **FSV UK** a analytik v Národní ekonomické radě vlády (NERV). Spoluzakládal projekty věnované shromažďování a zveřejňování dat veřejné správy: zIndex, vasmajetek.cz a verejnezakazky.cz.

Foto popis|

Fotogalerie: vyhlášení soutěže Internet Effectiveness Awards 2012

20.9.2012 [eregal.ihned.cz](#) str. 00 [mam.ihned.cz](#)

Michal Kříž

Hlavní cenu letošního ročníku Internet Effectiveness Awards, soutěže o nejefektivnější řešení českého internetu, získal stejně jako v loňském roce projekt z kategorie Auto-moto: interní systém pro komunikaci s dealerskou sítí Škody Auto s názvem Target Network Tool (TNT). Grand Prix si tak odnesl tým agentury Et netera.

Vedle Grand Prix získala Et netera za projekt Think Big portál/extranet také třetí místo v kategorii "Neziskový sektor, lidská práva a životní prostředí". Druhou nejúspěšnější agenturou letošního ročníku byla Mather Advertures, jejíž tým si z galavečera odehrávajícím se v atmosféře 30. let odnesl ocenění za nejlepší integrovanou kampaň a dvě třetí místa z oborových kategorií.

Jako nejpokrokovější klienti z hlasování dvacetičlenné poroty vzešly společnosti Eta a Vodafone. Obě měly mezi oceněnými pracemi po dvou zastoupení.

Internet Effectiveness Awards 2012

[další >](#) [poslední >>](#)

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Internet Effectiveness Awards 2012

Celkem nalezeno: 2.

Zobrazuji: 1 - 1.

Další>

Konec>>

Výsledky Internet Effectiveness Awards 2012

(podrobné informace o jednotlivých oceněných projektech najdete ZDE)

Grand Prix

Target Network Tool (klient: Škoda Auto; dodavatel: Et netera)

Ocenění za inovace

Nový Peugeot 208. Let your body drive! (Peugeot; Symbio Digital)
Nejlepší integrovaná kampaň

Komunikace Air Bank před spuštěním banky (Air Bank; Mather Advertures)
Nejlepší mobilní řešení

Aplikace Horská služba (Horská služba ČR; eMan)
Nejlepší využití sociálních sítí, virálního marketingu a videa

Eta - Testovací Studio (Eta; Wunderman)

Auto-moto

1. místo: Target Network Tool (Škoda Auto; Et netera)
2. místo: Nový Peugeot 208. Let your body drive! (Peugeot; Symbio Digital)
3. místo: Výmoly: Monitoring stavu českých silnic (Plus Design & Marketing; Plus Design & Marketing)

Bankovníctví, pojišťovnictví a finance

1. místo: Klikni si pro slevu (Generali Pojišťovna; H1.cz)
2. místo: Virtuální pobočka Hypoteční banky (Hypoteční banka; Media Factory)
3. místo: Komunikace Air Bank před spuštěním banky (Air Bank; Mather Advertures)

Cestovní ruch a doprava

1. místo: FlyLine Plus (Evropská Cestovní Pojišťovna; Aaron Group/Amadeus)
2. místo: Cargopass - mobilní aplikace dopravní databanky (Compass Communication; Compass Communication)
3. místo: Aplikace Horská služba (Horská služba ČR; eMan)

Spotřební zboží, obchod, prodej

1. místo: Eta e-shop (Eta; Red Media)
2. místo: Mobilní aplikace Můj McDonald (McDonald's; OMD)

3. místo: Eta - Testovací Studio (Eta; Wunderman)

Telekomunikace a IT

1. místo: Mattoni a Morpheus: sňatek z rozumu (Isobar; Isobar)

2. místo: Nový Vodafone.cz (Vodafone; Media Factory)

3. místo: Mastheady pro klienta Vodafone (Vodafone; Mather Advertures)

Průmysl a energetika

1. místo: Rozvoj mapových služeb ČEZ (ČEZ; HSI)

2. místo: Prodlužka záruky ETA (Eta; eBrána)

3. místo: Správa firemního portfolia webů (Agel; Onlio)

Kultura a zábava

1. místo: SMS Ticket (SMS Ticket; SMS Ticket)

2. místo: Majáles 2012 (Studentská organizace StudentZone; Sherwood Media)

3. místo: Hledá se Axe anděl (Unilever; For Internet)

Neziskový sektor, lidská práva a životní prostředí

1. místo: Tlumočnicko očima neslyšícího dítěte (Č. komora tlumočnicků znakového jazyka; 2Fresh)

2. místo: Geoportál Geosense (Geosens; Geosens)

3. místo: Think Big portál/extranet (Nadace O2; Et netera)

Studentský projekt

1. místo: GMCHelper (Roman Sterly; Roman Sterly)

2. místo: Markething.cz (Katedra Marketingové komunikace a PR, IKSŽ, **FSV UK**; Studenti, absolventi a zaměstnanci KMKPR)

3. místo: Nosím Vaše Triko

Kategorie čtenářů iHned.cz

1. místo: Majáles 2012 (Studentská organizace StudentZone; Sherwood Media)

2. místo: SMS Ticket (SMS Ticket; SMS Ticket)

3. místo: Aplikace Horská služba (Horská služba ČR; eMan)

URL| <http://mam.ihned.cz/c1-57566550-fotogalerie-vyhlaseni-souteze-internet-effectiveness-awards-2012>

—

Ceny IEA za nejefektivnější internetové kampaně rozdány

Slavnostním večerem skončil letošní ročník soutěže IEA 2012.

Grand Prix si z letošního ročníku soutěže Internet Effectivness Award (IEA), cen udělovaným nejefektivnějším internetovým projektům, odnáší automobilka Škoda Auto za aplikaci, kterou pro ni připravila Et netera. Aplikace TNT (Target Network Tool) mj. řídí obchodní síť automobilky a spravuje jednotlivé projekty obchodníků. Aplikace zvítězila i v segmentu auto-moto.

Cenu za nejlepší integrovanou kampaň získal klient Air Bank a dodavatel řešení Mather Advertures za otevřenou komunikaci před spuštěním banky. Vytvořené webové stránky odhalovaly vlastnosti připravovaných produktů banky pomocí otevřené komunikace na sociálních médiích a nástrojů PR.

Možností sociálních médií a virálního marketingu využila podle poroty nejlépe kampaň k relaunchi značky ETA (agentura Wunderman) – vlastnosti výrobků ETA byly testovány ve speciálním studiu – tvář kampaně se stal Petr Čtvrtníček.

Cenu za inovaci získal Peugeot a dodavatel řešení Symbio Digital za onlinovou kampaň Let your body drive. Řešení spočívalo ve vytvoření hry, kde uživatel řídí nový Peugeot 208 a snaží se co nejrychleji absolvovat vytyčenou trať včetně dvou meziher.

Aplikace Horské služby ČR zvítězila v kategorii nejlepších mobilních řešení. Pomocí aplikace je možné přivolat pomoc v případě nouze prostřednictvím stisknutí jediného tlačítka. Podle aktuální polohy uživatele v terénu je automaticky kontaktována nejbližší stanice Horské služby, která tak může okamžitě zasáhnout. Dodavatel: eMan.

V segmentu bankovníctví, pojišťovnictví a financí byl prvenstvím oceněn počín banky Generali Pojišťovna a společnosti H1, spočívající v řešení prodávat cestovní pojištění na facebooku.

V kategorii telekomunikací a IT byl zlatem oceněn analytický nástroj Morpheus (dodavatel IsoBar), který umožňuje optimalizovat rozdělení rozpočtu mezi TV a online při daných finančních podmínkách klienta a zjistit kombinovaný zásah obou médií.

V kategorii spotřebního zboží, obchodu a prodeje získal prvenství elektronický obchod ETA, propojený se stávajícími prodejními kanály (propojení e-shopu se značkovými prodejny v reálném čase, remarketing, propojení s programem Aukro+). Dodavatelem byla firma Red Media.

Evropská cestovní pojišťovna zvítězila se svým řešením rezervace letenky a cestovního pojištění na jeden klik v kategorii cestovního ruchu a dopravy. V neziskové kategorii bodoval projekt tlumočnicka pro neslyšící děti. Vítězové soutěže IEA 2012

Grand Prix IEA 2012
Target Network Tool (TNT)

Klient: ŠKODA AUTO a.s.

Dodavatel: Et netera a.s.

Odkaz

Nejlepší mobilní řešení
Aplikace Horská služba

Klient: Horská služba ČR, o.p.s.

Dodavatel: eMan s.r.o.

Odkaz

Nejlepší využití sociálních sítí, virálního marketingu a videa
Eta - Testovací Studio

Klient: ETA a.s.

Dodavatel: Wunderman

Odkaz

Nejlepší integrovaná kampaň
Otevřená komunikace Air Bank před spuštěním banky

Klient: Air Bank a. s.

Dodavatel: Mather Advertures, s.r.o.

Odkaz

Ocenění za inovace
Nový Peugeot 208. Let your body drive!

Klient: Peugeot Česká republika

Dodavatel: SYMBIO Digital s.r.o.

Odkaz

Přehled oceněných prací IEA 2012 v jednotlivých kategoriích

Kategorie:

1. místo
2. místo
3. místo

Neziskový sektor, lidská práva a životní prostředí
Tlumočnická očima neslyšícího dítěte
Geoportál Geosense
Think Big portál/extranet

Klient: Česká komora tlumočnicků znakového jazyka

Klient: Geosense s.r.o.

Klient: Nadace O2

Dodavatel: 2FRESH

Dodavatel: Geosense s.r.o.

Dodavatel: Et netera a.s.

Odkaz

Odkaz

Odkaz

Spotřební zboží, obchod, prodej
ETA ESHOP: 300% obratu implementací digitální strategie
Mobilní aplikace Můj McDonald
Eta - Testovací Studio

Klient: ETA a.s.

Klient: McDonald's

Klient: ETA a.s.

Dodavatel: Red Media s.r.o.
Dodavatel: OMD Czech, a.s.
Dodavatel: Wunderman

Odkaz
Odkaz
Odkaz

Bankovníctví, pojišťovnictví a finance
Generali Klikni si pro slevu
Virtuální pobočka Hypoteční banky
Otevřená komunikace Air Bank před spuštěním banky

Klient: Generali Pojišťovna a.s.
Klient: Hypoteční banka a.s.
Klient: Air Bank a. s.

Dodavatel: Agentura H1.cz a Zdeněk Krejčí
Dodavatel: MEDIA FACTORY ČR a.s.
Dodavatel: Mather Advertures, s.r.o.

Odkaz
Odkaz
Odkaz

Auto-moto
Target Network Tool (TNT)
Nový Peugeot 208. Let your body drive!
Výmoly: Monitoring stavu českých silnic

Klient: ŠKODA AUTO a.s.
Klient: Peugeot Česká republika
Klient: PLUS DESIGN & MARKETING s.r.o.

Dodavatel: Et netera a.s.
Dodavatel: SYMBIO Digital s.r.o.
Dodavatel: PLUS DESIGN & MARKETING s.r.o.

Odkaz
Odkaz
Odkaz

Telekomunikace a IT
Mattoni a Morpheus: sňatek z rozumu
Nový Vodafone.cz
Mastheady pro klienta Vodafone

Klient: Isobar
Klient: Vodafone Czech Republic, a.s.
Klient: Vodafone Czech Republic a.s.

Dodavatel: Isobar
Dodavatel: MEDIA FACTORY Czech Republic a.s.
Dodavatel: Mather Advertures, s.r.o.

Odkaz
Odkaz

Odkaz

Cestovní ruch a doprava
FlyLine Plus - cestovní pojištění od Evropské na jeden klik.
Cargopass - mobilní aplikace dopravní databanky
Aplikace Horská služba

Klient: Evropská Cestovní Pojišťovna a.s.
Klient: Compass Communication a.s.
Klient: Horská služba ČR, o.p.s.

Dodavatel: AARON GROUP/Amadeus Czech Republic
Dodavatel: Compass Communication a.s.
Dodavatel: eMan s.r.o.

Odkaz
Odkaz
Odkaz

Průmysl a energetika
Rozvoj mapových služeb ČEZ
Prodlužka záruky ETA
Správa firemního portfolia webů

Klient: ČEZ, a.s.
Klient: ETA, a.s.
Klient: AGEL a.s.

Dodavatel: HSI, spol. s r.o.
Dodavatel: eBRÁNA, s.r.o.
Dodavatel: Onlio, a.s.

Odkaz
Odkaz
Odkaz

Studentský projekt
GMCHelper
Markething
Nosím Vaše Triko

Klient: Roman Sterly
Klient: Katedra Marketingové komunikace a PR, **FSV UK**
Klient:

Dodavatel: Roman Sterly
Dodavatel: Studenti, absolventi a zaměstnanci katedry

Marketingové komunikace a PR
Dodavatel:

Odkaz
Odkaz
Odkaz

Kultura a zábava
SMS TICKET
Majáles 2012
Hledá se Axe anděl

Klient: SMS TICKET s.r.o.
Klient: Studentská organizace StudentZone o.s.
Klient: Unilever ČR (Hana Wolf, Martin Molčan)

Dodavatel: SMS TICKET s.r.o.
Dodavatel: SHERWOOD Media s.r.o.
Dodavatel: FOR INTERNET, s.r.o. (Josef Janeček, Vojtěch Šmíd)

Odkaz
Odkaz
Odkaz

Kategorie čtenářů IHNED.cz
Majáles 2012
SMS TICKET
Aplikace Horská služba

Klient: Studentská organizace StudentZone o.s.
Klient: SMS TICKET s.r.o.
Klient: Horská služba ČR, o.p.s.

Dodavatel: SHERWOOD Media s.r.o.
Dodavatel: SMS TICKET s.r.o.
Dodavatel: eMan s.r.o.

Odkaz
Odkaz
Odkaz

Zdroj: IEA 2012

-mav-

URL| <http://www.mediaguru.cz/2012/09/ceny-iea-za-nejefektivnejsi-internetove-kampane-rozdany/>

—

Petice na podporu novely zákona o sociálně-právní ochraně dětí

20.9.2012 parlamentnilisty.cz str. 00 **Názory a petice_**
[petice, ParlamentniListy.cz](http://petice.ParlamentniListy.cz)

Petice a otevřený dopis prezidentovi republiky.

My všichni - náhradní rodiče, děti z náhradních rodin a náhradní péče, odborníci, lékaři, zástupci veřejnosti, organizace s dlouholetými zkušenostmi v oblasti sociální práce s ohroženými dětmi a rodinami i se zajišťováním přípravy, výběru a doprovázení pěstounů zastřešené Informačním střediskem Mikuláš, o.p.s. - podporujeme novelu zákona o sociálně-právní ochraně dětí 359/1999 Sb. Novela po dvaceti letech přináší řadu pozitivních změn v systému péče o ohrožené děti, které povedou k zlepšení dětství i budoucnosti tisíců ohrožených dětí.

Prezident Václav Klaus novelu vetoval. Níže najdete náš otevřený dopis panu prezidentovi, ve kterém bod po bodu vyvrátíme důvody, které prezident uvedl pro své zamítavé stanovisko k novele.

Pokud chcete novelu zákona taktéž podpořit, podepište se zde.

Děkujeme za Váš podpis!

Petici Můžete podepsat ZDE

Otevřený dopis prezidentovi České republiky Václavu Klausovi v reakci na jeho zamítavé stanovisko k novele zákona o sociálně-právní ochraně dětí:

Vážený pane prezidente, my všichni - náhradní rodiče, děti z náhradních rodin a náhradní péče, pedagogové, psychologové, lékaři, zástupci veřejnosti, organizace s dlouholetými zkušenostmi v oblasti sociální práce s ohroženými dětmi a rodinami i se zajišťováním přípravy, výběru a doprovázení pěstounů zastřešené Informačním střediskem Mikuláš, o.p.s. - podporujeme novelu zákona o sociálně-právní ochraně dětí 359/1999 Sb. Novela po dvaceti letech přináší řadu pozitivních změn v systému péče o ohrožené děti, které povedou k zlepšení dětství i budoucnosti tisíců ohrožených dětí. Důvody, které uvádíte pro zamítnutí novely, vychází převážně z různých ničím nepodložených obav. Rádi se s Vámi osobně sejdeme k diskusi nad tím, jaké změny novela skutečně přinese. Níže uvádíme svou reakci na argumenty, kterými zdůvodňujete své veto. Ač to není našim zvykem, s ohledem na Vámi ostře volená slova, nám nezbyvá než reagovat v podobném duchu.

K Vaším argumentům:

Uvádíte, že "novela byla přijata pod tlakem mezinárodních institucí: Úřadu vysoké komisařky OSN pro lidská práva, Dětského fondu OSN a Evropské komise. Tyto instituce kritizovaly Českou republiku za velký počet dětí umístěných v ústavních zařízeních a malý počet dětí v pěstounské péči, resp. začaly prosazovat jako svůj politický program, aby žádné dítě mladší tří let nebylo umístěno v ústavní péči."

Není pravda, že přijetí novely je primárně výsledkem tlaku, či jakéhosi politického programu mezinárodních institucí, jak se snažíte naznačit. Novela vznikla na prvním místě jako reakce na dlouhodobé volání lidí z praxe po podobném zákonu v České republice.

Na tvorbě novely se podílely a její přijetí podporují desítky organizací a odborníků s dlouholetými zkušenostmi v oblasti sociální práce s ohroženými dětmi a rodinami i se zajišťováním přípravy, výběru a doprovázení pěstounů.

Dále uvádíte: "Moje obavy vyvolává nově stanovená a velmi široce a vágně vymezená povinnost obecních úřadů obcí s rozšířenou působností pravidelně vyhodnocovat situaci všech dětí a rodin a posuzovat, zda nepotřebují nějakou formu sociálně-právní ochrany (§ 10 odst. 3 novelizovaného zákona). To povede - zejména ve spojení s úřednickým alibismem a byrokracií - ke stále většímu zasahování veřejných institucí do soukromí rodin a ke stále většímu tlaku na rodiče, jak a co mají vštěpovat svým dětem. Děti ale nejsou veřejným statkem, nejsou "majetkem" společnosti - kromě toho, že jsou především samy sebou, jsou dětmi svých rodičů. Nový zákon neobsahuje žádné pojistky proti libovůli úředníků při posuzování toho, zda rodiče vychovávají své děti správně, a hrozí tedy, že státní zásahy do výchovy dětí, které mají být jen zcela výjimečnou záležitostí mající své oprávnění pouze v extrémních situacích, se stanou běžnou praxí s výhledem, že rodiče - stejně jako pěstouni - začnou být vnímáni jako státu podřízení vychovatelé. Takový pohled nemohu přijmout."

Vaše interpretace změn, které přinese novela v oblasti práce orgánů sociálně právní ochrany dětí, je zcela mylná. Novela nedává prostor pro libovůli úředníků. Ale právě naopak je značně omezuje a ztěžuje možnost svévolně zasahovat do rodin takovým způsobem, jak je to možné dnes.

V současnosti se nemusí úředníci řídit žádnými závaznými pravidly při posuzování, zda může dítě zůstat v rodině, nebo musí být z rodiny odebráno, takže ve stejné situaci jeden usoudí, že dítě může být v rodině ponecháno, zatímco druhý dojde k závěru, že je nutné jeho odebrání z rodiny. Novela zavádí povinnost při posuzování situace rodiny a rozhodování o odebrání dítěte vyhodnotit potřeby i silné stránky dítěte, vztahy rodičů a dítěte, kompetence rodičů k výchově, potřeby i zdroje rodiny, zdroje a služby v okolí rodiny atd. Dále novela zavádí standardy kvality jako nástroj pro zvyšování a kontrolu kvality práce těchto úřadů.

Dále uvádíte: "Plánovaná profesionalizace pěstounské péče tyto mé obavy potvrzuje a dále prohlubuje. Novela vnímá pěstounskou péči nikoliv jako poslání, ale jako zaměstnání. Hlavní motivací pěstounů napříště už nemá být jejich zájem o děti, jejich altruismus a soucit s dětmi, které nemají vlastní rodinu, ale motivace finanční. Protože ti, kteří skutečně stojí o to pomáhat opuštěným dětem, to dělají již dnes. Z profesionálního

prostředí dětských ústavů tak budeme vytlačovat děti do opatrování lidem, kteří se jako pěstouni zaregistrují z čistě zjištěných důvodů.“

Toto je opět zcela mylná interpretace změn, které novela přinese. Přijetí novely nezvyšuje riziko, že se někdo stane pěstounem čistě ze zjištěných důvodů, ale právě naopak toto riziko, oproti dnešku, snižuje.

Zájemci o pěstounskou péči budou procházet procesem náročného prověřování a přípravy. Během této doby odborníci posoudí motivaci zájemců, jejich schopnost sebereflexe, ochotu se vzdělávat a schopnosti poskytovat kvalitní péči. Pěstounem se bude moci stát jen člověk osobnostně zralý, ochotný spolupracovat s odborníky, přistupovat k dětem s citlivostí a porozuměním pro jejich potřeby. Stávající i nové pěstouny nově novela zavazuje k plnění povinností ve vztahu k přijatému dítěti dle jeho individuálního plánu ochrany.

Lidé, kteří mají k pěstounství jen finanční motivaci, zkrátka nebudou schváleni.

Dále uvádíte: “Za zvlášť extrémní projev tohoto trendu považuji pěstounskou péči na dobu určitou: v jejím důsledku děti budou střídat rodiny, stále znovu a znovu si budou zvykat na nové pěstouny, na nové prostředí a na nové kamarády. Takový osud je krutější než ústavní výchova v relativně stabilním prostředí a je v příkrém rozporu s proklamovaným účelem zákona a se zájmy dětí.“

To, že se děti budou muset stěhovat z rodiny do rodiny a zvykat si na nové pěstouny je ničím nepodložený mýtus. Často se hovoří o tom, že například ve Velké Británii často prochází děti velmi mnoha (pěti, osmi...) pěstounskými rodinami. Toto tvrzení je lživé. Podle výzkumů z Velké Británie tam dochází k selhání pěstounské péče, kdy je dítě nuceno stěhovat se z jedné rodiny do druhé, pouze v případě přibližně 7% dětí, které byly umístěny do 5 let věku (a byly sledovány až dalších 15 let). Naopak výzkumy ukazují, že více než třetina z dětí umístěných do kojeneckých ústavů již stihla za svůj krátký život (většinou z nich je do 3 let) zažít umístění ve dvou a více různých ústavech. A i pokud zůstanou děti v jednom ústavu, neznamená to stabilní prostředí - střídají se směny, v některých ústavech jsou děti přesouvány mezi skupinami, někteří zaměstnanci odcházejí apod.

Stabilita ústavní péče pro dítě je tedy pouze zdánlivá. Novela nezvýší riziko, že se budou děti stěhovat z rodiny do rodiny kvůli selhání pěstounské péče, ale naopak ho sníží, protože poskytne lepší podmínky pro pěstouny, jejich podporu a doprovázení.

Pěstounská péče na přechodnou dobu, kterou novela nově upravuje, není nevyzkoušenou a nebezpečnou novinkou. Jako alternativa umístění dětí do ústavní péče se osvědčila v sousedních a kulturně blízkých zemích jako Rakousko, Německo, Polsko, či Slovensko. Hojně využívaná je například i v Norsku či Švédsku, nejvyspělejších sociálních státech na světě s vysoce kvalitním systémem péče o ohrožené děti. A máme s ní již i první dobré zkušenosti z České republiky. Např. ve Středočeském kraji pěstouni na přechodnou dobu úspěšně pečovali o 8 novorozenců, které poté úspěšně předali do adoptivních rodin, a to bez psychických následků, kterými jinak děti předané z ústavní výchovy trpí. Také v dalších krajích již pěstouni na přechodnou dobu pečují o děti, i staršího věku, které by jinak musely žít mimo rodinu.

Dále uvádíte: “Děti nejsou zboží a tento zákon na to málo pamatuje. Zcela specifickou podkapitolou problematiky novely jsou obavy laické i odborné veřejnosti z rušení kojeneckých ústavů. Takové obavy spojené se zásadním nesouhlasem vyjádřila již před časem například i Česká lékařská komora, Česká pediatriká společnost, Společnost sociální pediatrie při České lékařské společnosti Jana Evangelisty

Purkyně a další odborné instituce. Přestože výsledná podoba zákona oproti původní verzi již neobsahuje výslovnou zmínku o tom, že by se kojenecké ústavy měly v budoucnosti rušit, nikdo nerozptýlil obavy z toho, že právě k tomu zákon směřuje. ... Není možné dosáhnout stavu, že vůbec žádné dítě nebude v ústavu. Některé děti, nebudou-li v ústavu, budou v lepším případě v nemocnicích, v horším budou na ulici nebo mrtvé.”

To, že děti budou končit na ulicích nebo mrtvé je přehnané tvrzení a mimo to, neuvádíte žádné zdůvodnění, proč by tomu tak mělo být. Důsledkem přijetí novely bude to, že díky lepší práci s biologickými rodinami dětí, nebude třeba odebírat z rodin tolik dětí jako dnes a díky lepším podmínkám pro pěstouny se podaří nalézt pro více opuštěných dětí náhradní rodiny. Což je výsledek, který je jednoznačně v zájmu dětí. O rušení ústavů rozhodují jejich zřizovatelé, jimiž jsou kraje a ministerstva. Novela je k tomu nijak netlačí. Pokud

bude docházet k rušení některých ústavů, bude tomu jen v momentě, kdy jejich kapacity nebudou třeba, děti budou ve svých, či náhradních rodinách, anebo pro ně bude místo v jiných ústavech, ale rodinného typu.

Co se týče odborných institucí, které vyjádřily obavy z rušení kojeneckých ústavů. Odborná stanoviska České lékařské komory a České pediatrické společnosti byla založena převážně na stejných ničím nepodložených obavách z rušení kojeneckých ústavů a jeho důsledků, jaké máte Vy. Ani neobsahovala žádné výtky k novele zákona o sociálně - právní ochraně dětí.

Bez zajímavosti není ani skutečnost, že Česká lékařská komora a Česká pediatrická společnost vydaly svá stanoviska na základě doporučení Společnosti sociální pediatrie při České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně, což je odborná společnost složená z osmi členů, šest z nich jsou ředitelé kojeneckých ústavů.

Naopak řada odborníků a odborných institucí v oblasti sociálně právní ochrany dětí novelu podporuje. Novela vychází z poznatků z výzkumů provedených Výzkumným ústavem práce a sociálních věcí, názorů odborníků z kateder sociální práce na Masarykově Univerzitě, Karlově Univerzitě a dalších univerzit o tom, jakými metodami by měly postupovat orgány sociálně právní ochrany dětí. Novelu podporuje řada předních českých psychologů.

Dále uvádíte: “Není pravdou, že hlavní důvody pro umístění dětí v kojeneckých ústavech jsou důvody sociální, naopak, převažují důvody zdravotní a zdravotně - sociální: podle údajů, které mám k dispozici, to bylo v roce 2010 55 % všech umístění. “

Podle údajů Ústavu zdravotnických informací a statistiky jsou hlavním důvodem umístění dětí do kojeneckých ústavů zdravotní důvody 36% případů, 46% případů tvoří důvody sociální a v 18% jde o důvody zdravotně sociální, kdy jde mnohdy o případy, kdy má rodina se sociálními problémy obtíže pečovat o dítě s takovými zdravotními problémy, o které by se běžná rodina bez sociálních problémů dokázala postarat, takže mnohdy jde taktéž o v podstatě sociální důvody. Sociální důvody tedy skutečně převažují. Což platí i podle řady jiných výzkumů provedených v různých krajích České republiky.

Dále uvádíte: “Není pravdou ani to, že by kojenecké ústavy a dětská centra byly jakýmsi odkládišti dětí poskytujícími jen mizernou péči. Opak je pravdou, protože i tyto zařízení jdou s dobou a modernizují se.”

Nepochybujeme o tom, že se kojenecké ústavy snaží dělat v rámci svých možností maximum pro blaho dětí. Problém je v tom, že ústavní péče ze své podstaty nemůže dětem poskytnout to, co péče v rodině.

Jak ukazují mnohé psychologické výzkumy, pro nejmenší děti je velmi potřebné navázat pevnou vazbu ke stálé pečující osobě - obvykle matce. Tato osoba je pak dítěti k dispozici a reaguje na jeho potřeby individuálním způsobem. Děti v kojeneckých ústavech tuto možnost - navzdory často obětavému personálu - nemají. Sestřičky mají vždy na starosti zároveň více dětí a navíc se střídají na směny. Dítě tak večer uspává jiná osoba, než která k němu přijde ráno po probuzení. Dítě nevidá sestřičku při běžných činnostech, jaké se odehrávají v rodině, nemůže si tak vytvářet rodinné modely přirozeně - pozorováním a nápodobou - jako tomu je, když dítě v rodině vyrůstá. Negativní dopady ústavní péče na děti do 3 let popisuje mnoho českých i zahraničních výzkumů. Z českých například výzkumy světově uznávaného dětského psychologa profesora Zdeňka Matějčka.

Nehledě na to, že potenciál odborníků v současnosti pracujících v kojeneckých a jiných ústavech rozhodně nepřijde v případě omezování ústavní péče nazmar, ale právě naopak bude využit lépe než dosud při práci v terénu blíže k dětem a celým rodinám - vlastním i náhradním.

Dále uvádíte: “Námezdní pěstounská péče sníží počet dětí vhodných k osvojení. Placené pěstounství na jedné straně a osvojování dětí na druhé fungují jako spojené nádoby. Tuto zkušenost udělalo např. Spojené království, které má na jedné straně jeden z nejpropracovanějších systémů hrazené pěstounské péče, na straně druhé tam je osvojováno jen minimum dětí. Je to logické, adopce vyžaduje přípravu dítěte a námezdní pěstounská péče takovou přípravu fakticky neumožňuje.”

Označení “námezdní pěstounská péče” považujeme za hanlivé a projev neúcty k pěstounským rodinám, které toho docela hodně obětují pro blaho opuštěných dětí.

V krizových situacích, kdy je třeba pro dítě rychle najít umístění mimo jeho rodinu a dítě je rychle umístěno do pěstounské péče na přechodnou dobu, nemůže být dítě na tento přesun zevrubně připraveno. To je logické. Ale úplně stejně nemůže být a není dítě připraveno na umístění do kojeneckého ústavu ve stejných případech, kdy je dítě potřeba mimo rodinu umístit. Novela tedy v této oblasti nepřináší žádné negativní změny. Pokud přináší nějakou změnu, tak je to změna pozitivní, protože umožní, aby nebyly děti, které jsou již traumatizované odebráním z jejich rodin, dále traumatizovány umísťováním do ústavní péče, která ze své podstaty nemůže naplnit všechny jejich potřeby, jak bylo popsáno výše, ale do milujícího prostředí rodiny poskytující pěstounskou péči na přechodnou dobu.

Dále uvádíte: “Pokud dnes mezinárodní instituce kritizují české kojenecké ústavy, dětská centra a babyboxy, měly by vzít v úvahu i to, že Česká republika vždy patřila a stále patří k zemím se špičkovou dětskou zdravotní péčí a s nejnižší dětskou úmrtností na světě, a měly by se zamyslet i nad možností, že existence českých kojeneckých ústavů neznamená zaostalost, ale naopak náskok České republiky před ostatními zeměmi.”

Šestnáct různých zemí světa má nižší dětskou úmrtnost než Česká republika. I přes to, v těchto zemích dochází výrazně méně k umísťování dětí do tří let do ústavů, jako jsou u nás v ČR. Není třeba se obávat, že dojde k ohrožení dobrých výsledků České republiky v oblasti zdraví dětí v případě rozšíření pěstounské péče na úkor péče ústavní. Uzavíráte tvrzením, že “tento zákon je bezcitný a surový.”

Pokud je něco bezcitného a surového, tak je to současný stav. Přijetí novely zákona o sociálně právní ochraně dětí by dalo šanci na lepší dětství, ale i budoucnost tisícům ohrožených dětí v České republice. Projevem bezcitnosti a surovosti není přijetí tohoto zákona, ale naopak jeho zamítnutí.

Za tímto dopisem stojí a novelu zákona o sociálně právní ochraně dětí podporují:

Organizace

1. Pěstounské rodiny kraje Vysočina, o.s.
2. SES-SEBE-SPOLU o.s.
3. Sdružení pro rodinu, o.s.
4. Organizace Lumos
5. Liga lidských práv
6. Amalthea
7. Občanské sdružení Janus
8. Vhled, o.s. - Centrum Sámovka
9. Redakce Čí je dítě?
10. Lumos
11. Centrum pro rodinu Cestou necestou, o.s.
12. Centrum pro dítě a rodinu LATUS
13. STROP o.s.
14. DOMUS - Centrum pro rodinu
15. Děti patří domů, o.s.
16. Výbor dobré vůle - Nadace Olgy Havlové

17. Diakonie ČCE - středisko Západní Čechy
18. Centrum Náhradní Rodinné Péče- Sdružení pěstounů
19. SOPRE CR o.p.s
20. Asociace náhradních rodin
21. Nadační fond Tesco
22. Sdružení pěstounských rodin
23. Pěstounské rodiny kraje Vysočina
24. Janus, o.s.
25. Náhradním rodinám, o.p.s.
26. Centrum pro NRP, o.s.
27. Informační středisko Mikuláš, o.p.s.
28. ISM
29. Rozum a cit
30. CNRP - sdružení pěstounů, Ostrava
31. CPR Náruč, Turnov
32. Salinger - Stopa Čápa
33. Český výbor pro UNICEF
34. Unie Center pro rodinu a komunitu
35. o.s. Ratolest Brno

Jednotlivci

36. PhDr. Věduna Bubleová, psycholožka
37. Aleš Dietrich, otec a pěstoun 12 dětí
38. Monika Dietrichová, matka a pěstounka 12 dětí
39. Mgr. Terezie Štokrová, klinický psycholog a pěstounka
40. Barbora Flegelová, klient dětského domova
41. Barbora Kiczmerová, pěstounka na přechodnou dobu
42. Michal Urbaniak, dítě v pěstounské péči
43. Milan Havelka, pěstoun 5 dětí

44. Marie Havelková, pěstounka 5 dětí
45. PhDr. Maryka Kerekešová, adoptivní matka
46. MUDr. Miloslav Černý, ORL ambulance, Chrudim
47. Hana Tomanová, 38 let, pěstounka, 5 dětí.
48. Ing. Miroslav Hodeček, pěstoun
49. Mgr. Jan Klusáček, Katedra veřejné a sociální politiky, **Fakulta sociálních věd**, Univerzity Karlovy
50. Kateřina Gabrielová MSc., Filozofická fakulta - politologie, Univerzita Hradec Králové
51. Mgr. Alena Svobodová, sociální pracovníce
52. Mgr. Jindřich Racek, Katedra speciální pedagogiky UK, specializovaný odborník inspektor kvality sociálních služeb, sociální pracovník
53. Ing. Petra Kačírková, ředitelka organizace Lumos Česká republika
54. Veronika Šrek Bromová, Řipská 21, Praha 3
55. Ivan Šrek, Sřítež 68, u Poličky
56. MUDr. Dagmar Zezulová - pěstounka, primářka v nemocnici Svitavy, předsedkyně Správní rady Děti patří domů, o.s.
57. Lucie Brodníčková - mladá žena, která vyrostla v pěstounské péči
58. Dr. Dana Moree, Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy v Praze
59. PhDr. Irena Tomešová, vedoucí Centra pro kvalitu a standardy v sociálních službách při NVF o.p.s.
60. Mgr. Zora Fídlarová, projektová manažerka Centra pro kvalitu a standardy v sociálních službách při NVF o.p.s.
61. Mgr. Vlasta Neckařová, pěstounka, předsedkyně Centra pěstounských rodin o.s.
62. Věra Fukalová - pěstounka - pokladnice místního klubu; Třinecko ANRČR
63. Petr Fukala - pěstoun
64. Ljuba Václavová, filmová dokumentaristka, předsedkyně Asociace režisérů a scenáristů ARAS
65. MUDr. Zuzana Kalíková, internistka (t.č. rodičovská dovolená)
66. Jana Vnuková
67. Jan Fabianek
68. Petra Hájková

69. Hana Jirsáková - učitelka MŠ a ZŠ, nyní v důchodu
70. Petr Koubíček
71. Magdaléna Kuczmanová - 7 let pracuje jako dobrovolnice v Centru prevence a pomoci dětem žijícím mimo vlastní rodinu o.s.
72. Ing. Andrea Doubková - ředitelka Občasnkeho sdružení Janus
73. Jitka Nosková, DiS. - sociální pracovnice, Občasnke sdružení Janus
74. Mgr. et Mgr. Michal Slaninka, PhD. - psychoterapeut
75. Bc. Jan Sobotka, sociální pracovník - adiktolog, psychoterapeut, vedoucí terapeutické komunity
76. Marie Trávníčková - pěstounka 3 dětí
77. Michal Trávníček - pěstoun 3 dětí
78. Mgr. Jana Ženíšková - sociální pracovnice, Amalthea o.s.
79. Beáta Folwarczná - pěstounka i profesionální pěstounka
80. Ing. Michael Skalický, Ph.D. - ředitel společnosti, SKP-CENTRUM, o.p.s.
81. Mgr. Kateřina Filipová - sociální pracovnice, vedoucí služby Podpora rodiny SKP-CENTRUM, o.p.s.
82. Dušan Svíba - pěstoun
83. Beatrice Mikeszová
84. Markéta Švejnová - sociální pracovnice a pěstounka
85. PhDr. Hana Šilhánová, ředitelka Nadace rozvoje občanské společnosti
86. Eva Zemanová
87. Marcela Wierzgoń - knihovnice, Regionální knihovna Karviná
88. Kristina Maroszová
89. Magda Sikorová
90. Barbora Maroszová
91. Eva Čenčariková
92. Anna Cieslarová
93. Denisa Kantorová
94. Barbara Pajaková

95. Barbara Konderlová
96. Bc. Tomáš Jireček, DiS. - sociální pracovník
97. Bornerová Lenka
98. Loderová Irini
99. Babuliaková Jana
100. Mgr. Kateřina Dunovská - vedoucí Centra pro rodinu Cestou necestou, o.s.
101. Mgr.Lenka Balogová - pedagog a sociální pracovník, na MD
102. Ondrej Balog - vedoucí organizačního oddělení NNO Amalthea o.s.
103. Karel A. Novák - vedoucí sociálních služeb, Občanské sdružení Ester
104. Rodina Jeřábková - pěstouni 3 dětí
105. Michaela Spálenková, Dis - sociální pracovníce (ZŠ pro sluchově postižené)
106. Ivana Dopitová - administrativní pracovníce, Amalthea o.s.
107. Berounská Magdalena - bez zaměstnání, vyučena kadeřnice
108. Ing. Petr Šerks - projektant, tepelně-technická zařízení
109. Mgr. Jana Kocourková - sociální pracovníce
110. Bc. Nikol Marhounová - studentka oboru Sociální práce, sociální politika
111. Barbora Kiczmerová - pěstounkou 2 dětí, nyní zařazená do přechodné pěstounské péče
112. Ing. Martina Boledovičová - předsedkyně sdružení Dětem rodinu a péči, nakladatelka
113. Ing. Daniel Boledovič - zakladatel sdružení Dětem rodinu a péči, pilot
114. Jindřiška Divišová- pěstounka
115. PhDr.Miluše Lišková - speciální pedagog, psycholog
116. Mgr. Veronika Hofrová - psycholog, předseda STROP o.s.
117. Mgr. Jakub Vávra - vedoucí Výchovně léčebného oddělení Přestavky
118. Bc. Štěpán Plecháček - sociální pracovník, pěstoun
119. Želmíra Plecháčková - zdravotní sestra, pěstounka
120. Mgr.Bc. Romana Svobodová - ředitelka organizace DOMUS
121. Mgr. Michaela Teplá - sociální pracovníce, o.s. Amalthea
122. Mgr. Monika Semerádová - sociální pracovníce Centra náhradní rodinné péče
123. Mgr. Hana Brodníčková - pěstounka, speciální pedagog
124. Danuše Höferová - pěstounka

125. PhDr. Markéta Ďurechová - psycholožka a speciální pedagožka, Národní ústav pro vzdělávání, předsedkyně představenstva Amalthea o.s.
126. Mgr. Oldřich Ďurech - klinický psycholog
127. Mgr. Jan Šlosárek - sociální pracovník, adoptivní rodič
128. Barbora Šlosárková, Dis. - žena v domácnosti, adoptivní rodič
129. Mgr. Michaela Blahutová - vychovatelka v dětském domově, koordinátorka projektu Podpora pěstounské péče
130. PaedDr. Markéta Havlíčková - pěstounka, pedagožka
131. Petra Zákřavská - žadatelka o pěstounskou péči na přechodnou dobu
132. Václav Zákřavský - žadatel o pěstounskou péči na přechodnou dobu
133. RNDr. et Bc. Václav Klimeš, Ph. D. - pěstoun
134. Pavlína Votkeová - pěstounka
135. Jiří Hošek - pěstoun
136. Mgr. et Mgr. Ria Černá - sociální pracovníce, psycholožka, psychoterapeutka
137. Eva Beyerová - bývalá zdravotní sestra
138. Leoš Zima
139. Regina Lehkoživová
140. Anna Třešňáková
141. Mgr. Edita Kozinová
142. Jaroslav Saidl - šéfmontér výtahů
143. MUDr. Zdenka Pezinková - ORL lékařka, Pardubice
144. MUDr. Milena Černá - ředitelka Výboru dobré vůle - Nadace Olgy Havlové
145. David Svoboda, ředitel Amalthea o.s. sociální pracovník, pěstoun
146. Michaela Svobodová, sociální pracovníce, pěstounka
147. Mgr. Michaela Hazdřová, právnička Ligy lidských práv, členka Výboru pro práva dítěte
148. Clelia Jiroušová - pěstounka
149. Jan Jiruš - pěstoun
150. Alena Lusková - předsedkyně CNRP-Sdružení pěstounů, Ostrava
151. Mgr. Gabriela Pavlíková - místopředsedkyně představenstva Amalthea o.s.

152. Jana Lexová - místopředsedkyně VR ANR ČR, pěstounka

153. Jaroslava Baštová - pěstounka 3 dětí

154. Mgr. Petr Najman, Dětský domov Karlovy Vary a Ostrov

155. Mgr. Petr Zmuda, Dětský domov Karlovy Vary a Ostrov

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1415&clanek=247114>

Komunikační postupy ve Vodafonu

20.9.2012 Strategie str. 60 Přestupy_

MEETING POINT

Ředitel Korporátní komunikace

Miroslav Čepický Novým ředitelem Korporátní komunikace Vodafonu ČR se od září stal Miroslav Čepický, dosavadní tiskový mluvčí. Na nové pozici bude odpovědný za PR, interní komunikaci a společenskou odpovědnost (CSR) Vodafonu. Čepický je ve Vodafonu od roku 2007, od roku 2008 na pozici tiskového mluvčího. Před příchodem do Vodafonu působil jako mluvčí portálu Centrum.cz, vedoucí ekonomické rubriky na Aktuálně.cz a redaktor Hospodářských novin. Vystudoval veřejnou správu a žurnalistiku na VŠE v Praze.

Tisková mluvčí

Alžběta Houzarová Na místo tiskové mluvčí Vodafonu nastupuje dosavadní Čepického zástupkyně Alžběta Houzarová.

Stává se tak první ženou na této pozici v historii společnosti.

Houzarová pracuje v PR oddělení Vodafonu od roku 2008, od roku 2009 jako zástupkyně tiskového mluvčího. Dříve působil na komunikačních pozicích v neziskovém sektoru. Absolvovala Mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dosavadní ředitel korporátní komunikace Vodafonu Filip Hrubý od září nastupuje na plánovanou rodičovskou dovolenou.

Foto popis|

ANKETA

19.9.2012 Hospodářské noviny str. 02 Téma_

Televizní byznys přilákal Jaromíra Soukupa. Andrej Babiš chce mít také televizi. Co o tom soudí experti z branže?

Jaromír Soukup si buduje mocenské impérium, jehož prostřednictvím bude chtít uplatňovat svůj vliv. Co se Andreje Babiše týče, někdo mu zřejmě poradil, že když chce uspět v politice, potřebuje svoje média. Tak to ale úplně nefunguje.

MILAN ŠMÍD MEDIÁLNÍ ANALYTIK **FSV UK**

V době klesajících výdajů firem na reklamu a relativně vysokých fixních nákladů určitě není investice do médií investicí lukrativní.

TOMÁŠ TOMČÁNY ANALYTIK PATRIA FINANCE

Soukup se teď ocitne mezi dvěma zájmy: zájmem vydělávat peníze pro svoje mediální společnosti a zájmem jeho mediální agentury, která by měla svým klientům doporučit co možná nejefektivnější komunikaci.

DAVID MENŠÍK OBCHODNÍ ŘEDITEL GROUPM

—

VĚDECKÁ KAVÁRNA

19.9.2012 Lidové noviny str. 20 Medicína & věda_
ved, mat_

Zemřel sociolog českých měst

PRAHA Nestor české sociologie profesor Jiří Musil zemřel 16. září ve věku 84 let. Ostravský rodák se zabýval především sociologií města a bydlení. Jako jeden z posledních absolvoval obor sociologie a filozofie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy po druhé světové válce, než komunistický režim tyto obory potlačil. Jeho učitelem byl i známý český filozof Jan Patočka. Po roce 1989 působil profesor Musil na Fakultě architektury Českého vysokého učení technického. V letech 1990 až 1992 vedl Sociologický ústav Československé akademie věd, poté byl do roku 1993 ředitelem Central European University v Praze. V letech 1998 až 2001 předsedou Evropské asociace sociologů. Společně s filozofem a sociálním antropologem Ernestem Gellnerem byl jedním ze zakladatelů Středoevropské univerzity v Praze. V posledních letech spolupracoval s Centrem pro sociální a ekonomické strategie při **Fakultě sociálních věd** UK, včetně řízení rozsáhlého projektu věnovaného sociální soudržnosti. Mezi Musilova hlavní díla patří publikace o sociologii města a sociologii bydlení. Dlouhodobě spolupracoval s demografy, urbanisty a architekty především ve Výzkumném ústavu výstavby a architektury a byl zárukou nejednostranného vidění zkoumaných témat.

Zesnul přední znalec středověkých dějin

PRAHA Ve věku nedožitých 79 let zemřel 10. září přední český vědec v oboru mediévistiky docent Vilém Herold. Ve své vědecké práci se soustředil na studium českých duchovních dějin pozdního středověku v širším evropském kontextu a na edice středověkých textů. Z jeho monografických prací je třeba připomenout zejména důležitou publikaci o vztahu středověké pražské univerzity k Janu Wyclifovi. Jako autor a editor se výrazně podílel na dvou nedávno vydaných svazcích Dějin politického myšlení. Vedle pedagogického působení na Univerzitě Karlově přednášel na předních zahraničních univerzitách, na kongresech a sympoziích. V devadesátých letech se docent Herold jako místopředseda Akademie věd ČR výrazným způsobem podílel na její reorganizaci. Působil také jako ředitel Filozofického ústavu AV ČR. Rovněž se podílel na založení nových vědeckých institucí, například významného Centra mediévistických studií AV ČR a UK.

Foto popis|

—

Lokomotiva si volila předsedu

19.9.2012 Orlický deník str. 21 Sport Orlicka_
(sr, re)_

Novým předsedou hokejového klubu v České Třebové byl zvolen Vladimír Vaněk

Česká Třebová – Hladký průběh měla valná hromada hokejového oddílu TJ Lokomotiva Česká Třebová. Hlavním programem byla volba nového předsedy klubu, kterým se stal Vladimír Vaněk (na snímku vlevo). Hlasovalo pro něj 28 osob z 31, kteří byli na valné hromadě přítomni.

Vystřídá Magdu Vopařilovou, která na svoji funkci rezignovala. Prohlásila, že již nemá co nabídnout a její setrvání ve funkci předsedkyně klub nikam neposouvá. Dále také uvedla, že nebyla schopná ze své pozice zajistit dostatek finančních prostředků pro hladký chod klubu a z osobních i pracovních důvodů na funkci předsedkyně rezignuje. Nově jmenovaný předseda uvedl, že v České Třebové bydlel pětadvacet let a poté se z pracovních důvodů přestěhoval do Hradce Králové. V posledních letech však stále více pobývá na Orlickoústecku, kde má několik pracovních aktivit.

„Českořebovský hokej sleduji pozorněji od roku 2008. Klub má hezký zimní stadion a slušný divácký potenciál, to jsou nesporné výhody. Za nevýhodu považuji fakt, že naskakují do rozjetého vlaku. Valná hromada se koná pouhý měsíc před startem nové sezony, měla proběhnout podstatně dříve. Přesto věřím, že situaci zvládneme a posuneme celý oddíl dál,“ prohlásil Vladimír Vaněk.

Vystudovaný novinář, který se v současnosti věnuje především pořádání sportovních a společenských akcí, dále nastínil své hlavní záměry: „Pokud budu zvolen, budu usilovat o to, aby klub měl jasnou strukturu, pravidla a řád. Udělám maximum pro to, aby lidé, kteří budou pro klub pracovat, například jako pořadatelé mistrovských utkání, dostávali alespoň symbolickou odměnu. Je nutné zkvalitnit spolupráci a komunikaci s městem a partnery. Chceme-li hrát v krajské lize důstojnou roli, musíme posílit hráčský kádr prvního mužstva. Je tady nový trenér, v současnosti trénuje na ledě okolo třiceti hokejistů, to je velmi pozitivní věc. Výkonný výbor musí zajistit, aby se posílení mužstva dotáhlo do úspěšného konce. Pozornost musíme věnovat propagaci a spolupráci s médii, velice důležitá je výchova vlastních odchovanců.“ Valné hromady se zúčastnila nadpoloviční většina členů hokejového oddílu (31 z 54), valná hromada byla tudíž usnášeníschopná. Hlasování bylo jednoznačné, pro Vladimíra Vaňka odevzdalo hlasovací lístek 28 přítomných. Vzápětí se uskutečnilo první jednání výkonného výboru, na kterém byl Vladimír Vaněk zvolen novým předsedou hokejového oddílu TJ Lokomotiva Česká Třebová.

Vizitka Vladimíra Vaňka

Maturoval na středním odborném železničním učilišti v České Třebové. Při zaměstnání vystudoval střední knihovnickou školu v Hradci Králové, posléze **fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze (obor žurnalistika). Jako sportovní novinář pracoval v krajském a celostátním tisku, v současnosti se psaní věnuje na volné noze.

Do šestnácti let hrál fotbal v České Třebové. Poté se věnoval atletice (Jiskra Ústí nad Orlicí, Rudá hvězda Praha). Byl předsedou oddílu cyklistiky Sportovního klubu policie v Hradci Králové, pořadatelem mistrovství ČSFR v silniční cyklistice. Šestnáct let je ředitelem tenisového Rieter Cupu, mistrovství ČR mužů a žen v Ústí nad Orlicí, a v letošním roce byl poprvé rovněž jeho pořadatelem.

V České Třebové uspořádal čtyři ročníky Velké ceny v cyklomaratonu na horských kolech. Trojnásobným vítězem závodu a jeho patronem je olympijský vítěz Jaroslav Kulhavý.

Sportu se dodnes věnuje aktivně, preferuje silniční cyklistiku, inline bruslení a běh.

Foto popis|
Region| Východní Čechy

—

Být dálkařem...

18.9.2012 finance.cz str. 00 _
Studentskefinance.cz

Jak se staví Česká Republika ke kombinované formě studia? Chce vůbec náležitě podporovat studující při zaměstnání nebo nadšence, kteří si nemohou vybrat z oborů ten pravý? A mají uchazeči o tuto studijní formu dostatečný výběr z oborů? Tolik otázek něco značí. Být dálkařem určitě není žádný med.

Kombinované = dálkové

Dříve se kombinované studium (KS) nazývalo dálkovým studiem.

A to znamená, že máte k dispozici prezenční i distanční formu studia. Prezenční část obvykle spočívá v tom, že se několik dnů v semestru, zpravidla jeden či dva dny každý měsíc, účastníte několikahodinového výukového bloku a bývá doplněna konzultacemi s vyučujícími, případně e-learningem. Komunikace mezi profesory a studenty probíhá hlavně elektronicky případně po dohodě, na osobní schůzce. Po každém semestru budete přezkoušeni ze zapsaných předmětů a délka studia většinou odpovídá prezenční formě (PS) studia, výjimečně bývá o něco delší (cca půl roku i rok).

Je na místě zdůraznit, že studenti kombinovaného studia mají statut studenta!

Pro koho ano a pro koho raději ne?

Kombinovaná studijní forma bude vyhovovat spíše uchazečům, kteří chtějí studovat více oborů najednou, ale současně nechťejí riskovat překrývání přednášek. Pravděpodobně však nejvíce zaujme ty zájemce o studium, kteří již pracují a vydělávají, případně jsou starších ročníků. Některé úzce specializované obory dokonce upřednostňují výše zmíněné podmínky. Určitě také víc padne těm, kteří se naučili efektivně využívat samostudium a nebo minimálně počítají s tím, že tento samostatně studijní fakt bude u kombinované formy stěžejním.

Tedy konkrétně vzato pracující člověk s letitou praxí spíše ocení „dálkařčinu“ než čerstvý mladý maturant.

Nároky

Ty se týkají převážně času. Ať už na první pohled můžeme mít pocit, že budeme mít velmi mnoho času na učení, tak zdání kolikrát klame. Množství, které chce student KS vložit do přípravy, závisí na jeho možnostech a chuti něco obětovat. Počty prací za semestr se pochopitelně liší, přibližný odhad může být okolo 10 prací za půl roku. Pokud studenti KS dostávají průběžně více úkolů, mají výhodu, protože nemohou být tak nemile překvapeni vlastní neschopností donutit se k učení, jako ti, kteří mají povinnosti během semestru méně.

Kombinované obory jsou už v základní koncepci určené pro ty uchazeče, kteří nemohou obětovat tolik času sezení ve škole a tím nejčastějším důvodem pro volbu KS bývá právě zaměstnání, případně starost o rodinu nebo studium dvou škol. Vedení fakult s tímto faktem počítá a proto není pravidlem, že se na tuto formu studia lépe dostanete. Naopak, zde velmi pečlivě vybírají své potenciální studenty a nároky se pohybují velmi vysoko.

Organizace

Organizaci docházky a rozvrhu hodin by měl potenciální student věnovat velkou pozornost právě z toho důvodu, že docela dost fakult toto nemá vhodně časově sestavené a nemusí brát ohled na potřeby třeba pracujícího studenta, pokud vysloveně dotyčný sám nepožádá... Obzvláště velký pozor na tyto náležitosti by měli dát studenti technických oborů, kde jsou součástí výuky laboratorní předměty.

Vše se doporučuje, aby každý uchazeč prošel stránky dané školy a zjistil si systém rozvrhu hodin! Případně kontaktoval přímo studijní oddělení.

Dobře zorganizované to mají například zde:

technika - FEKT VUT, VŠB-TUO, FEL A FAV ZČU, FIT A FEL ČVUT (zpravidla soboty, někdy pátek, někdy jiný den), VOŠ IS (pátek a sobota, 1x za 14 dní)

humanitní - AA JČU (pátek a sobota, 1x měsíčně), Učitelství pro mateřské školy ZŠ JČU (pátek i sobota),

Mediální studia na [FSV UK](#) (pátek)

ostatní – FIS UK (pátek)

Klady a zápory kombinovaného studia

Shrňme si pro lepší přehled některá pozitiva a negativa KS:

+ více volného času

+ možnost vydělávat

+ samostatnost, volnost

- + praxe k zaměstnání
- + podpora studia zaměstnavatelem (v oboru)
- + pojištění placené školou do 26 let
- + zápočty i za seminární práce
- časová náročnost
- horší organizace studia
- dlouhodobá nemotivovanost k samostudiu
- občasná znevýhodněnost studentů KS
- nedostatek studijních materiálů, skript
- malý výběr oborů
- nevýhoda absencí na konzultacích
- stát neplatí zdravotní pojištění nad 26 let (Více zde: Důchodové pojištění u studentů)

Individuální plán studia – individuální vzdělávací plán

Lze zařídit na presenční formě studia (PS). Individuální vzdělávací plán se stanovuje především pro ty studenty, kteří splní požadavky školy na jeho získání. Lze o něj zažádat na studijním oddělení či po dohodě a poradě s vyučujícími.

Obsahuje údaje o časovém a obsahovém rozvržení učiva, volbě pedagogických postupů, způsobu zadávání a plnění úkolů.

Individuální vzdělávací plán je vypracován zpravidla před nástupem žáka do školy a může být doplňován a upravován v průběhu celého školního roku podle potřeby.

Co a kde můžete studovat dálkově?

Česká zemědělská univerzita (ČZU)
České vysoké učení technické (ČVUT)
Janáčkova akademie múzických umění (JAMU)
Jihočeská univerzita (JU)
Masarykova univerzita (MU)
Ostravská univerzita (OU)
Slezská univerzita (SU)
Technická univerzita (TUL)
Univerzita Hradec Králové (UHK)
Univerzita Jana Evangelisty Turkyň (UJEP)
Univerzita Karlova (UK)
Univerzita Palackého (UP)
Univerzita Pardubice (UPa)
Univerzita Tomáše Bati (UTB)
Vysoká škola báňská - Technická univerzita Ostrava (VŠB-TUO)
Západočeská univerzita v Plzni (ZČU)

-->

Například dálkově můžete studovat tyto obory (zpravidla Bc.):

na JU, katedra pedagogická (PF) - obor Arteterapie, Sociální pedagogika, Učitelství odborných předmětů

na UTB, fakulta FMK (multimediálních komunikací) - obor Multimedia a design vč. specializace na 3D design (BcA. – bakalář umění)

na ZČU, FPE (fak. Pedagogická) – obor Učitelství praktického vyučování a odborného výcviku

na JAMU, DIFA (divadelní fakulta) – obor Dramatická výchova (4 roky)

na UK např. 2. lékařská fakulta (LF2) – obor Všeobecná sestra, f. humanitních studií (FHS) - Orální historie - soudobé dějiny EN (NMGr. – navazující magisterské), fakulta sociální věd (FSV) - Mediální studia nebo filosofická fak. (FF) - Učitelství pedagogiky (NMGr.)

na UPa, f. ekonomicko-správní (FES) – obor Ekonomika a celní správa nebo Ekonomika pro kriminalisty

na UP – CMTF (Cyrilometodějská teologická fakulta), obor Teologické nauky, FF – obor Andragogika v profilaci na personální management (jednooborové) nebo Divadelní věda + Filmová věda nebo na PdF – obor Speciální pedagogika pro výchovné pracovníky (Bc.) či Předškolní pedagogika (NMGr.)

Pro lepší přehled navštivte náš přehled vysokých škol.

URL| <http://www.finance.cz/zpravy/finance/365094/>

–

Spotřebou k prosperitě?

17.9.2012 Respekt str. 34 Fokus / investice_
Ondřej Schneider_

Spíše než utrácení pomohou Čechům lepší investice bank
OKEM EKONOMA ONDŘEJE SCHNEIDERA

Česká ekonomika má evidentně problém. Hrubý domácí produkt klesl za poslední rok o procento a hůře se vede už jen zemím na periferii eurozóny chyceným v dluhové pastí, Slovinsku a Maďarsku. Polská ekonomika mezitím vzrostla o dvě a půl procenta, slovenská dokonce o tři. Důvody české slabosti jsou přitom - aritmeticky vzato - jasné: domácí poptávka je již rok mimořádně slabá a spotřeba domácností - zřejmě kvůli obavám z budoucnosti - reálně klesá už od konce roku 2010. Když si vezmeme, že na spotřebu domácností jde polovina HDP a další pětinu tvoří aktuálně škrcené výdaje vlády, neštěstí je na světě. Otázka je jasná: je čas začít utrácet?

Řada ekonomů a bankéřů má jasno: volá po zvýšení spotřeby a protestuje proti zvyšování daně z přidané hodnoty, které vláda připravuje na příští rok. Vyšší spotřeba by podle této logiky vedla k oživení výroby, k vyšší zaměstnanosti a k vyšším mzdám, a česká ekonomika by se tak sama vytáhla za vlasy z dnešní krize. Ačkoli to vypadá jako z vyprávění barona Prášila, alespoň částečně by vyšší spotřeba české ekonomice pomoci mohla. Podmínkou by ovšem byla dostatečná pružnost a rychlost reakce „nabídkové strany“ ekonomiky, tedy té strany, která skutečně domácí produkt vyrábí, ne jen spotřebovává. Jsou však skutečně v české ekonomice volné kapacity, které mohou okamžitě zareagovat na vyšší poptávku domácností a začít více vyrábět? Nebo by vyšší spotřeba vedla jen k vyšším dovozům a tedy k narůstání vnější nerovnováhy? Fundovanou odpověď na tuto otázku dnes nezná nikdo. Nicméně, částečně by nám mohl napovědět pohled na strukturu výdajů v české ekonomice. V loňském roce české domácnosti a firmy utratily za spotřebu necelé dva biliony korun (zmiňovaná polovina HDP). Podíl soukromé spotřeby na HDP se přitom od roku 2008, posledního před současnou krizí, mírně zvýšil ze 48 na 51 procent ve druhém čtvrtletí roku 2012. Neplatí tedy, že by soukromá spotřeba klesala rychleji než HDP.

Významná je vlastně i spotřeba vlády (nejen té centrální), která dosáhla loni téměř 800 miliard korun, tedy 21 procent HDP. Obdobně jako u soukromé spotřeby neklesá ani její podíl. Ačkoli to dnes vypadá, že vláda šetří, kde může, její reálná úroveň je stejná, jako byla v roce 2007. Nejvýrazněji se mění poslední část domácí poptávky - investiční výdaje. Ty klesly mezi roky 2008 a 2011 o pětinu v reálném vyjádření, loni činily 910 miliard a jejich podíl na HDP se snížil z 27 na 24 procent.

Investice jsou na vývoj a především na očekávání budoucnosti vždy citlivější než spotřeba, a proto lze tento propad s ohledem na nejistotu eurozóny chápat. Přesto je snížení výdajů na investice varující. Právě investice by měly vytvářet podmínky pro budoucí růst produktivity a tedy i mezd a celé ekonomiky. Investovat je rozhodně osvědčenější metoda, jak zbohatnout, než spotřeba. Stačí se zeptat Řeků nebo třeba Maďarů - investice v těchto zemích klesají již řadu let a ani občasné zvýšení spotřeby, stimulované většinou vládními opatřeními, k žádnému trvalejšímu oživení nevedlo.

Ačkoli investice v české ekonomice klesají v reálném i nominálním vyjádření, stále jsou ještě v evropském srovnání nadprůměrné. Zatímco jsme loni vydali na investice 24 procent HDP, průměr Evropské unie je 18 a více než Češi vydali na investice jen Rumuni - 26 procent jejich HDP. V Maďarsku činí investice 16 procent HDP, v Řecku 15 a v Irsku dokonce jen 10.

Toto srovnání ovšem vyvolává další nepříjemnou otázku: čím to je, že české investice mají tak mizernou účinnost a nijak se neprojevují na růstu ekonomiky? Částečně je to jistě způsobeno korupcí ve veřejném sektoru, která nemilosrdně směřuje investice tam, kde se vyplatí „kmostrům“, a ne tam, kde by prospěly celé zemi. Ovšem většina investic pochází ze soukromých zdrojů, firmy by se přitom měly rozhodovat v podstatě racionálně. Kde je tedy problém?

Ukazuje se, že svoji základní funkci stále dobře neplní český finanční sektor. Jinými slovy, banky nesměřují soukromé investice do oblastí, kde budou mít největší efekt. České banky jsou vysoce ziskové, mají přebytek likvidity, ale zdá se, že jsou až příliš opatrné při rozhodování komu půjčit.

Vždycky jde o tři základní skupiny klientů: firmy, domácnosti a vládu. V posledních letech prudce roste podíl vlády, zatímco úvěry především pro firmy rostou velmi pomalu. Od počátku roku 2008 se objem úvěrů pro firmy zvýšil pouze o 14 procent a za posledních dvanáct měsíců jen o jedno až dvě procenta. Financování vládního dluhu ale vzkvétá. Od roku 2008 zvýšily banky půjčky vládě o 81 procent a v současné době drží dluhopisy české vlády v hodnotě 725 miliard korun (vláda si půjčuje pomocí dluhopisů, ale v podstatě jde o úvěr). Jen za poslední rok vzrostl objem vládních dluhopisů v držení českých bank o více než 100 miliard korun. Česká vláda si od bank přitom půjčuje velmi levně, hrubý výnos z desetiletého dluhopisu klesl v létě pod dvě procenta, což je rekordně nízká úroveň. Kdo by si za takový úrok nepůjčil...

Cesta ze současné ochablosti nebude pro českou ekonomiku jednoduchá. Dostali jsme se do situace, pro kterou ekonomové používají termín „bad equilibrium“. Růst se zastavil, nezaměstnanost se nemění, nerostou ani reálné mzdy. Nehrozí však ani žádný výbuch - zadlužení české vlády, firem i domácností není příliš vysoké, finanční sektor je stabilní, možná až příliš opatrný. Cestou z této „špatné rovnováhy“ není ale řízené zvyšování spotřeby. Musíme se spíše naučit lépe umisťovat investice, zvyšovat naši produktivitu a zlepšit fungování finančních trhů, aby se banky nestaly jen zdrojem levných peněz pro vládu, ale aby financovaly především produktivní investice soukromého sektoru.

Banky jsou příliš opatrné. Nakupují dluhopisy a firmám půjčují jen nerady.

O autorovi | Ondřej Schneider, Autor vyučuje na Institutu ekonomických studií [FSV UK](#), je členem think tanku IDEA.

—

Dlouhý v rádiu Bonton: Ano, v 90. letech se dělaly chyby, ale...

16.9.2012 [parlamentnilisty.cz](#) str. 00 Aréna_

Václav Ivánek_

Prezidentský kandidát Vladimír Dlouhý před odpovědností za devadesátá léta neutíká. Zároveň ale odmítá slova o vlastním zbohatnutí díky někdejší funkci ministra průmyslu a obchodu. Dlouhý to uvedl v pravidelném pořadu Host rádia Bonton moderovaném Zdeňkem Šarapátkou.

Vladimír Dlouhý je jedním z těch prezidentských kandidátů, kteří jsou zároveň bývalými politiky. Ministerstvo průmyslu a obchodu vedl v době, kdy probíhala ve své době ekonomy obdivovaná transformace českého hospodářství. Ta by mohla být pro Dlouhého přítěží, pokud ji dokážou jeho soupeři vhodně připomenout v souvislosti s jeho vládním angažmá. U Miloše Zemana o tom snad nelze ani pochybovat, přesto se Dlouhý nebojí.

"S výtky na téma devadesátých let se setkávám pravidelně, hlavně na facebooku," přiznává tehdejší ministr Klausovy vlády a nyní pedagog na pražské **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Prý se k nim staví čelem. "Jasně říkám, že mám zkušenosti z politiky v těžkém období ekonomické transformace. Víím, že padla rozhodnutí, která nebyla dobrá," říká také s odstupem času nyní Dlouhý.

Nekradl jsem a je těžké to vyvracet

Zatímco chyby v roli ministra připouští, odmítá zcela rezolutně výtky, že si během svého působení v resortu průmyslu a obchodu **nakradl**; "To mě opravdu štve. A čím více říkáte, že ne, tím méně vám to lidé věří," upozornil prezidentský kandidát na skutečnost, že nejhorší je veřejné obvinění, které v myslích lidí vyvrátit prostě nelze. "Po nás přišli lidé, kteří ten systém dovedli k dokonalosti," neodpustil si ironickou poznámku ke svým následníkům.

relatedarticles title="Psali jsme:" articles="246149,246128,243475,243395" /

Jedním z těch, kdo Dlouhého v médiích za jeho vládního působení odštělovali, byl i vůdce tehdejší levicové opozice Miloš Zeman, který chtěl z Dlouhého kůže udělat stranické knížky. "Já takové bonmoty nepoužívám. A Zeman pro mě vždy byl inteligentní a schopný člověk," uvedl Dlouhý a dodal, že v případě svého zvolení by chtěl dokázat, že i političtí oponenti mohou být dobrými přáteli.

Brusel, nebo vlast?

Dlouhý pro posluchače rádia Bonton vysvětlil i původ svého údajného návrhu na snížení volebního věku. "Není pravda, že jsem to navrhl. Podle petičního zákona mohou sbírat podpisy i šestnáctiletí. V jiných zemích se mohou také účastnit některých voleb a já jsem pouze řekl, že by o tom mohla proběhnout diskuse," uvedl na pravou míru. Vyvrátil také informace, podle nichž dává dvacet korun za každý sebraný podpis. Odměna pro první brigádníky bude prý jednorázová a má částečně pokrýt náklady, které jim sběrem vznikly.

relatedarticles title="Psali jsme:" articles="243125,243116,243061,243045" /

V závěru rozhovoru s moderátorem Zdeňkem Šarapatkou se ale Dlouhý dostal do úzkých, to když měl vybrat mezi slovy Brusel a vlast. "Z toho hledám východisko i já, chtěl bych ho najít a umět prodat i v Evropě, pokud bych byl zvolen. Musíme vyjít z vlasti," prohlásil po několika sekundách mlčení.

Pořad Hosté rádia Bonton, vysílaný o víkendu vždy v podvečer v 18 hodin, je prvním publicistickým počinem převážně hudební rozhlasové stanice s českými písničkami. Zdeněk Šarapatka přichází do Bontonu po někdejší dopisování pro Lidové noviny a MfD i vedení politických diskuzí v televizích Public a BTv.

relatedarticles title="Psali jsme:" articles="245697,245757,244889,244081,243466,242695,241140,233749,236273,232533" /

Na rozdíl od žurnalistů, kteří odešli do politiky, přišel dvojnásobný doktor pedagogiky do médií ze Strakovy akademie, kde radil hned několika českým premiérům.

Ptejte se politiků, ptejte se Vašich volených zastupitelů, pište, co Vám osobně vadí. Registrujte se na našem serveru ZDE.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1330&clanek=246536>

Linda Bartošová: Právě teď se cítím šťastná

15.9.2012 Haló noviny str. 11 Bonus pro Vás_
Petr KOJZAR_

Je to příběh jako z nějakého hollywoodského sladáku, do nějž by se nejlépe hodila Julia Roberts, případně Cameron Diaz. Dívka chce studovat žurnalistiku, a tak chodí na stáž do opravdové redakce. No a tam dostane za úkol natočit rozhovor s kráskami, které postoupily z castingu do dalšího kola soutěže Miss. V ten moment se stane něco nepředvídatelného - patrola, která vyhledává nové dívky, si naší hrdinky všimne a přesvědčí ji, aby přišla na další casting. A na konci tohoto příběhu made in růžová knihovna je to, že z potenciální studentky žurnalistiky je královna krásy... Má to ale háček: není to nějaký pracně vymyšlený scénář, nýbrž skutečná realita, kterou letos zažila Česká Miss World 2012 Linda Bartošová (19)!

* Nebudu se vás ptát na to, co jste popisovala již mnohokrát, totiž na váš neuvěřitelný příběh, jak jste se stala Miss - spíš by mě zajímalo, jaká byla stáž v Pardubickém deníku. O čem všem jste psala? A jakou sférou se chcete zabývat jako novinářka, až dostudujete **Fakultu sociálních věd**, kam jste se letos dostala?

Já jsem v redakci nebyla moc dlouho. Asi dva až tři měsíce a potom mě poslali na ten osudný casting, kde se to vše rozběhlo... No a pak jsem se připravovala na maturitu a na přijímačky, takže už jsem vůbec nic nestíhala. Ale ty dva tři měsíce předtím jsem tam docházela a byla jsem třeba na tiskové konferenci Pavla Dobeše nebo na dostizích, odkud jsem psala reportáž. Hlavně mě učili tomu, jak to v takových novinách chodí. Abych pravdu řekla, tak ještě nevím, jakým směrem se vydám. Myslím, že se to ukáže i během studia žurnalistiky. Ale teď můžu říci, že by mě bavilo moderování a že by mi to i šlo. Dokonce se v poslední době objevila jistá nabídka a doufám, že i klapne... A co se týká psaní, tak by mě asi bavil takový life style – časopisy typu Elle a podobně. Teprve uvidíme, jestli půjdu i do závažnějších témat, nebo jen do těchto lehčích.

* Je něco, co vás na chodu v novinách překvapilo? Když jsem já před nějakými dvaceti lety poprvé přišel do redakce, nevěřičně jsem koukal...

Upřímně řečeno, jsem si to asi představovala tak, jak to tam nakonec opravdu vypadalo. Překvapilo mě možná jen to, že člověk v tomhle zajímavém povolání vlastně prochází pořád nějaká místa nebo se setkává s různými lidmi, takže to není jen klasické sezení u počítače, jak jsem si předtím trochu myslela.

* Když dovolíte, vrátil bych se ještě k tomu vábení moderátorským řemeslem. Víte, že si vás jako moderátorku dovedu docela dobře představit. Co jsem tak sledoval on-line rozhovory a chaty s vámi, jste poměrně dosti pohotová. Třeba si vzpomínám, jak se vás nějaký chlap ptal, jakou máte oblíbenou sexuální polohu s dodatkem, že doufá, že nebudete tak upjatá jako jiné dívky. A vy jste ho utřela, že upjatá nejste, jen nevíte, proč byste zrovna jemu něco takového vyprávěla...

Jsem docela extrovertní člověk, takže mi podobné rozhovory nedělají problém a musím se přiznat, že mě docela i baví. Protože když tam vyjde podobná otázka, tak musíte člověka právě nějak takhle utnout. Těší mě, když dokážu zareagovat slušně a přitom toho člověka trochu popíchnout. Mě by totiž nikdy nenapadlo sednout k chatu a napsat takovou otázku. A to ještě tohle bylo dobrý, už jsem se setkala i s urážkami...

* Jste takhle pohotová i ve společnosti s přáteli nebo známými? Když třeba někdo začne popichovat, umíte ho uzemnit?

Určitě si nenechám všechno líbit. Když po mně někdo sekne, tak i já vytáhnu drápyk...

* V některém z rozhovorů jste tvrdila, že jste se nikdy nechtěla do Miss přihlásit, jelikož jste si myslela, že na to nemáte povahu – a pak jste sama sebe překvapila? Rád bych se dozvěděl čím...?

Hlavně tím, že jsem se tomu prostředí dokázala rychle přizpůsobit. Byla jsem úplně nováček v modelingové sféře, protože tam třeba byly holky, které už měly za sebou několik podobných soutěží, kdežto já žádnou.

* Poměrně často si vás všimá i český bulvár. Jaký máte, coby budoucí novinářka, na bulvární tisk názor?

Člověk může mít k bulváru dvojí postoj. Buď bude upovídaný a vysype jim všechny detaily ze svého života, nebo zůstane suchý a nebude nic komentovat... Já jsem před časem mluvila o svém minulém vztahu, proč jsme se rozešli, a i když jsem neřekla žádné podrobnosti, obrátili to proti mně. Bývalému příteli to ublížilo a ani mně to neudělalo dobře, tak jsem se rozhodla, že prostě nebudu mluvit o svých soukromých věcech. Ostatně nikomu není nic do toho, s kým žiju...

* Na váš soukromý život se vás dle přání ptát nebudu, ale docela by mě zajímalo, jak vypadá takový chlap přesně podle vašeho gusta?

Nejsem naladěna v tom směru, že mi musí kupovat kabelky a jiné drahé věci. Mně se líbí přirozená galantnost. Já potřebuji charismatického chlapa, který mi nějakým směrem bude imponovat – svým osobním kouzlem, charismatem a hlavně svými názory. Takže dvacetiletí fotbalisti mi opravdu nic neříkají...

* Čili preferujete starší chlapy...?

Nemám to tak, že bych vyloženě chtěla staršího chlapa. Ale ono to jde ruku v ruce, protože ty věci, které vyžadují, mají většinou právě ti starší. S tím věkem ovšem samozřejmě zůstávám v mezích normy. Sedmdesátníka bych určitě nebrala (úsměv).

* Čím to vlastně je, že si modelky tak často vybírají fotbalisty nebo hokejisty?

Poznávají se spolu na večírcích, a tak prostě většina vztahů vzniká. Já ale nechci říkat, že jsou všichni fotbalisti hloupí, to vůbec ne... Ale jsou to kluci, kteří vyrůstali v jednom prostředí a je to na nich znát. V žádném případě je neodsuzuju, jen jsem to brala ze svého pohledu. A zatím jsem se nebavila s žádným, co by mě nějak zaujal.

* Hodně se toho napsalo, i u nás v novinách, o vaší účasti na mezinárodní Miss World v Číně. Zážitek jste si odnesla dost a dost, ale mě by spíše zajímalo ještě něco jiného, co nikde neproběhlo. Když si představím měsíční soustředění se stovkou dívek z celého světa – napadne mě jedině: to už musela ke konci řídit ponorková nemoc, že?

Je pravda, že s tou Slovenkou, se kterou jsem byla na pokoji, jsme trávily 24 hodin denně. Ale my jsme si spolu fakt sedly, i teď si pořád píšeme a doufám, že se brzy uvidíme... Samozřejmě že když je člověk unavený a vstává na Miss World ve tři ráno, tak nemá pořád úsměv na tváři, ale během dne to vždycky vyšumělo a bylo nám spolu dobře.

* Věříte na osud?

Ano, věřím.

* A není to trochu negativní přístup k životu, když člověk ví, že má vše napsáno a nemůže nic změnit?

Já si nemyslím, že člověk nemůže nic změnit. Čáru života podle mě má každý někde napsanou, ale svojí pílí a průbojností může všechno hodně ovlivnit. Věřím, že před každým stojí nějaký cíl, který máme vyplnit. Účel toho, proč tady jsme. A právě tomu může člověk napomáhat svou energií. Věřím, že když něco opravdu chceme, tak to jde!

* Představte si, že je vám šedesát let a ohlížíte se zpět časem. Co je potřeba v následujících čtyřiceti letech udělat, abyste si v ten zmíněný moment řekla, že jste se sebou spokojená? Předpokládám, že ještě něco víc než získaný titul Miss...

Ano, máte pravdu, titul Česká Miss World mi k tomu určitě nestačí. Budu potřebovat vědět, že jsem naplno rozvinula svůj potenciál, svou osobnost, a ne třeba jen ve prospěch svůj, ale i ostatních, nebo něčeho záslužného tady na světě. V ten moment si budu moci říct, že se nemám za co stydět a hlavně že jsem byla šťastná. To je podle mě v dnešní době nejobtížnější.

* A dá se říci, že jste teď šťastná? A že tenhle rok je ten nejšťastnější, co jste prožila?

Asi jo. Právě teď mám moment, kdy se tak opravdu cítím.

Foto autor| FOTO – hermina.cz a archiv České Miss

—

14 českých univerzit míří na veletrh do Dublinu

13.9.2012 finance.cz str. 00 _
Dům zahraničních služeb_

Navázat strategická partnerství se zahraničními univerzitami, seznámit se s novými trendy v mezinárodním vysokoškolském vzdělávání nebo si vyměnit zkušenosti s kolegy z celého světa – to jsou nejčastější důvody, proč zástupci čtrnácti českých univerzit zamíří ve druhém zářijovém týdnu do Dublinu na veletrh a konferenci EAIE 2012. Masarykova univerzita zde navíc převezme ocenění za své mezinárodní aktivity.

Veletrh a konferenci Evropské asociace mezinárodního vzdělávání (EAIE) každoročně navštěvuje kolem 4 tisíc pracovníků vysokých škol z celého světa. České univerzity se budou prezentovat na společném stánku Study in the Czech Republic, který organizuje Dům zahraničních služeb. Co vysoké školy od účasti na EAIE očekávají?

"**Fakulta sociálních věd** udržuje jednu z nejvyšších mezinárodních mobilit v rámci Univerzity Karlovy v Praze. EAIE je pro nás výbornou příležitostí k osobnímu setkání s představiteli partnerských institucí, očekáváme prohloubení spolupráce v rámci programu Erasmus a navázání nových partnerství na mezifakultní úrovni. EAIE také nabízí možnosti rozvoje v oblasti propagace placených cizojazyčných programů fakulty", uvádí Sylvie Fišerová z PR oddělení **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Asociace EAIE každoročně uznává a oceňuje práci odborníků a letos poprvé i institucí, které se aktivně zabývají internacionalizací vysokého školství. Velkým úspěchem proto je, že tato historicky první cena pro instituci bude v Dublinu udělena Masarykově univerzitě.

"Cena EAIE pro nás představuje významné uznání našeho přístupu k rozvoji zahraniční spolupráce a naplňování strategie v oblasti internacionalizace. Ocenění je velkou motivací pro naši další práci a impulsem pro realizaci nových projektů, současně ale i závazkem do budoucna, abychom naše aktivity nadále zlepšovali", říká ředitelka Centra zahraničních studií Masarykovy univerzity Dana Petrova a dodává: „Jedná se rovněž o důležitý signál pro naše partnerské instituce, zvyšující kvalitu a důvěryhodnost naší univerzity, který se budeme snažit využít k vytváření nových partnerství. Cenu vnímáme jako příležitost k propagaci a posílení mezinárodní prestiže Masarykovy univerzity a současně i ke zvýšení atraktivity a konkurenceschopnosti českého vysokého školství v zahraničí“.

URL| <http://www.finance.cz/zpravy/finance/364502/>

Mluvicí mašina a ti druzí: Moravcovy Otázky přinesly spíš další otázky

13.9.2012 Mladá fronta DNES str. 01 Kraj Hradecký_
Petr Záleský_

Šest krajských lídrů se mělo smažit v kotli předvolebních Otázek Václava Moravce. Jenže místo horké debaty se spustila politická agitka. Vystupování lídrů komentují politologové, známky udělila redakce.

HRADEC KRÁLOVÉ Mluvicí mašina, několik mlaticů prázdné slámy, moderátor bez šťávy, provokativní komunista a hejtman, který překročil svůj stín, ale zároveň zůstal v šedivém průměru.

Předvolební Otázky Václava Moravce Speciál z Hradce Králové se pro sociology a politology možná stanou úplně novou učební pomůckou. V rozbořech videa podle nich mohou studentům demonstrovat až na výjimky jednotný politický styl volebního roku 2012: opakování programu do omrzení a opájení se svými vlastními slovy.

Horší to však mají voliči. Jestliže si chtěli udělat jasno o svém favoritovi krajských voleb, při přímém přenosu s velkou pravděpodobností otráveně usnuli.

„Čtvrteční Otázky pro mě byly velkým zklamáním,“ netají se Kamil Švec, politolog s pražské **fakulty sociálních věd**. „Hodně se toho řeklo, ale volič se nedozvěděl nic nového,“ souhlasí Michal Škop z hradecké filozofické fakulty.

Oba experti se shodli, že žádný ze šesti lídrů nespáchal politické harakiri jako minulý týden pardubická jednička ODS Petr Tupec, který odsouhlasil spoluzodpovědnost občanských demokratů za chyby ve zdravotnictví. Na druhé straně jen málokdo z pozvaných získal kladné body.

„Maximálně se to podařilo Pavlu Bělobrádkovi (Koalice pro Královéhradecký kraj - pozn. red.), jenž v kraji může vrátit KDU-ČSL na výsluní. Tedy za předpokladu, že tam vůbec někdy byli,“ říká Švec. „Já bych vyzdvihl snad ještě Rudolfa Cogana (TOP 09 a Starostové), jenž vypadal, že ví, o čem mluví,“ přidává se Škop.

Školství, těžba břidlicových plynů a zdravotnictví. To byla tři nosná témata hradecké televizní debaty. Uprostřed ringu korigoval bitvu slov Václav Moravec, který sice prokázal pohotovost, avšak dvakrát se musel opravovat, když senátora Vladimíra Drymla označil za hejtmana, a ani on se nevyhnul otřepaným frázím („Cesta do hlubin voličovy duše“).

„Spousta otázek byla položena vyloženě špatně. Na takové dotazy se pak nedá dost dobře odpovědět a poté se debata dostala do roviny, že si každý povídá své naučené klišé,“ pouští se Švec do kritiky zkušeného moderátora.

» Více čtěte na str. B2
» Pokračování ze str. B1

Kdo však podle oslovených expertů překvapil nejvíce, byl obhájce hejtmanského postu Lubomír Franc (ČSSD). Bohužel pro něj ale nevybočil z průměru.

„Jak jsem mnohokrát měl možnost pozorovat jeho vystupování, tentokrát se připravil dobře a bylo vidět, že mu na tom hodně záleželo,“ říká Švec. Přitom přiznává, že očekával Francovo Waterloo. „Jeho vyjadřování jindy byla úplná tragédie, ale teď se zmobilizoval. Řeknu to naplno: čekal jsem, že bude plácát nesmysly. On to sice dělal, ale aspoň to vypadalo, že tomu sám věří. Byl to pro něj zářný okamžik a překonání sama sebe,“ soudí Švec. „Chvilími bylo vidět, že ví, o co jde,“ zmiňuje například hejtmánovo jasné NE těžbě plynu také Škop.

Dryml a jeho slovní kulomet

Franc se rovněž dokázal poměrně ostře ohradit proti monologu Vladimíra Drymla (SPOZ), který neváhal skákat do řeči i Moravcovi. Jakkoli bylo vystoupení Drymla předvídatelné, dokázal zaujmout. „Je to prostě mluvící mašina,“ směje se Švec těžko přerušitelné kulometné kadenci senátorových slov. „Kolega má pravdu, neznám lepší přirovnání,“ přidává se Škop.

Ačkoli je lídr KSČM Otakar Ruml pro oba experty nevolitelný, on jediný kromě Drymla podle nich dokázal zaujmout. „Není to člověk, se kterým bych si rozuměl, ale měl jsem pocit, že byl dobře připravený,“ pokyvuje uznale Škop.

„Sem tam si dovolil načnout provokativnější téma. Občas měl pár světlejších momentů, které zazněly v uších. Nezapadl do spousty zbytečných proslavů,“ souhlasí Švec, ale ani on nepochopil Rumlův závěrečný televizní slib, že očistí jméno zoo ve Dvoře Králové nad Labem. „Takové vyjádření sice zacinká, ale je vyloženě populistické,“ soudí.

Plass opakoval program.
Hloupé otázky, hloupé odpovědi

Televizní nováček politických debat Rudolf Cogan či neopotřebovaný šéf KDU-ČSL Pavel Bělobrádek podle expertů nasbírali kladné body, přestože také oni zabředli do zbytečných vět.

Kdo však podle politologů zcela propadl, byl lídr občanských demokratů Miloslav Plass. „Nemá jednoduchou pozici, protože dosud byla v Hradci tou nahoře paní Horníková a on stál v pozadí. Opakoval dokola program, ale člověk se nic pořádného nedozvěděl,“ je k němu tvrdý Švec. „Napovídal toho hodně, ale vlastně neřekl nic,“ přidává se Škop. „Nechci se ho zastávat, ale prostě měl hloupé odpovědi na hloupé otázky,“ rýpl si také do moderátora Švec.

FAKTA
Podpora stran v kraji
dle SC&C a STEM/MARK
strana odhadovaný výsledek
ČSSD 25,5%
ODS 18%

KSČM 17%
TOP 09 a STAN 13%
Koalice pro KH kraj 7%
SPOZ 3,5%
Změna pro KH kraj 3%
Věci veřejné 2,5%
SSO 2%
Suverenita 2%

Vladimír Dryml SPOZ „Jsem muž činu,“ prohlásil o sobě ještě při generálce. Byl skvěle připravený, sebevědomý a drzý. Nebral si servítky především při tématu přestavby náchodské nemocnice. Minusem byla jeho pověstná arogance a skákání do řeči soupeřům i moderátorovi. Každopádně zaujal. Znamka MF DNES: 2

Pavel Bělobrádek Koalice pro KH kraj Nedostal tolik prostoru, tolik toho tedy ani nepokazil. Byl přirozený, uvolněný, mluvil a argumentoval srozumitelně. Na druhou stranu nenabídl žádné překvapivé řešení a kromě básně Václava Hraběte v úvodní zkoušce mikrofonu v žádném tématu nevybočil. Znamka MF DNES: 2

Otakar Ruml KSČM Nesnažil se zobecňovat a nabídl řešení jako třeba obnovení pracovní výuky na školách jako podporu učňovských oborů. Dopláci však na to, že je nevýrazným lídrem bez výrazného volebního programu, musí dovysvětlit svou představu o očištění jména zoo. Znamka MF DNES: 3

Rudolf Cogan TOP 09 a Starostové Před kamerami se necítil ve své kůži. Byl prkenný, nervózní a v první polovině nepříliš přesvědčivý. Zabodoval alespoň podrobnými znalostmi metody těžby břidlicového plynu, evidentně zná i periferní místa kraje a projekt náchodské nemocnice by udělal znovu a pořádně. Znamka MF DNES: 4

Lubomír Franc ČSSD Jeho projev se často nesl v duchu stranické agitky a chvály jeho působení v čele kraje. Ze souboje se svým sokem Vladimírem Drymlem vyšel jako poražený. Na člověka se zkušenostmi z hejtmanského křesla byl jeho výkon slabý a nepřesvědčivý. Znamka MF DNES: 4

Miloslav Plass ODS V průběhu celých 90 minut působil zcela nenápadně až nudně. Striktně se držel stranického volebního programu své strany a vlastní názor projevil až v tématu rekonstrukce nemocnice v Náchodě. Vedle ostatních kandidátů ale působil velmi nepřesvědčivě. Znamka MF DNES: 4

Foto popis|

O autorovi| Petr Záleský, petr.zalesky@mfdnes.cz

Regionální mutace| Mladá fronta DNES - Hradecký kraj

—

Občany na Vysočině ohrožují nevýhodné úvěry

13.9.2012 Právo str. 10 Jižní Morava - Vysočina_

VYSOČINA – Finanční gramotnost občanů Vysočiny není dobrá, jejich ohrožení nevýhodnými úvěry je přitom značné.

Ukázal to průzkum agentury GfK, realizovaný v rámci projektu Navigátor bezpečného úvěru. Informoval o tom tiskový mluvčí projektu Zdeněk Soudný.

Nejčastěji by si obyvatelé Vysočiny půjčili na nákup automobilu či motocyklu (téměř 36 %) nebo na nákup vybavení domácnosti. Bez mála čtvrtina dotázaných (23,5 %) by si půjčku vzala pro zajištění provozu bydlení (platby za energie, nájemné apod.), dalších 18,5 % pro zajištění denních potřeb (běžné nákupy).

„Počet lidí, kteří si berou půjčku na zajištění základních životních potřeb, je poměrně vysoký, přitom se jedná o nejohroženější skupinu obyvatel,“ uvedl Michal Mejstřík, člen Národní ekonomické rady vlády (NERV), jeden ze zakladatelů projektu Navigátor.

„Právě ti, kteří si musí půjčit na pokrytí životních potřeb, nemají často následně na splácení úvěrů, a tak si půjčují dál a dál a dostávají se do úvěrové spirály, která končí velmi špatně,“ doplnil. Podle něj je navíc potřeba vzít v potaz skutečnost, že více než pětina spotřebitelů v kraji se již setkala s lichváři.

Dalších 23 % spotřebitelů přiznalo, že nedokáže rozlišit bezpečný úvěr, 27 % obyvatel Vysočiny nevědělo, na koho se obrátit či kde zjistit, zda je nabízený úvěr bezpečný.

Téměř pět procent spotřebitelů si úvěrovou smlouvu před podpisem nepřečte. Taková čísla svědčí podle Petra Teplého, výzkumného pracovníka Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, o nízké finanční gramotnosti obyvatel kraje.

Velmi nedostatečné povědomí mají občané Vysočiny také o tom, jaké spotřebitelské úvěry mají jejich rodinní příslušníci: 22,5 % přehled nemá žádný, se svými dětmi se o spotřebitelských úvěrech nebaví třetina rodičů. „Je to přitom právě rodina, kde by finanční gramotnost měla začínat.

Rodinní příslušníci by se měli zajímat o to, jaké úvěry či půjčky v rodině jsou, protože mnohdy se jejich nesplácení a sankce mohou dotknout také jich samých,“ upozornil profesor Mejstřík.

Více než pětina spotřebitelů v kraji se již setkala s lichváři Jana Pechová

Regionální mutace | Právo - jižní Morava - Vysočina

—

knihy

12.9.2012 A2 str. 28 Knihy_

—

Michel Faber Někdy prostě prší

Přeložil Viktor Janiš Kniha Zlín 2011, 252 s.

Další česky vydaný povídkový soubor britského spisovatele obsahuje texty, které mu možná i díky řadě ocenění pomohly k literární dráze. Faber čtenáři dává informace, které jsou třeba k pochopení děje. Je však natolik dobrý vypravěč i autor dialogů, že počáteční nevědomost není pociťována jako nedostatek, ale naopak zvyšuje napětí. To platí například o titulní povídce, v níž skrze podhalování profese hrdinky čtenář ohledává i stopy tragédie, která se odehrála mimo rámec vyprávění. Jindy Faber zasadí dílo do netradičního prostředí, jako třeba v Rybách, které se odehrávají v jakémsi paralelním světě, v němž lidé žijí v oceánech. Lineární vyprávění pak použil v příběhu o paní Koulové a slečně Luntové, dvou ženách, které se až do extrému podřizují svému jménu. Je lepší být tlustý, nebo hubený? Některé kousky působí trochu jako slohová cvičení. V Ninině ruce je vypravěčem ruka, v Červené míchačce s betonem zase čerstvá oběť vraždy. V Ukecané buňce zkouší Faber pracovat s algoritmy. Pamětníkům osmdesátých let může být blízká povídka Pidgin američtina o polské dívce, která se na návrat do vlasti ovládané komunistickým režimem připravuje sběrem nejrůznějších popkulturních cetek. Ty totiž mohou v její domovině nabýt na ceně. Jako kritiku současného výtvarného umění pak můžeme číst povídku Ovce, v níž autor nechává skupinu umělců bloudit skotskou vysočinou. Většina Faberových povídek dokáže navzdory krátkému rozsahu čtenáře pohltnout a je těžké tyhle malé fantazijní světy opustit. Jiří G. Růžička

Rana Dasgupta Sóló

Přeložil Tomáš Suchomel Jota 2012, 398 s.

Lákavě vypravená kniha, na přebal se budou ptát přátelé. Nevšední názvy kapitol, prostředí známá i exotická. Stačí to? Upřímně: Sóló toto rozhodnutí čtenáři neulehčuje. Kniha ani tak neosciluje mezi řemeslem a uměleckým projevem, mezi popem a undergroundem – spíše do těchto rovin podivně zabředává. Nereálné dialogy. Příliš mnoho interpretací a psychologizace na místech, kde víc láká mlčení.

Sedřená patina metafor, navíc protimluvných (hrdina je i z retrospektivy několikrát nejšťastnější v životě vůbec). Není tady cítit hravost (klišé a la Rushdie), spíše špatně uchopené řemeslo. A to je škoda, autor evidentně umí pracovat, jen to vyznívá do prázdna.

Rozsáhlé dobové pozadí ahistorické čtenáře zcela zahltní, historií poznamenání se naopak nejednou přistihnou jinde než za posledním přečteným odstavcem. O to víc provokují krásné svěží pasáže (konec!), kde se proti

rozvěklým popisům ocitne několik let ve třech větách. Jako by si Dasgupta šetřil skutečný význam tak dlouho, až pro něj nezbyvá místa. Jedno mu nelze upřít: schopnost obsáhle ilustrovat poslední půlstoletí. Příliš však tone ve slovech, místo aby ukázal, proč bylo fascinující. Autor očividně rozumí svému prostředí, záleží mu na něm, ale nedokáže o tom čtenáři příliš přesvědčit. Tolik potenciálu nvně rozčiluje více než špatná kniha.

Rozpačitá láska. Sóló se čte snadno, ale nezanechá za sebou příliš atmosféry, ticha, pro které se stojí za to vrátit a hledat.

Miroslav Bárta

Margriet de Moorová Malíř a dívka

Přeložila Magda de Bruin Hübllová Pistorius & Olšanská 2011, 232 s.

Nejnovější román Margriet de Moorové můžeme označit jen zčásti za historický. Dlouhé studium smolných knih a jiných podkladů ze 17. století jí poskytuje faktografické východisko pro vyprávění, jež je založeno především na dokonale zvládnuté psychologii postav. Co pociťuje malíř, když sleduje popravenou teprve osmnáctiletou dívku? A jak prožívá dívka poslední dny před smrtí? Čtenář rozkrývá, že to, co se na první pohled zdá jako více než dvoustředstránková kramářská píseň či záznam smutné historické události, je hluboký příběh dvou ztracených lidí žijících v době, kdy pro ně nic nemůže dopadnout šťastně. Bezejmenný malíř není schopen vzpamatovat se ze smrti ženy a uzavírá se před světem. Naopak osmnáctiletá Elsje nechce nic jiného než se osamostatnit a začít opravdu žít. Příběhu na poutavosti přidává paradox: hrdinové se spolu vůbec nesetkají, přesto jsou jejich osudy propleteny a jeden nakonec pomůže druhému. Malíř svou kresbou mrtvé dívce vtiskne věčnou podobu a život a sám pro tuto chvíli nalézá klid. Román propojuje perspektivy postav a zdařile navozuje atmosféru doby. Bohužel tento klad je neutralizován záparem: vyprávění působí místy zmateně a čtenář musí vyvinout velké úsilí, aby se neztratil. Toto není knížka pro dlouhé čtení na pokračování. Příběh je plný náznaků a předjímání historických událostí i výroků, které budou zřejmé spíše znalcům výtvarného umění. Přesto i méně výtvarně zblhlému čtenáři knížka přinese své. Těžko uvěřit, že na začátku všeho stojí Rembrandtova perokresba velikosti dlaně.

Tereza Šnellerová

William Styron Dlouhý pochod

Přeložil Radoslav Nenadál Mladá fronta 2012, 112 s.

Poručík Culver si svoje už užil při bojích na Okinawě a povolávací dopis do výcvikového tábora je pro něj, záložníka, stejně jako pro mnoho dalších „vojenských důchodců“, překvapením, které jako by nemělo nic společného se zaběhnutou existencí. Role se ale brzy obrátí a čas strávený v novém prostředí, ač hustě protkaný myšlenkami na domov, učiní rodinný život, na který byl protagonista posledních šest let zvyklý, neskutečným a nepochopitelným. Svět se scvrkne na nesmyslné velitelské požadavky, každodenní boj s třicátnickou únavou a na nejrůznější druhy strachu, které ho v návalech ochromují. Únava a špatný fyzický i psychický stav jsou vůbec v celém díle důležitými činiteli. (De)formují Culverovo vnímání, které je zároveň jediným zdrojem poznání i pro čtenáři. Na pozadí dvou událostí (dopolední nehoda, která pro přeživší vyústila v těžce stravitelný krvavý výjev, a natruc nařizený cvičný pochod nocí) se proplétají nejrůznější poručíkovy vzpomínky i vypointované dialogy mariňáků, někdy se zase děj vyčerpaně zpomalí a můžeme si užít dlouhé popisy pocitů a výměny pohledů vyvolávající westernové napětí.

Časový rámeček děje je sotva jeden den. Může vás vytrhnout, strhnout, a dokonce i strhat. Přistoupíte-li na tempo pochodu, lehce se totiž přihodí, že i vám bude jeho konec s neubývajícimi mílemi připadat jako čirý výplod fantazie.

Adéla Vyvijalová

Liliana Lazarova Země prokletých

Přeložila Veronika Dufková Jota 2012, 180 s.

Temný debut z roku 2009 je zasazen do krajiny autorčina dětství, do rumunského městečka Slobozia. Na pozadí mýtů, legend a pověr zachycuje období mezi léty 1970 a 1989 a ukazuje, že zlo v lidech se nepojí s existencí toho či onoho politického uspořádání. Země prokletých je synonymem pro trvalý stav Rumunska, jedné konkrétní dědiny i lidské duše.

Ústřední linie patří osudu rodiny Lucových, jejíž zhoubu odstartuje vražda otce jediným synem Viktorem.

Všichni členové, Viktor, jeho sestra Evženia a matka Ana hledají vykoupení skrze oběť, avšak velmi svévolně – nepotrestaný hřích se tak vznášá nad celou rodinou navždy. Viktor je nenapravitelný hříšník a nepomůže mu ani tajná disidentská práce pro perzekvovanou církev.

V tomto okamžiku se do románu, kterému do té doby vládne venkovský zákon krve a odpuštění, tajemné jezero nadané lidskými vlastnostmi a pevný svazek mezi dušemi a těly zemřelých, vkrádá téma politické. Nutno říct, že bohužel nepříliš funkčně. Rozšiřuje se okruh postav a na původně sevřený svět mýtu se poněkud násilně roubuje přítomnost. Utrpení popa ze Slobozie, jehož se mu dostává z rukou totalitních pohůnků, je líčeno podobně plasticky jako zvuk deště za bouřky, ale celá tato epizoda působí podivně schematicky, jako vysvětlivka zrůdných praktik, jichž se za Ceaușeska běžně užívalo. Čím víc Lazarova prokládá text fakty, tím je upovídánější a ztrácí na síle, protože věci neukazuje, ale pouze popisuje, co by si čtenář sám odvodil: „Avšak Ismail byl v lese jako mnich ve svém klášteře. Nikdy nevyzrazoval svá tajemství. A právě v tom spočíval paradox Rumunska, v němž oficiálně neexistovalo místo pro Boha, ale přesto v něm dosud existovala křesťanská kultura, kterou pronikaly ozvěny pohanských časů.“ A přitom zmiňovanou, pro dílo klíčovou provázanost lze snadno vyčíst z ponurých scén venkovského marasmu, děsu vesničanů z démonů i popa a důvěry v lidové léčitelství. Líčení tajemstvím prostoupené krajiny a hustých lesů, v nichž se může snadno skrýt vražda, kajcník i zakázaný církevní rukopis, je působivé dost. Jako by i v textu mělo největší moc začarované jezero Jáma Ilová, jež zhlitne ty, co mu nejsou po vůli – když příběh krouží kolem něj, čtenář se skoro zalyká radostí z neošoupaného příběhu, ale jakmile se od něj vzdálí, román se rozmělnuje do sérií epizod různých hrdinů, jejichž motivace ani vztah k celku nejsou zřetelné. Obraz novodobé rumunské historie je ve srovnání s podobně zacílenými filmy Cristiana Mungia či Cristihho Puiua povrchní a načrtnutý poněkud rychlým perem. Zdá se, že Lazarova píše spíš pro čtenáře neznalé zdejších poměrů, a tedy lačnější a možná o něco málo kritičtější. Anna Vondřichová

Martin Lodewijk, Don Lawrence Storm: Piráti z Pandarve

Přeložila Martina Loučková Coobook 2012, 48 s.

Čeští komiksoví pamětníci se s hrdinou komiksové sci -fisérie Storm mohli setkat už na začátku devadesátých let v jediném vydaném čísle časopisu Comics Arena. Nakladatelství Coobook letos začalo dobrodružné dílo holandského scenáristy Martina Lodewijka a původem britského kreslíře Dona Lawrence vydávat od desátého sešitu, kterým začíná nejproslulejší cyklus celé série, tzv. Kroniky Pandarve. Příběh začíná přenesením hlavního hrdiny na bizarní fiktivní planetu Pandarve, do prostředí, které tvůrcům umožnilo absolutní svobodu, co se týče vizuálních i dějových nápadů. Právě přehledka udivujících scenerií a do nich zasazených dobrodružství je hlavním lákadlem celé série.

Hrdinové bojují s létajícími velrybami, loupežníkem s červeným okem i kamenožroutskými plazy ve věžeňských dolech. Scénář s přiznanou naivitou přímočaře skáče od jedné atrakce ke druhé a nechává plně vyniknout Lawrenceovu malbu vycházející z klasického fantasy artu ve stylu Richarda Corbena či Borise Valleja. Spolu s Thorgalem, jehož vydávání také převzalo Coobook, se tak s Kronikami Pandarve k českým čtenářům dostává další známá dobrodružná komiksová fantastika pro děti.

Antonín Tesař

Petra Braunová Tramvaj plná strašidel

Ilustroval Filip Pošivač Albatros 2012, 114 s.

Kniha sice pro děti, ale dokáže proměnit noční cestu na záchod ve zkoušku odvahy. Poměrně běžná situace – desetiletý David, zaneprázdněnými rodiči ohavně rozmazlený a znuděný až na půdu – se totiž obrací v napínavou detektivku. Začínají prázdniny a hned první noc Davida k smrti vyděsí tramvaj plná duchů, která se vznášá u jeho okna. Ráno odjíždí na venkov, kde spirituální zážitek prozradí sestřenicím a bratrancům: chytré Bětce, troubovi Cyrdovi, Žofce a veselému Martínkovi. Společně se bubáckým záhadám (které podle všeho přicestovaly s Davidem) rozhodnou přijít na kloub. Jejich pátrání vyvrcholí při výletu do Prahy, kde se jedné půlnoci na Slavíně setkají s duchy Smetany, Čapka, Destinové... Duch Františka Křižíka dětem prozradí, co se celou dobu snažily zjistit: že mrtvé budí a strašidelnou tramvaj pohání negativní energie, vycházející z technických hraček a jejich vlastníků, otrávených dětí. Výchovné poselství autorka doplňuje vzdělávacími vsuvkami: dědu nechává mluvit hanáckým nářečím, poučuje o osobnostech ze Slavína. Předčítající rodiče pobaví pokusy vcítit se do malých dětí nebo homolkovské dialogy babičky s dědou. Oko potěší fauvistické ilustrace. „Po prázdninách se všechno vrátilo do starých kolejí: David se zase začal nudit, ve škole zlobil víc než dřív a bez iPodu v ruce nedokázal ani usnout.“ Třeba takhle realisticky by mohl příběh končit – poslední kapitola totiž každý může uzavřít sám.

Johana Kotišová Denisa Nečasová Buduj vlast – posílíš mír! Ženské hnutí v českých zemích 1945–1955

Matice moravská 2011, 411 s.

Historie rodu se u nás pozvolna etabluje jako konvenční odvětví dějepisectví, k čemuž přispívá i monografický debut mladé historičky Denisy Nečasové. Mezi autorčiny hlavní devízy patří solidní znalost zahraniční oborové

literatury a především schopnost metodologické reflexe genderové problematiky, což v naší historiografii stále ještě není samozřejmostí. Knihu lze rozdělit do tří tematických celků. První zahrnuje nutný přehled vývoje ženského hnutí v českých zemích od 19. století do roku 1945.

Tato část sumarizuje stávající poznatky a opírá se hlavně o existující sekundární literaturu. Meritorní a nejobsáhlejší je část druhá, která v chronologickém sledu představuje z mnoha úhlů pohledu organizaci ženského hnutí ve sledovaném období. Zde se autorka opírá téměř výhradně o vlastní pramenný výzkum.

Vzhledem k tomu, že největší díl textu se věnuje vnitřní struktuře a úloze dílčích sekcí střešových organizací, je tento oddíl poněkud náročnější na četbu, ačkoli i zde se najdou pikantní postřehy, např. přesvědčování čtenářek časopisu *Vlasta* v roce 1950, že „být traktoristkou je snem mnoha našich mladých žen“. Metodologicky nejzajímavější je část třetí, v níž se autorka věnuje konstrukci ideálních obrazů socialistické ženy a kde také nejdůsledněji aplikuje genderovou analýzu. Nečasová napsala knihu, jež je prvním krokem ke komplexní monografii o postavení žen v éře socialistické diktatury.

Jakub Rákosník

Michaela Kůželová *Francouzští komunisté a Polsko v roce 1956*

Dokořán a **FSV UK** 2012, 129 s.

Za obálkou, na níž dění spjaté s rokem 1956 poněkud absurdně ilustruje aktuální mapa Evropy s barevně zvýrazněnou Francií a Polskem, se skrývá případová studie pokrývající poněkud odlehlý, ale ne zcela nezajímavý bod evropských dějin. Metodologicky je text založený na diskursivní analýze, což mnohdy znamená, že taková práce bývá spíše reprezentací daných diskursů než nějakým zásadním analytickým výkonem. Tak je tomu i v tomto případě, což ale u problematiky, jež není zdaleka všeobecně známá, nemusí být úplně na škodu. Vlastním tématem jsou v tomto případě vztahy francouzské komunistické strany a Polska, resp. Polské sjednocené dělnické strany, katalyzované značně bouřlivým rokem 1956, primárně Chruščovovým tajným referátem o kultu osobnosti na XX. sjezdu KSSS, Maďarskou revolucí a pochopitelně Polským říjnem s jeho dočasnou liberalizací. Právě v těchto oblastech se dostávali polští a francouzští komunisté do sporů a diplomaticko -publicistických přestřelek, v nichž proti sobě stála snaha o demokratizaci socialismu a zmírnění sovětského vlivu u Poláků a idealizace Stalina a SSSR u Francouzů. Publikace *Francouzští komunisté a Polsko v roce 1956* není sice nijak zásadním dílem, dokládá ale, jak se v posledních letech rozvíjí zájem chápat poválečný vývoj (nejen) východní Evropy jako diferencovanou zkušenost, a nikoli jen jako zlo, jež je třeba do omrzení vymítat. Matěj Mětelec

Miroslav Vaněk, Pavel Mücke *Třetí strana trojúhelníku. Teorie a praxe orální historie*

FHS UK – ÚSD AV ČR 2012, 296 s.

Nejnovější kniha z produkce Centra orální historie při Ústavu soudobých dějin AV ČR přináší přehled vývoje tohoto historického oboru v českém prostředí v komparaci s dalšími zeměmi (např. Kanada, Německo, Finsko) a základní praktické, metodologické a teoretické aspekty orálněhistorické práce. První část knihy sleduje vznik a vývoj oborových pracovišť ve světě a v České republice od jejich počáteční nejistoty a hledání vlastní identity – tj. věčné potáčení mezi akademismem a aktivismem – až po konečnou stabilizaci a institucionalizaci v rámci místních historických obcí i na mezinárodní scéně. Ve druhé části autoři navazují na již dříve publikovaná díla (*Naslouchat hlasům paměti*, *Orální historie ve výzkumu soudobých dějin*) věnující se teoretickým i praktickým stránkám této disciplíny, a zásadním způsobem je nepřekonávají.

Přínos knihy tak tkví především v oddíle o vývoji orální historie, který umožňuje alespoň povrchní seznámení s mezinárodními trendy i základní literaturou a sleduje klikaté cesty oborového zkoumání, až k jejímu přijetí a zakotvení v mnoha odborných institucích. Celé knize bohužel ubírá na srozumitelnosti nadužívání uvozovek – často není zřejmé, zda autoři používají zavedený termín, opisují delší větnou konstrukci nebo si pouze pohrávají s ironií.

Jan Gruber

Marzena Sowa, Sylvain Savoia Marzi (1984–1987)

Přeložila Hana Zahradníčková Plus 2012, 222 s.

Autobiografické vzpomínky polské dívky Marzi, jež se narodila v roce 1979 a jejíž osudy ztvárnil v knize kreslíř i její současný životní partner Savoia, budou asi v ledasčem připomínat dobu normalizace těm, kterým se u nás říká „Husákovy děti“. Šedavé střípky z šedivé doby jistě musely zapůsobit exoticky ve Francii i jinde na Západě, kde dříve vyšly, u nás je to však dobře známá písnička, v níž hraje hlavní roli nedostatek – benzínu, cukru, masa, toaletáku, ovoce, zkrátka skoro všeho. Jsou to pravdivé, ale poměrně ohrané symboly doby, viděné očima dítěte, které zároveň sní o situaci, kdy se konverzace a zábava nebude uplatňovat jen ve frontě na to či

ono. I když se zdá, že bytí se v době nedostatku v Polsku smrškávalo na potřebu mít aspoň něco, je nakonec zřejmé, že právě Marzi sice nemožností konzumu trpí, ale na rozdíl od dospělých si jej s hravou dětskou lehkostí dokáže vynahradit pomocí fantazie, jíž se dospělým tolik nedostává. Nejsilněji na člověka, jenž prožil stejně jako autorka dětství v době pokračující normalizace, působí nakonec ryze osobní odbočky: reflexe zmožené a věčně vystrašené matky a ustavičná touha po otci, který jediný dokáže alespoň před dcerou obracet nudu v zábavu a v ustrnulé době udržuje naději na změnu. Vyprávění je to vpravdě dětské, a proto je silné v detailu, skrze nějž se teprve vyjevuje celek. Jde o poměrně vydařenou výpověď o době, které autorka v době jejího prožívání nemohla příliš rozumět, ale docela věrně ji dokázala popsat.

Lukáš Rychetský

Foto popis|

—

Mluvicí mašina a průměrný hejtman se utkali v Otázkách Václava Moravce

12.9.2012 hrdec.iDNES.cz str. 00 Hradec / Hradec - zprávy_
MF DNES, Petr Záleský_

Šest krajských lídrů se mělo smažit v kotli předvolebních Otázek Václava Moravce. Jenže místo vroucí debaty se spustila politická agitka. Vystupování lídrů v hradeckém kraji okomentovali nestranní politologové.

Předvolební Otázky Václava Moravce Speciál z Hradce Králové se pro sociology a politology možná stanou úplně novou učební pomůckou. V rozborech videa prý mohou studentům demonstrovat až na výjimky jednotný politický styl volebního roku 2012: opakování programu do omrzení a opájení se svými vlastními slovy.

Horší to však mají voliči. Jestliže si chtěli udělat jasno o svém favoritovi krajských voleb, z přímého přenosu s největší pravděpodobností otráveně usnuli. Pro politology byl pořad zklamáním

"Čtvrteční otázky pro mě byly velkým zklamáním," netají se Kamil Švec, politolog z pražské fakulty sociálních věd. "Hodně se toho řeklo, ale volič se nedozvěděl nic nového," souhlasí Michal Škop z hradecké filozofické fakulty.

Oba experti se shodli, že žádný ze šestice lídrů nespáchal politické harakiri jako minulý týden pardubická jednička ODS Petr Tupec, který odsouhlasil spoluzodpovědnost občanských demokratů za chyby ve zdravotnictví. Na druhou stranu jen málokdo z pozvaných získal kladné body.

"Maximálně se to podařilo Pavlu Bělobrádkovi (Koalice pro Královéhradecký kraj), jenž v kraji může vrátit KDU-ČSL na výsluní. Tedy za předpokladu, že tam vůbec někdy byli," říká Švec.

"Já bych vyzdvihl snad ještě Rudolfa Cogana (TOP 09 a Starostové), jenž vypadal, že ví, o čem mluví," přidává se Škop.

Kdo však podle oslovených politologů překvapil nejvíce, byl obhájce hejtmanského postu Lubomír Franc (ČSSD). Bohužel pro něj ale nevybočil z průměru.

"Jak jsem mnohokrát měl možnost pozorovat jeho vystupování, tentokrát se připravil dobře a bylo vidět, že mu na tom hodně záleželo," říká Švec, jenž přiznává, že očekával Francovo Waterloo.

"Jeho vyjadřování jindy byla úplná tragédie, ale teď se zmobilizoval. Řeknu to naplno: čekal jsem, že bude plácát nesmysly. On to sice dělal, ale aspoň to vypadalo, že tomu sám věří. Byl to pro něj zářný okamžik a překonání sama sebe," soudí Švec. "Chvillemi bylo vidět, že ví, o co jde," zmiňuje Škop například hejtmanova jasné NE těžbě plynů. Dryml a jeho slovní kulomet

Franc se také rovněž dokázal poměrně ostře ohradit proti monologu Vladimíra Drymla (SPOZ), který neváhal skákat do řeči i Moravcovi. Jakkoli bylo vystoupení Drymla předvídatelné, stejně dokázal zaujmout. "Je to prostě mluvicí mašina," směje se Švec těžko přerušitelné kulometné kadenci slov senátora. "Kolega má pravdu, neznám lepší přirovnání," přidává se Škop.

Ačkoli lídr KSČM Otakar Ruml je prý pro oba experty nevolitelný, on jediný kromě Drymly údajně dokázal zaujmout. "Není to člověk, se kterým bych si rozuměl, ale měl jsem pocit, že byl dobře připravený," pokyvuje uznale Škop. do PC pro iPad

"Sem tam si dovolil načnout provokativnější téma. Občas měl pár světlejších momentů, které zazněly v uších. Nezapadl do spousty zbytečných proslovů," souhlasí Švec, ale ani on nepochopil Rumlův závěrečný televizní slib, že očistí jméno zoo ve Dvoře Králové nad Labem: "Takové vyjádření sice zacinká, ale je vyložene populistické." Plass jen opakoval program

Televizní nováček politických debat Rudolf Cogan ani neopotřebovaný šéf KDU-ČSL Pavel Bělobrádek údajně nasbírali kladné body, přestože také oni zabředli do spousty zbytečných vět.

Kdo však podle pozorování politologů propadl, byl lídr občanských demokratů Miloslav Plass.

"Nemá jednoduchou pozici, protože dosud byla v Hradci tou nahoře paní Horníková a on stál v pozadí. Opakoval dokola program, ale člověk se nic pořádného nedozvěděl," přitvrzuje Švec. "Napovídal toho hodně, ale vlastně neřekl nic," přidává se Škop. "Nechci se ho zastávat, ale prostě měl hloupé odpovědi na hloupé otázky," rýpe do moderátora Švec.

URL| http://hradec.idnes.cz/otazky-vaclava-moravce-v-hradci-kralove-fcx-/hradec-zpravy.aspx?c=A120912_155212_hradec-zpravy_kvi

—

Odoperováno. Za chvíli jste doma

12.9.2012 Lidové noviny str. 17 Medicína & věda_
JOSEF MATYÁŠ_

Menší riziko následných komplikací, šetrnější k pacientovi a levnější pro zdravotní pojišťovny i státní pokladnu. Takové jsou výhody operací v režimu jednodenní chirurgie. V Česku jsou na rozdíl od vyspělých zemí spíše výjimkou.

Petr Horálek z Brna je hodně zaměstnaný člověk a nemá času nazbyt. Když si musel nechat odstranit tříselnou kýlu, rozhodl se pro jednodenní laparoskopickou operaci. Čtyři hodin po zákroku mohl jít domů a v pracovní neschopnosti strávil jenom tři týdny. Po klasické operaci spojené s šestidenní hospitalizací by se vrátil do zaměstnání o dvacet dní později. Ušetřila i zdravotní pojišťovna a také státní rozpočet. Přibližně 16 tisíc. O tolik více stojí pobyt na nemocničním lůžku, nemocenská a společenské náklady spojené s absencí průměrně placeného zaměstnance po operaci tříselné kýly. Podobně zajímavá čísla vycházejí také ze srovnání operací žlučníku, kolena, ramene, šedého zákalu, hemeroidů, vychýlených palců na nohou nebo křečových žil.

Miliony na dosah Ve skandinávských zemích se skoro 65 procent plánovaných zákroků uskuteční v režimu jednodenní chirurgie, ve Spojených státech dokonce 85 procent, ale v jiných zemích, v Belgii, Německu, Portugalsku nebo Francii kolísá podíl těchto zákroků v rozmezí od 10 do 20 procent. U nás se pohybuje někde mezi pěti až deseti procenty. Přitom by se větším rozšířením daly ušetřit miliony.

Ze zdravotnických statistik vyplývá, že ročně se u nás provede asi 40 tisíc operací tříselné kýly; pokud by se podařilo zvýšit počet jednodenních zákroků alespoň o dalších deset procent, ušetřily by zdravotní pojišťovny a státní rozpočet ročně 30,5 milionu korun, po operaci žlučníku by se za stejných podmínek jednalo o 18,3 milionu korun a u šedého zákalu 9,6 milionu korun.

Dohromady by se tedy jen na těchto třech druzích zákroků ušetřilo ročně skoro 60 milionů korun. Čísla uvádí ve své bakalářské práci Jana Mašková z [Fakulty sociálních věd UK](#).

Nejde jen o peníze Jednodenní chirurgie ale přináší i jiné, než jenom finanční výhody. Pro pacienty je méně stresující, protože v nemocnici stráví pouze několik hodin a poté, pokud nenastanou komplikace, odcházejí domů.

To může hrát obzvláště důležitou roli u dětí a seniorů, kteří si již hůře zvykají na náhlou změnu denního stereotypu. „Pobyt v domácím prostředí má pozitivní vliv na psychický stav pacientů, což napomáhá jejich rychlejšímu zotavení,“ potvrzuje Ludvík Winkler, vedoucí lékař pražského zdravotnického zařízení Palas-Athena.

Další výhodou je menší riziko nákazy infekčními chorobami, protože pacienti nejsou v kontaktu s bakteriemi, které se vyskytují v nemocničních pokojích a získaly odolnost vůči většině běžných antibiotik. Pacienti rovněž nepřicházejí do styku s nemocnými, kteří leží na pokojích s otevřenými hnisavými rány, ze kterých se také mohou vzduchem šířit původci infekčních komplikací.

„Zkracování pobytu v nemocnici na jeden den nebo jedno přespání není známkou toho, že bychom k léčbě přistupovali méně zodpovědně. Právě naopak. Pokud pacientům nabízíme tuto možnost, jsme si vědomi nezbytnosti naprosto precizní práce chirurgů, aby veškeré operační a pooperační komplikace byly sníženy na minimum,“ zdůrazňuje Michal Toběrný, primář oddělení všeobecné chirurgie a náměstek pro léčebnou a preventivní péči v pražské Nemocnici Na Homolce.

Podle něho by každý pacient měl zvážit, zda se o něho někdo z příbuzných nebo blízkých postará v době rekonvalescence. Zda ho někdo odveze v případě komplikací do nemocnice, nebo mu pomůže řešit potíže, které vlastními silami nezvládne. „V nemocnici tuto péči zajišťují zdravotní sestry, v domácím prostředí přebírají starost nejbližší lidé z pacientova okolí,“ říká primář Toběrný.

Podle odborných studií ze zahraničí má operace v režimu jednodenní chirurgie stejné léčebné výsledky, jako když člověk zůstane po probuzení z narkózy několik dní v nemocnici. Důležité ale je, aby pacienti po zákroku důsledně dodržovali rady lékařů.

„Například po operaci kýly nesmíte šest týdnů zvedat nic těžkého,“ zdůrazňuje Oldřich Fiala, vedoucí lékaře Centra jednodenní chirurgie v Hradci Králové.

Názorným příkladem, jak může dopadnout člověk, který nerespektuje pokyny odborníků, je pětadesátiletá Alena Mayerová. Když jí v jednom z pražských zdravotnických zařízení napravili vybočené palce na nohou, začala už za osm dní chodit. Operované palce se nyní Aleně Mayerové posunuly natolik, že úplně zakryly sousední prsty. Na další návštěvu operačního sálu si netroufá a tak bude mít nohy deformované trvale.

„Nejsem zvyklá jen tak posedávat a taky jsem se chtěla dál starat o vnoučata,“ přiznává dnes svou chybu až příliš aktivní důchodkyně. Chirurg jí přitom po zákroku doporučil, aby nenašlapovala na přední část nohy šest týdnů.

Na bolest mají stačit jen prášky V Česku se zavedla jednodenní péče na lůžku začátkem roku 2008 vyhláškou ministerstva zdravotnictví. Podle tohoto předpisu se tato péče obvykle uplatňuje především u chirurgických a ostatních neinvazivních oborů. „Péče je poskytována vždy plánovaně, v žádném případě se nejedná o akutní případy,“ zdůrazňuje Jiří Rod, vedoucí tiskového oddělení Všeobecné zdravotní pojišťovny.

Obecně jsou možné zákroky, při kterých se provádí minimální invazivní výkon na břišní a hrudní dutině a ke zmírnění pooperační bolesti postačí pouze prášky, nikoliv injekce. Důležité je také nízké riziko ztráty krve – operace by neměla trvat déle než asi dvě hodiny.

Dokončení ze strany 17

„V současné době lze poskytovat jednodenní péči v šesti odbornostech,“ říká Jiří Rod. Jde o cévní a plastickou chirurgii, gynekologii a urologii, včetně dětské, dále ortopedii a ORL zákroky včetně operací čelistí.

Pro potenciální zájemce o tyto operace je důležitou podmínkou dobrý zdravotní stav. „Například odstranění tříselní kýly je malý výkon, ale u diabetika jde o náročný zásah,“ říká náměstek ředitele Miloš Toběrný z Nemocnice na Homolce. Překážkou jsou potíže se srdcem, plícemi, krevním oběhem, ledvinami a játry. „U těchto lidí hrozí, že by mohli po zákroku zkolabovat,“ upozorňuje chirurg Oldřich Fiala z Hradce Králové. Ležet v nemocnici? V práci pak může mít na stole výpověď Příčin toho, že podíl jednodenních zákroků je na celkovém počtu minimální, vidí odborníci více. Pacienti, zejména starší, jsou zvyklí si po každé operaci minimálně několik dní poležet v nemocnici. Může pro ně být obtížné přijmout skutečnost, že by měli být propuštěni již v řádu hodin po operaci. U lékařů zase může hrát roli jejich neochota měnit zaběhnuté postupy, kupříkladu zvyk přijímat pacienta do nemocnice již den před operací. Lékaři v některých zemích dokonce považují jednodenní chirurgii za riskantní, ačkoli publikované zkušenosti nic takového nepotvrzují.

Zájem pacientů ale v poslední době vzrůstá. Lidé v produktivním věku mají hypotéky a půjčky, takže si nemohou dovolit delší dobu hospitalizace. Podle Oldřicha Fialy z Centra jednodenní chirurgie v Hradci Králové může větší zájem souviset také s rostoucím rizikem ztráty zaměstnání, kdy se lidé obávají, že najdou po návratu z nemocnice na stole výpověď.

Ale hlavní příčinou mizivého podílu jednodenní chirurgie je podle odborníků z lékařských kruhů neúplná legislativa. Kvůli ní se v minulosti vyvíjelo hrazení této formy péče živelně. Například VZP ji zpočátku proplácela v rámci pilotních projektů, pak přešla na úhrady formou balíčkových cen, ostatní pojišťovny hradí péči jako u lůžkových zařízení částečně s regulacemi jako u ambulantních specialistů, částečně podle diagnózy, některé pojišťovny přecházejí na balíčkové ceny a podobně.

Výsledkem je neprůhlednost systému plateb, rozdílné ceny v jednom zařízení za stejné výkony od různých pojišťoven, rozdílné ceny různých zařízení u jedné zdravotní pojišťovny. Úpravy a regulace cen jsou možné jen při „osobních“ jednání zástupců zdravotnických zařízení s jednotlivými pojišťovnami. Pilotní projekt

od ledna Výbor České chirurgické společnosti České lékařské společnosti J. E. Purkyně proto začátkem letošního června navrhl zařadit hrazení operačních výkonů poskytovaných v režimu jednodenní chirurgie do systému DRG, tedy podle diagnózy a nikoliv paušálně podle výkonů.

Požadavek adresoval výbor odborné společnosti chirurgů přímo Národnímu referenčnímu centru. Nyní probíhají mezi VZP a tímto centrem jednání. „Jelikož řešení tohoto problému vyžaduje úpravu nejen klasifikace DRG, ale i metodiku vykazování a úhradových mechanismů, které jsou v poslední době stanovovány vyhláškou ministerstva zdravotnictví, nelze předpokládat zapracování jednodenní péče lékařské do systému DRG v roce 2013,“ odpovídá Jiří Rod, vedoucí tiskového oddělení VZP.

Nakonec ale dodává, že od ledna příštího roku se ve vybraných zdravotnických zařízeních rozběhne pilotní nasazení, které ověří jiný způsob úhrady za jednodenní péči na lůžku.

Kolik můžou v Česku ročně ušetřit jednodenní operace ve srovnání s klasickou operací?

operace šedého zákalu 9,6 milionu
operace tříselné kýly 30,5 milionu
operace žlučníku 18,3 milionu

Pokud pacientům jednodenní operaci nabízíme, jsme si vědomi nezbytnosti naprosto precizní práce chirurgů, aby pooperační komplikace byly sníženy na minimum

Foto autor | Foto: Shutterstock / hell

—

Na co jste mysleli u Pláteníka? ptá se socioložka Irena Reifová

12.9.2012 novinky.cz str.00 Kultura - SALON_

Zbyněk Vlasák, SALON_

Irena Reifová (1971) působí na katedře mediálních studií **Fakulty sociálních věd** UK a v Centru pro mediální studia (CEMES). Zaměřuje se na kritické teorie médií a kulturní studia, její specializací jsou seriály, a to jak předlistopadové, tak ty soudobé.

Na stránkách Respektu jste nedávno tvrdila, že nad současnými televizními seriály pořád visí stín Jaroslava Dietla. Mohla byste rozvést, co jste tím přesně myslela?

Na české televizní scéně přežívá jakýsi kult seriálu, jenž by se bez Dietla a jeho seriálových světů, které byly také psychohygienickým úkrytem před frustrací z veřejné tváře normalizace, pravděpodobně nevytvořil. Dnes pro pěstování takového kultu už není mnoho důvodů, ale on přesto žije dál, seriály jsou u nás stále vnímány jako pořady se zvláštním postavením. Proč byste jinak dělal tenhle rozhovor?

Samotné univerzální chápání epizodických příběhů jako seriálů je neobvyklé a pochází z doby, kdy seriál existoval jen v jedné formální podobě ustálené a prohloubené právě Dietlem – jako příběh o zhruba třinácti epizodách s uzavřeným koncem určených pro hlavní vysílací čas a zabalených do jedné řady. Anglofonní televizní trh formu epizodických příběhů výrazně rozrůznil a nepoužívá jednotné pojmenování seriál. Dělí je na podkategorie, jako jsou crime series, medical drama, sitcomy, mýdlové opery odpolední a večerní apod. U nás to tak není, což svědčí o určité monumentalizaci. Je tenhle Dietlův dosah dán kvalitou jeho seriálů nebo spíše tím, že se ve své době nemusel poměřovat s přílišnou konkurencí a televize byla silnějším středobodem domácností, než je dnes?

Chápu to jako prolnutí konkrétních kvalit Dietlových seriálů a sociopolitické situace, jejíž součástí bylo i mimořádné postavení televize v rámci každodennosti. Je notoricky známo, že Dietl byl mistr psaní postav. Psychologická rovina jeho seriálů tedy nabízela tzv. imerzivní funkci, diváci se do vnitřních světů postav mohli ponořit, a přivřít tak dveře za svou vlastní realitou. Absence konkurence myslím nebyla tak podstatná, Dietl byl dřív, který ze sebe vydával maximum bez ohledu na okolnosti.

Méně známé – a z hlediska dnešní hegemonní definice minulosti zřejmě i obtížně přijatelné – je ale to, že Dietlovy seriály, ani některé z těch propagandistických, nebyly zjednodušující. Pracovaly například s opakujícím se modelem „špatného komunisty“, stranická politika je v nich historizována a psychologizována. Domnívám se, že normalizační seriály nebyly jen oním úkrytem před realitou, ale současně umožňovaly o politických otázkách přemýšlet. Předkládaly to, co zpravodajství nabízelo v odpudivé podobě, znovu a jinak, otevřeněji úvahám diváků o tom, co je a není politické.

Zásadním problémem normalizace totiž nebyla propaganda KSČ a dokonalé zpolitizování veřejného života, ale právě naopak rezignace podstatné části veřejnosti na zájem o politikum jako o něco, co si v té jediné stranicko-ptydepácké verzi zájem nezasloužilo. Otázky týkající se veřejného života byly v hantýrce vzniklé křížením dokumentů ÚV KSČ a úvodníků Rudého práva pod prahem vnímání a seriály, především ty Dietlovy, je mírně polidšťovaly a činily zpět vnímatelné. Je obtížné diváky na toto téma rozmluvit a výpovědi nejsou jednoznačné. Přesto je zřejmé, že nebylo možné koukat se dlouhé hodiny na úřadování tajemníka Pláteníka a vůbec nic si u toho nemyslet, popřípadě se soustřeďovat jen na linii osobních vztahů. Je asi zřejmé, že vládnoucí nomenklatuře bezprostředně po roce 1968 odtržení lidí od politiky vyhovovalo a leccos pro to taky udělala. Je ale možné, že chtěla přilákat veřejnost řekněme v kontextu raných osmdesátých let zpět? Napovídaly by tomu zrovna třeba v Okresu na severu občasně nostalgické odkazy na nadšený aktivismus padesátých let.

Doklady o tom, že seriály byly přímo používané jako jeden z kanálů stranické politiky, existují. V osmdesátých letech se například přímo v projevech ideologického tajemníka a v dokumentech jeho oddělení sekretariátu ÚV KSČ objevují opakovaně apely na to, aby se v televizních dramatech soustřeďovali tvůrci na současnost. Seriál Synové a dcery Jakuba Skláře se například odehrává celý v minulosti, v archivu jsem ale našla scénář nikdy nenatočeného čtrnáctého dílu, který skokově dokončuje děj v socialistické přítomnosti, někdy v sedmdesátých letech. Tuším, že Hanzlíkova postava měla problém s rozkrádáním socialistického vlastnictví nebo tak něco. Tento díl velmi pravděpodobně Dietl nepsal a neměl s ním vůbec nic společného. Magdalena Dietlová o něm aspoň nikdy neslyšela. Dost možná se tedy jednalo o pokus dramaturga nebo někoho jiného z Československé televize vyhovět stranické direktivě.

Ze seriálu Jaroslava Dietla Plechová kavalérie...

FOTO: archiv TV Nova Nemáme my dnes tendence vidět normalizační seriály více politicky, ostřeji než diváci v době jejich vzniku? Je toho mimochodem indicíí i moje předchozí otázka, která v sobě nese neproblematizovaný automatický předpoklad: moc něco chce, dá to do seriálu.

Ale já myslím, že je správné vidět je politicky. To ovšem nutně neznamená zaměřovat se jen na vkládání propagandy do seriálů. Bezsporu se to dělo, lze to doložit. Jenže to vůbec nic nevypovídá o rezonanci takové propagandy u publika. A navíc je to podle mě, čistě subjektivně, to méně zajímavé.

Politické vidění se nemusí vztahovat jen k institucionalizované politice. Já chápu – po vzoru všelijakých renomovaných hlav, jako jsou třeba Ernesto Laclau a Chantal Mouffe – politické vidění jako citlivost pro to, o co se ve společnosti vede spor. Ne vždy nás musí zajímat, jak je spor přeložen do stávajícího stranického systému, ať už je pluralitní, nebo jde o systém jedné strany. Takže vnímat normalizační seriály politicky pro mě znamená klást si otázku, zda seriály zvyšovaly u diváků citlivost vůči tomu, o co se ve společnosti vedl spor. Respektive k tomu, o co by se mohl vést, kdyby byl připuštěn, a co je to za stav, který takovou otevřenou debatu vylučuje. A pokud se politicky v tomto širším smyslu podíváte na současné seriály, co vidíte?

Možnosti, které nabízí klasické popkulturní občanství. Tím se rozumí prožívání zájmu o otázky nadindividuálního významu prostřednictvím obsahů populární kultury. Jsem zastáncem názoru, že pořady, které se z elitářského pohledu jeví přinejlepším jako odpad, takový potenciál mají.

Klasické občanství a související koncept veřejné sféry v dikci Jürgena Habermase jsou založené na požadavku racionální a kritické rozvahy a intelektuální práce. Tato koncepce má v sobě od samého zrodu zabudovanou pojistku proti svému masovému rozšíření, protože je to prostě nuda a dřina, pro něž většinu společnosti nikdy nezískáte. Elita se tak stále může cítit odlišná od tzv. pasivních manipulovatelných mas, protože je na tuto nudu a dřinu lépe cvičená, např. vzdělávacím systémem. Tento přístup paradoxně zlidověl, takže se běžně říká například – „Já nechápu, proč lidi pořád čuměj na seriály!“ Přičemž „lidi“ jsou vždycky ti druzí. A ti druzí zase něco podobného říkají o těch prvních. Já si naopak díky inspiraci v kulturních studiích myslím, že zdrojů politického významu ve společnosti je mnoho a ani tak nezáleží na jejich kvalitě jako na tom, zda se dají použít k budování identity, získávání slasti nebo prostě k přemýšlení.

Výzkum kolegyně Ivy Baslarové třeba ukazuje, že postava doktorky Gity Petrové z počátků seriálu Ordinace v růžové zahradě byla pro divačky významotvorná, umožňovala jim přemýšlet o současných podobách ženství. Gita z Ordinace a otázky feminizmu, celé Vyprávěj a vztah k socialistické minulosti, AIDS, alkoholismus nebo domácí násilí v Ulici – to všechno jsou problémy s politickou dimenzí; tedy jsou součástí nějakých sporů.

Ze seriálu TV Nova Ordinace v růžové zahradě 2...

FOTO: archiv TV Nova A jak byste se vypořádala s argumentem kritiků středního proudu, že popkulturní obsah některé z těchto problémů zcela ignoruje, respektive začne je sám považovat za aktuální až v době, kdy už není co řešit?

Já netvrdím, že kulturní průmysl se čistě na principu altruismu a lásky k lidem vždy a za každých okolností zabývá sociálními a politickými otázkami. Mnohých se naopak střeží, zvláště pokud je vnímá jako riskantní a z hlediska divácké přízně ožehavé. Kolik třeba znáte českých nekonečných seriálů o Romech, že?

Kulturní průmysl má zkrátka dva aktéry: producenty a konzumenty. Výsledek celého dobrodružství přitom rozhodně nezáleží jen na tom, jak to producenti promyslí a naservírují. V novodobých českých seriálech od Života na zámku až po vilu rodiny Bernátových z Cest domů pravidelně vystupuje luxus a bohatství. Je ale otázka, zda se jedná o upevňování statusu quo neokapitalistické české společnosti, nebo jestli to diváky spíš nedráždí, protože jim Bernátovi připomínají jejich dvanáct tisíc měsíčně. To druhé se může dít, aniž by producenti tzv. mainstreamu nutně plánovali publiku aktivně předložit problém sociálních nerovností. Mění se nějak vztah mezi konzumentem popkulturního obsahu a jeho producentem s rozšířením internetu a sociálních sítí?

Rozšíření internetu a sociálních sítí není nic jiného než jedna velká a zásadní proměna tohoto vztahu. Začíná to sdílením doporučení, kulturních tipů a odkazů a končí vstupem diváků do produktu samotného.

Internetové rozšíření nabídky za hranice bezbřehosti si vynucuje volbu a výběrovost mnohem více než dřívější rozhodování, zda koukat nebo nekoukat na televizi, či otázka, na který ze směšných 72 televizních programů se zrovna dívat. Tato výběrovost je už sama o sobě vstupem publik do oblastí, které jim bývaly zapovězené, protože nahrazuje všechny lety vytvářené a měřením sledovanosti podkládané finty tvorby televizního programu.

Skladování celých řad seriálů na internetu je zdánlivě v protikladu s principem seriality, která je založená na odložené slasti, tj. příběh je přerušen v okamžiku, kdy by člověk chtěl víc, ale musí si počkat – a čekání trávit těšením se, které je pak nedílnou součástí konzumace další dávky. Seriály na internetu můžete sledovat formou maratónu sestávajícího se z dalších a dalších epizod navazujících na předešlé. Tento fakt zřejmě začínají producenti zohledňovat. Například seriál HBO Terapie byl natočený tak, aby se dal sledovat horizontálně i vertikálně, v sekvencích, které tvoří buď celé týdny, nebo všechny pondělní díly, všechny úterní atd. Pnutí mezi tím, co vymyslí profesionálové a jak si to uzpůsobí uživatelé, je dnes zkrátka velmi zajímavé.

URL| <http://www.novinky.cz/kultura/salon/278279-na-co-jste-mysleli-u-platenika-pta-se-sociolozka-irena-reifova.html>

—

S lichvářem se setkala více než polovina obyvatel kraje

11.9.2012 Bruntálský a krnovský deník str. 04 Krimi_
JAROSLAV PERDOCH_

Lidé si smlouvy o půjčkách přečtou, její záludnosti však často nedokážou odhalit

Ostrava – Moravskoslezský kraj patří mezi regiony nejvíce zasažené lichvou. Více než polovina jeho obyvatel se již setkala s lichvářem, což je jeden z nejhorších výsledků v rámci České republiky.

Vyplyvá to z průzkumu, který exkluzivně pro projekt Navigátor bezpečného úvěru připravila agentura GfK.

Čtvrtina obyvatel kraje přiznala, že nedokáže rozlišit mezi bezpečným poskytovatelem úvěru a lichvářem, 32 procent respondentů neví, kde zjistit, zda je daný poskytovatel úvěru bezpečný, 8,4 procenta přiznalo, že nezná rizika, který jejich úvěr má.

Navigátor

„Jedním z nástrojů, který může spotřebitelům pomoci při orientaci na trhu, je například právě projekt Navigátor bezpečného úvěru, který jednou za rok hodnotí úvěrový trh v České republice a poskytuje tak návod a doporučení, u koho je bezpečné podepsat úvěrovou smlouvu,“ říká profesor Michal Mejstřík, člen vládního NERV, ředitel poradenské společnosti EEIP a jeden ze spoluvůdců tohoto projektu.

Podle Mejstříka je také alarmující, že se obyvatelé Moravskoslezského kraje příliš nezajímají o to, jaké sankce jim hrozí za předčasné splacení úvěru (devět procent dotázaných). „Opatrnější jsou naopak k sankcím za nesplacení úvěru – to dopředu nesleduje jen pět procent z nich,“ řekl Zdeněk Soudný, tiskový mluvčí projektu.

Čtou smlouvy

Velmi dobrých výsledků dosáhli obyvatelé kraje v parametru „trvám na prostudování smlouvy před tím, než ji podepíšu“. Celých sto procent respondentů uvedlo, žeby smlouvu bez přečtení nepodepsalo. „V tomto ohledu patří Moravskoslezský kraj mezi několik málo krajů v republice s takto dobrým a jednoznačným výsledkem. Domnívám se, že se zde již projevila podpora finanční gramotnosti, která se právě do tohoto regionu dlouhodobě soustřeďuje,“ uvedl Mejstřík. Problémem ale zůstávají komplikované smlouvy se skrytými hrozbami. „Lidé si tak sice smlouvy prostudují, ale rizika v nich neodhalí a podepíší tak i nevýhodné, nebo dokonce přímo nebezpečné smlouvy,“ upozornil Mejstřík, který zdůraznil, že poznat lichváře není na první pohled vůbec jednoduché.

„Moderní lichvář mnohdy nesplňuje klišé, pod kterým si jej představujeme,“ varoval Mejstřík s tím, že se v současné době jedná o solidně vypadající „manažery“, kteří nabízejí produkt na první pohled bezpečný. „Nebezpečí se ale skrývá v detailech, například v netransparentní smlouvě se skrytými sankcemi,“ uvedl Mejstřík.

Rodina

Více než 35 procent oslovených obyvatel kraje přiznalo, že nemá přehled o tom, jaké půjčky mají jejich rodinní příslušníci. „Přitom neschopnost splácet se může výrazně negativně dotknout celé rodiny, obzvláště půjčí-li si u lichvářů,“ vysvětlil Mejstřík. Vysoké procento rodičů (28,5 procenta) v kraji se navíc o úvěrech nebaví se svými dětmi „I to je velmi špatně. Finanční gramotnost by vždy měla začínat doma, v rodině, pokud se rodiče později nezajímají o to, jaké úvěrové smlouvy jejich děti podepsaly, je to špatná vizitka celé společnosti,“ uzavřel Mejstřík.

K čemu slouží spotřebitelské úvěry? Vysoké procento obyvatel Moravskoslezského kraje uvedlo, že úvěr využilo k vyřešení finanční situace svých blízkých (28 procent), stejný počet lidí na vybavení domácnosti či pro zlepšení zdraví. Třadvacet procent z oslovených úvěr použilo na nákup vozu či motocyklu, necelých 19 procent pak na zajištění podnikání. Vysoké procento (11,5 procenta) obyvatel kraje se přiznalo, že spotřebitelským úvěrem řešilo refinancování stávajících půjček. „Refinancování půjček může být dobrou cestou k úspoře. Mělo by se ale vždy jednat o nahrazení nevýhodného či nebezpečného úvěru za úvěr bezpečný,“ řekl Petr Teplý, výzkumný pracovník Institutu ekonomických studií [Fakulty sociálních věd](#) Univerzity Karlovy. (per)

K TÉMATU Během průzkumu lidé v Moravskoslezském kraji odpovídali i na otázku, podle čeho by poznali lichváře: b podle 27 procent jednájí lichváři rychle, arogantně a nátlakově, b pro 21 procent z nich je základním charakteristickým rysem vysoký úrok, b 19 procent respondentů uvádí, že lichvář zneužívá sociální situace spotřebitelů.

Foto popis| PŮJČKY. Lidé, kteří se dostanou do obtížné finanční situace, jsou ochotni si půjčit i u lichvářů.

Foto autor| Ilustrační foto: Deník/Miroslav Kucej

Region| Severní Morava

Publikováno| Moravskoslezský deník; Krimi; 04

Publikováno| Opavský a hlučínský deník; Krimi; 04

Publikováno| Frýdecko-místecký a třinecký deník; Krimi; 04
Publikováno| Havířovský deník; Krimi; 04
Publikováno| Karvinský deník; Krimi; 04
Publikováno| Novojičínský deník; Krimi; 04
Publikováno| Bruntálský a krnovský deník; Krimi; 04
ID| 535d143f-4acb-4d3f-9dc2-ac2f069ba1f4

Zase je vše jinak: volby v kraji prý vyhraje ČSSD

11.9.2012 Mladá fronta DNES str. 01 Kraj Hradecký_

Petr Záleský_

Lídři šesti politických stran kandidujících do krajských voleb dnes v Hradci zasednou před kamerami, aby se v pořadu Otázky Václava Moravce Speciál pokusili přivábit další voliče. Třetí průzkum - třetí změna.

HRADEC KRÁLOVÉ Voličům, ale hlavně kandidátům podzimních voleb v Královéhradeckém kraji se už z výsledků předvolebních průzkumů musí točit hlava jako z centrifugy. Zatímco ještě minulý týden se zdálo, že za říjnovým vítězstvím míří ODS se solidním náskokem před ČSSD a že komunisté na čtvrtém místě ztrácejí propastných 11 procent, nyní se veřejné mínění jakoby úplně otočilo. Voliče v Královéhradeckém kraji během pouhého měsíce masíruje už třetí volební průzkum, každý byl s naprosto rozdílnými výsledky.

Výkyvy zdaleka neodpovídají ani statistickým chybám

Agentura ppm factum research, která zpracovávala průzkum pro Český rozhlas, minulý týden vyhlásila, že za výhrou kráčí ODS s 23 procenty a náskokem 3,1 procenta před ČSSD. Včera zveřejněné preference agentur SC&C a STEM/MARK pro Otázky Václava Moravce Speciál však z předchozího tvrzení této společnosti udělaly cár papíru. V krajských volbách prý zatím vítězí ČSSD (25,5 procenta), před ODS (18 procent) a KSČM (17 procent).

„Na manipulace s výsledky nevěřím, ale asi vypadají podle toho, kdo si průzkum objedná, ty rozdíly jsou opravdu velmi zvláštní,“ domnívá se dvojka kandidátky ODS, někdejší starosta Jičina Martin Puš, jenž prý průzkumům příliš nevěří, ale zároveň potvrdil, že je sleduje.

Poslankyně Hana Orgoníková (ČSSD) se netají tím, že za úspěch v kraji bude považovat pouze vítězství sociální demokracie. Nejnovější průzkum pro Českou televizi a komfortní náskok 7,5 procenta před ODS ji může naplňovat optimismem.

„Pro Českou televizi dělají průzkum dvě firmy, takže je to pro mě důvěryhodnější,“ naznačuje Orgoníková. Podle ní to ale letos bude mít ČSSD obtížnější než před čtyřmi lety, kdy získala 31,9 procenta: „Nyní kandiduje ještě více uskupení. To se do výsledků určitě také promítne.“

Statistickým chybám plus minus 2,5 procenta zdaleka neodpovídají ani výkyvy ČSSD mezi 19,9 % až k současným 25,5 %, avšak přeborníky jsou KSČM (12 až 20,8 %) TOP 09 (5,1 až 13,4 %), a ODS (14,9 až 23 %). Přestože červenový průzkum dával velké naděje Změně pro Královéhradecký kraj (7,6%), ten zářijový už „zelené koalici“ vedené Adamem Zárubou přisuzuje pouze tři procenta.

„Průzkumy беру s rezervou a nepřečnuji je,“ je klidný lídr Záruba. Názorové veletoce oslovených respondentů si nedokáže vysvětlit ani politolog pražské fakulty sociálních věd Kamil Švec.

„Kdyby se udály nějaké naprosto zásadní politické body, hypoteticky by k přeorientování veřejného mínění dojít mohlo. Ale u nás v létě k ničemu takovému nedošlo,“ diví se.

Otázky Speciál dnes večer v Hradci

Nejnovější anketa mezi potenciálními voliči se v kraji uskutečnila od 5. do 7. září a dala prostor 1 101 lidem.

Otázky Václava Moravce Speciál se dnes z Hradce Králové vysílají přímým přenosem od 21 hodin. Moderátor si do „ringu“ pozval šest soupeřů: Pavla Bělobrádka (Koalice pro Královéhradecký kraj), Rudolfa Cogana (TOP 09 a Starostové), Vladimíra Drymla (SPOZ), Lubomíra France (ČSSD), Miloslava Plasse (ODS) a Otakara Rumla (KSČM).

FAKTA

Předvolební průzkumy

červenec

agentura Sanep

1. ČSSD 23,5 %

2. KSČM 20,8 %

3. ODS 14,9 %

srpen

ppm factup research

1. ODS 23 %

2. ČSSD 19,9 %

3. TOP 09 a STAN 13,4 %

září

SC&C a STEM/MARK

1. ČSSD 25,5 %

2. ODS 18 %

3. KSČM 17 %

4. TOP 09 13 %

5. Koalice pro kraj 7 %

6. SPOZ 3,5 %

7. Změna pro kraj 3%

Foto popis| Václav Moravec přiveze do Hradce svůj Speciál.

Regionální mutace| Mladá fronta DNES - Hradecký kraj

—

Nečas o škodlivosti dalajlámismu a Pussy Riot

11.9.2012 Prima Family str. 11 18:55 Zprávy TV Prima_

Sandra PARMOVÁ, moderátorka

Obrovský poprask vyvolal svými včerejšími výroky premiér Petr Nečas. Na zahájení brněnského veletrhu totiž poznamenal, že by čeští politici neměli podporovat ruskou skupinu Pussy Riot nebo Dalajlámu. Škodí to tuzemskému exportu. A reakce na sebe nenechaly dlouho čekat. Ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg považuje Nečasovy výroky za ostudu. A zatímco jeho názor podpořili také spolustraníci z TOP 09, k premiérovi se zase přidal ministr průmyslu a obchodu Martin Kuba nebo šéf Hospodářské komory.

Filipa ŠEBOVÁ, redaktorka

Česká politická scéna opět vře. Tentokrát se o rozruch postaral premiér Petr Nečas. Včera na otevření brněnského veletrhu řekl, že podpora vyjadřovaná ruským aktivistkám Pussy Riot a Dalajlámovi může ohrozit český export.

Petr NEČAS, premiér /ODS/

Musíme zabránit některým módním politickým projevům, které objektivně řečeno mají dopad do, do našeho exportu. Umělé a falešné adorování takových záležitostí jako je ruská skupina Pussy Riot. Řekl bych i druhý konkrétní případ a to je moderní politická móda dalajlámismu.

Filipa ŠEBOVÁ, redaktorka

Ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg vůbec nechápe premiérův postoj. A první slovo, které ho napadlo, bylo zděšení.

Karel SCHWARZENBERG, ministr zahraničí /TOP 09/

Není dobré pro vládu, když premiér se k zahraniční politice vyjadřuje v přímém rozporu s dlouholetou politikou ministerstva zahraničí a ministra zahraničí.

Filipa ŠEBOVÁ, redaktorka

Za ministra zahraniční se postavilo předsednictvo jeho strany TOP 09. Podle něj může nešťastný výrok premiéra zpochybnit směřování české zahraniční politiky. Proč Petr Nečas zmínil právě teď Pussy Riot, když 2 roky dostali v polovině srpna, a Dalajlámu nejzřetelněji podporoval zesnulý Václav Havel, na to má odpověď politolog Josef Mlejnek.

Josef MLEJNEK, politolog, **Fakulta sociálních věd** UK

Hlavním motivem je motiv vnitropolitický, snaha se zalíbit Václavu Klausovi. Patrně se Petr Nečas snaží zachránit vládu a patrně i pochopil, že se musí spojit nebo více podpořit křídlo v ODS, které je napojeno na Hrad.

Lubomír ZAORÁLEK, stínový ministr zahraničních věcí /ČSSD/

Tohle jeho vyjádření se netýkalo ani tak lidských práv v Číně a v Rusku, jako spíš české vnitřní politiky. Připadá mi, že se chtěl zalíbit podnikatelům, prezidentovi.

Filipa ŠEBOVÁ, redaktorka

Za Petra Nečase se přesto někteří postavili. Například šéf Hospodářské komory. Podle něj jde o faktickou poznámku k českému byznysu.

Petr KUŽEL, prezident Hospodářské komory

My díky některým neuváženým krokům jako podnikatelé přicházíme o miliardové nebo dokonce stamilionové zakázky v dolarech.

Filipa ŠEBOVÁ, redaktorka

Ministr průmyslu a obchodu pak nabádá ke zdrženlivější politice směrem k zahraničí.

redaktor /citace: Martin KUBA, ministr průmyslu a obchodu /ODS//

"Musíme společně najít variantu, která zohlední postoj České republiky v otázce ochrany lidských práv, ale zároveň nebude překážkou pro české firmy."

Filipa ŠEBOVÁ, redaktorka

Výroky Petra Nečase budou všichni zúčastnění ještě probírat. Ministru zahraničí premiér rozhodně jeho pozici neulehčil.

Karel SCHWARZENBERG, ministr zahraničí /TOP 09/

Je to vždycky nepříjemná situace, kdy se člověk musí stydět za někoho jiného.

Filipa ŠEBOVÁ, redaktorka

Filipa Šebová, Prima FTV.

—

Rusko očima Lenky Kabrhelové

Zpravodajka Českého rozhlasu v Ruské federaci žije v Moskvě již pátým rokem. Za tu dobu se s městem důvěrně seznámila, našla si tu přátele, vybuodovala síť pracovních kontaktů a pokusila se najít klíč k pochopení obrovské a komplikované země zvané Rusko. Příští rok tu její mise končí a Lenka se postěhuje do Washingtonu, protože se stane zpravodajkou Českého rozhlasu v USA.

Absolventku mediálních studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy zajímal rozhlas ještě na škole. Jako studentka začínala ve zpravodajské směně, kde se naučila základům rozhlasového řemesla. Po absolutoriu zamířila do české redakce BBC World Service, necelý rok pobyla i v britské metropoli. V roce 2006 přešla do zahraniční redakce Radiožumálu, kde připravovala magazín Třetí svět a zároveň moderovala Radioforum.

Když se naskytla možnost stát se zpravodajkou v Ruské federaci, neváhala. „Odjížděla jsem v roce 2008 a jsem velmi ráda, že jsem se takhle rozhodla. Každá taková zkušenost vás totiž posune někam dál. Na jedné straně dostanete velkou autonomii, ale zároveň k ní musíte přistupovat velmi zodpovědně. Je třeba naučit se hospodařit s časem, umět vybírat důležitá témata, navázat osobní kontakty, bez nichž se v Rusku nikam nepohnete, přijmout fakt, že pracovat budete neustále - i když budete třeba jen hovořit s přáteli,“ přibližuje Lenka život zahraničního zpravodaje.

Vypráví-li Lenka o Moskvě, snaží se postihnout dvě stránky tohoto velkoměsta: „Prostředí Moskvy není z nejjednodušších ani z nejpřátelštějších. Mám Moskvu ráda, ale je pravda, že žít tam je náročné. Moskva je hektické, hlučné město s neustálými zácpami. Má osm milionů obyvatel, které každý den ještě posílí lidé přijíždějící za prací z okolních měst a regionů. Pro miliony migrantů je prostředí neznámého města složité a stresující. Asi i z toho může pramenit jistá míra neurvalosti v chování mezi lidmi. Žít v Moskvě je opravdu těžké a vy si musíte najít nějaké záchytné body, jak si život v tomhle městě zpříjemnit.“ Pro Lenku představují takové záchytné body přátelé, kultura či sport, ale připomíná, že na ně není v běžném provozu moc času. Proto vítá jakoukoli pracovní cestu mimo Moskvu, odkud se vrací nabitá, plná zážitků a dojmů ze setkání s novými lidmi. Být zpravodajem v Rusku znamená informovat také o negativních událostech - střetech režimu s občanskými iniciativami, lokálních válkách a podobně. Klade si Lenka nějaké hranice, zda nastolit konkrétní téma, oslovit určitou osobnost i přes možnou nevoli úřadů? „Ne,“ odpovídá. „Ale snažím se vždy brát v potaz možné ohrožení člověka, se kterým mluvím. Například při cestách do Střední Asie je třeba mít na paměti, že autoritářské režimy neváhají tvrdě postihovat kohokoli, kdo se na jejich adresu vyjádří kriticky. Řídím se tím, že bezpečnost respondenta by měla patřit k tomu nejdůležitějšímu, na co v takových regionech dbát.“

Srovná-li společensko-politickou situaci v Rusku před čtyřmi lety, kdy do této země přijela, s nynějším stavem, vidí uvolnění, nebo utužení poměrů? „Když před čtyřmi lety přebíral prezidentský úřad Dmitrij Medvěděv, mluvalo se o liberalizaci a uvolňování poměrů. Dnes se ukazuje, že přání spíše bylo otcem myšlenky. Žádné výraznější uvolnění se nekonalo. Zpět v prezidentské roli je Vladimir Putin, s čímž se ale spousta Rusů nehodlá smířit. Chystají se další protestní mítinky, zda ovšem budou mít konkrétní výsledky, to je otevřená otázka. Zatím také nevíme, jaký bude dopad odsouzení členek Pussy Riot či opoziční aktivistky Taisije Osipovové. Podle mnohých se státní moc snaží podobnými kroky občanům naznačit, aby se neangažovali a zůstali raději namísto protestů sedět doma.“

Příští rok čeká Lenku loučení s touhle složitou zemí. Po krátkém pobytu v Praze přijdou na řadu Spojené státy. Ale to je budoucnost, o které zatím tahle sympatická novinářka nechce příliš mluvit.

Foto popis|

—

ČSSD podle průzkumu okolo Hradce panuje, ostrouhali by Zemanovci i VV

10.9.2012 hradec.iDNES.cz str. 00 Hradec / Hradec - zprávy_

MF DNES, Ladislav Pošmura_

Pokud by voliči v Královéhradeckém kraji vybírali krajské zastupitelstvo začátkem září, čtvrtina by volila sociální demokraty. ČSSD by tak jasně vyhrála, protože pro druhou ODS se v průzkumu vyslovilo jen 18% dotázaných. Do krajského zastupitelstva by zasedli ještě třetí komunisté a kandidáti z TOP 09.

S výsledky přišla agentura STEM/MARK a SC&C, která dělala průzkum pro speciální krajské vydání pořadu Otázky Václava Moravce České televize.

Zatímco vítězství ČSSD by bylo jednoznačné, o druhou příčku se s občanskými demokraty perou ještě komunisté se 17 %. Čtvrtá TOP 09 získala třináct procent příznivců, o dva body by pětiprocentní hranici překročila ještě Koalice pro Královéhradecký kraj s lídrem Pavlem Bělobrádkem, šéfem lidovců.

Pouze tři a půl procenta inkasovali v průzkumu Zemanovci. Změnu pro Královéhradecký kraj s předsedou hradeckých Zelených Adamem Zárubou by volila tři procenta dotázaných.

Mezi poraženými by skončila také donedávna vládní strana Věci veřejné, té by dalo hlas je 2,5 procenta oslovených. Na hranici dvou procent by dosáhla ještě Suverenita, Svobodní a Východočeši.

Diskuzi s lídry budou moct diváci sledovat v úterý večer v přímém přenosu. Sociální demokracii ubírá na síle hejtman, míní politolog

O odhad výsledků voleb se pokusil i hradecký politolog Kamil Švec z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze.

"Sociální demokracie spolu s KSČM v ostatních krajích jasně dominují. V Královéhradeckém kraji nebude ČSSD až tak silná i kvůli hejtmanovi Lubomíru Francovi, který není úplným typem lídra. Levice i tak podle mého odhadu nakonec mírně porazí pravici. Rozdíl však nejspíš nebude tak veliký jako jinde," odhaduje Švec.

Zatímco volební preference se do říjnového termínu ještě mohou pohnout všemi směry, účast prý zůstane kolem 40 procent. "Záležit bude třeba i na počasí," domnívá se Švec.

Podle něj se kampaně jednotlivých stran a uskupení teprve rozjíždějí a o nejrůznější překvapení nebude nouze: "Doslechl jsem se například, že voliči v kraji nemají zájem kroužkovat jednotlivé kandidáty," říká.

Před čtyřmi lety posbíral spoustu preferenčních hlasů třeba Vladimír Dryml. Stejná situace se může opakovat také letos, jen s tím rozdílem, že senátor už přestoupil z ČSSD k Zemanovcům.

"Vladimír Dryml dokáže spoustu lidí přitáhnout, ale zároveň i odradit. Mezi Zemanovci je jeho rétorika logičtější a pro tuto stranu je to podle mého názoru správné," přemýšlí Švec. Znechucení jde napříč spektrem

Znechucení voličů politikou se podle Švece nepromítne ve větším zisku menších uskupení: "Pravděpodobnější je, že lidé k volbám vůbec nepřijdou. Znechucení se pohybuje napříč politickým spektrem, i menší strany mají své kauzy."

Minulý týden se v kraji konaly i fiktivní volby na čtrnácti středních školách. Jejich vítězem se stala Česká pirátská strana těsně před TOP 09. Třetí nejoblíbenější stranou je pro mladé krajně pravicová DSSS, naopak ODS s ČSSD skončily až na čtvrtém a pátém místě.

URL| http://hradec.idnes.cz/volby-v-kralovehradeckem-kraji-by-podle-pruzkumu-vyhraly-p3z-/hradec-zpravy.aspx?c=A120910_110356_hradec-zpravy_pos

Lichváři nabízejí půjčky více než třetině lidí v Jihomoravském kraji

10.9.2012 listyjm.cz str. 00 Jižní Morava_

Brno, 10. září 2012 (MEDIAFAX) - Plných 34 procent obyvatel Jihomoravského kraje se setkala s lichváři a jejich údajně výhodnými nabídkami. Ukázal to průzkum agentury GfK, zpracovaný exkluzivně pro projekt Navigátor bezpečného úvěru.

Nejtypičtějším znakem lichvářů je podle mínění pětiny obyvatel kraje vysoký úrok, téměř 15 procent respondentů v průzkumu uvedlo, že lichváři jednají nátlakem a arogantně.

"Moderní lichvář mnohdy nesplňuje klišé, pod kterým si jej představujeme," varoval Michal Mejstřík, člen vládního NERV, který je i jedním ze spoluvůdců projektu Navigátor bezpečného úvěru.

Podle Mejstříka se lidé setkávají se solidně vypadajícími "manažery, kteří nabízejí produkt, který se jeví na první pohled jako bezpečný. "Nebezpečí se ale skrývá v detailech, například v netransparentní smlouvě se skrytými sankcemi," varuje Mejstřík. Každý desátý obyvatel kraje se přitom přiznal, že se nezajímá o sankce v případě předčasného splacení úvěru.

"Naopak velmi dobrých výsledků dosáhli obyvatelé Jihomoravského kraje v ostražitosti před sankcemi za nesplacení úvěru. O ty se zajímá téměř každý," řekl Mejstřík. Pět ze sta dotázaných ale přiznalo, že před podpisem úvěrové smlouvy netrvá na jejím přečtení.

Lidé na jižní Moravě stále nejsou dokonale finančně gramotní. Celkem 13 procent spotřebitelů v Jihomoravském kraji přiznává, že nejsou schopni rozlišit mezi bezpečným a rizikovým poskytovatelem úvěru, stejný počet lidí pak neví, na koho se obrátit, nebo jak ověřit, je-li daný poskytovatel úvěru bezpečný.

"Jedním z takových nástrojů je přitom například právě projekt Navigátor bezpečného úvěru, který jednou za rok hodnotí úvěrový trh v České republice a poskytuje tak návod," uvedl Mejstřík.

Nejčastějším důvodem pořízení spotřebitelského úvěru je v případě obyvatel Jihomoravského kraje nákup vozu či motocyklu (38,8 procent), případně nákup vybavení domácnosti (31 procent). Necelá čtyři procenta lidí přiznávají, že úvěr využívají pro splacení svých dluhů. "Refinancování půjček může být dobrou cestou k úspoře. Mělo by se ale vždy jednat o nahrazení nevýhodného či nebezpečného úvěru za úvěr bezpečný," řekl Petr Teplý, výzkumný pracovník Institutu ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Průzkum ukázal, že 16 procent lidí na jižní Moravě nemá přehled o tom, jaké půjčky mají jejich rodinní příslušníci, 17 procent rodičů přiznalo, že se o úvěrech nebaví se svými dětmi. "Přítom neschopnost splácet se především v případě lichvářů může výrazně negativně dotknout celé rodiny, tvrdí Mejstřík s tím, že finanční gramotnost však začíná především právě v rodině.

Jiří Nováček

URL| <http://www.listyjm.cz/ekonomika/lichvvari-nabiizeji-pujcky-vice-nez-tretine-lidi-v-jihomoravskem-kraji.html>

Šéfem korporátní komunikace Vodafonu Čepický

10.9.2012 MaM.cz str. 00 mam.ihned.cz_
ČTK_

Novým ředitelem korporátní komunikace Vodafonu se stal dosavadní mluvčí Miroslav Čepický. Vystřídá Filipa Hrubého, který jde na plánovanou rodičovskou dovolenou. Novou mluvčí je od září Alžběta Houzarová, která Čepického dosud zastupovala.

Čepický je ve Vodafonu od roku 2007, od roku 2008 na pozici tiskového mluvčího. Před příchodem do operátora působil jako mluvčí portálu Centrum.cz, vedoucí ekonomické rubriky na Aktuálně.cz a redaktor Hospodářských novin. Vystudoval veřejnou správu a žurnalistiku na Vysoké škole ekonomické v Praze.

Alžběta Houzarová pracuje v PR oddělení Vodafonu od roku 2008, od roku 2009 jako zástupkyně tiskového mluvčího. Dříve působil na komunikačních pozicích v neziskovém sektoru. Absolvovala Mediální studia na **Fakultě Sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Odcházející ředitel Filip Hrubý působil v Oskaru a jeho nástupci Vodafonu od roku 2005, od roku 2007 jako tiskový mluvčí a poslední čtyři roky jako ředitel korporátní komunikace. Podílel se na založení a řízení Nadace

Vodafone ČR. V oblasti médií a komunikace působí na různých pozicích od roku 1998. Nejdříve v České televizi, společnosti Člověk v tísni a několika internetových médiích. Absolvoval sociologii a kulturologii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.

URL| <http://mam.ihned.cz/c1-57411770-sefem-korporatni-komunikace-vodafone-cepicky>

Zlatí a hloupi

10.9.2012 Respekt str. 16 Komentáře - vzdělání - památky_

Kateřina Šafaříková_

Státní správa o elitně vzdělané Čechy zatím nestojí

Lukáš Sedláček, absolvent evropských studií na pražské **Fakultě sociálních věd** a mezinárodních vztahů v britské Cambridgi, se po návratu domů ucházel o místo ve službách státu. Česko se zrovna připravovalo na předsednictví Evropské unii a na Úřadě vlády se otevírala nová analytická sekce. Zaujalo ho to, poslal tam životopis. Brzy dostal odpověď: „Vaše vzdělání neodpovídá prioritám České republiky.“ Jeho vrstevník Petr Bouchal, absolvent ekonomie v Bostonu a politologie v Oxfordu, to dotáhl až k pohovoru na ministerstvu průmyslu a obchodu. Po letech za hranicemi měl i on pocit, že by nejlepší školy na světě mohl ve službě státu výtečně zužitkovat. Ucházel se o místo v sekci strategií na zvýšení konkurenceschopnosti Česka. Čekal, že se bude testovat jeho schopnost analýzy a práce s daty, ale úředníci mu dali přeříkat statistické vzorečky a poděkovali mu.

Mladí muži se nakonec neztratili. Lukáš Sedláček založil v Česku vlastní firmu a Petr Bouchal vypracovává v Londýně analýzy pro britskou vládu, jak zlevnit řízení země. Mnohem zajímavější je to, že podobnou zkušenost se zdejší státní správou udělala většina českých absolventů prestižních zahraničních škol.

Tlak stoupá

Částečně je to pochopitelné. Je-li někdo například absolvent anglosaského práva, může být těžké mít z něj okamžitě použitelnou sílu na českém soudu. Jenže takových případů je menšina. Bouchnutí dveří před českými mozky je daleko častěji vedeno strachem z konkurence nebo obecnější obavou našince ze všeho cizího. „Kdokoli přichází se zahraniční zkušeností, není tu vítán,“ tvrdí Jiří Zlatuška, bývalý rektor Masarykovy univerzity, senátor a místopředseda Rady vysokých škol, který prostředím české státní správy dokonale zná.

Žádná politická strana nebo síla od listopadu necítila jako svoji prioritu mít schopné lidi ve státní správě. Slabé, vystrašené a ohebné úřednictvo novodobým vládcům země vždy vyhovovalo. Žádná politická strana také - s čestnou výjimkou zelených - nikdy necítila jako svoji prioritu vzdělání. A konečně žádná politická strana necítila jako prioritu přitáhnout k sobě elitní Čechy - ať už emigranty se zajímavou zkušeností, lidi, kteří pracují v mezinárodních firmách, nebo právě absolventy prestižních škol.

Důsledek přezírání vzdělanosti je známý. Stačí se podívat, jak Česko klesá na žebříčkách sledujících schopnosti zemí obstát na globálním hřišti. Léčba je přitom též známá: školné, stipendia, pozvání těch nejlepších, aby mluvili do správy země, a otevření zdejších univerzit cizincům.

V Česku se až na pár šťastných příběhů ve vědecké sféře nic z toho zatím neujalo. A změnu evidentně nelze čekat od nynější politické generace, která je esencí popsaných selhání. Nadějí je sama společnost. Až tlak zdola přispěl k tomu, že se zdejší korupce stala jasně vnímaným a obecně sdíleným problémem, který si lidé přejí odstranit. Podobnou cestou „zvnitřnění“ si zjevně musí projít zdejší školství a s ním státní správa. Nedávné učitelské desatero naznačuje, že tlak pomalu stoupá.

více v ČLÁNKU NA STR. 54-60

Foto popis|

Nejkvalitnější ekonomická škola: VŠE

10.9.2012 Týden str. 54 Ekonomika_

Jiří Štefek_

Nejlepší studium ekonomických oborů v Česku nabízí Fakulta mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické v Praze. Žebříček vyplývá z podrobné analýzy TÝDNE.

ŽEBŘÍČEK TÝDNE

Šestnáct fakult bylo porovnáno podle sedmi vybraných hledisek, jako je například uplatnění na trhu práce, šance na přijetí ke studiu, odborné zázemí či spolupráce školy se zahraničními univerzitami. Z celkového hodnocení vyšla nejlépe Fakulta mezinárodních vztahů na Vysoké školy ekonomické (VŠE), za ní se umístila Fakulta národohospodářská z téže vysoké školy. Na třetím místě skončil Institut ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**). Šest nejkvalitnějších ekonomických fakult je z Prahy. Na opačném konci žebříčku se umístily fakulty v Plzni a Karviné.

Líheň chytrých mozků

„Vysoká škola ekonomická je primárním dodavatelem kvalitních absolventů pro prakticky všechny větší společnosti na našem trhu,“ říká Štěpán Müller, děkan vítězné Fakulty mezinárodních vztahů. Podle něho dosahují absolventi školy do čtyř let po ukončení studia v průměru na plat převyšující 50 tisíc korun. Drtivá většina z nich rovněž ani netuší, jak vypadá kancelář na úřadech práce.

Ve vědě, množství špičkových přednášejících, ale především v nabídce zahraničních pobytů pro změnu vyniká Institut ekonomických studií z **FSV UK**. „Téměř každý náš absolvent byl alespoň jednou za dobu studia na stáži v zahraničí,“ uvedla tajemnice ústavu Monika Hollmannová. Jednotlivé zahraniční školy přitom mají náležitý zvuk. Institut spolupracuje například s univerzitami v Cambridgi, Michiganu, s London School of Economics nebo pařížskou Sorbonnou.

Na nepříznivé hodnocení ze strany svých studentů si nestěžuje ani Obchodněpodnikatelská fakulta v Karviné, jež se umístila na opačném konci žebříčku. „Při setkávání s našimi absolventy žádná taková hodnocení nezaznamenáváme,“ uvedla proděkanka Marie Sciskalová. Ve srovnání s jinými fakultami však její škola nabízí omezené možnosti zahraničních stáží či horší vědecké zázemí a zároveň vykazuje dlouhodobě nejvyšší míru nezaměstnaných absolventů. Podle statistik Střediska vzdělávací politiky při Pedagogické fakultě UK měla Obchodněpodnikatelská fakulta v posledních pěti letech průměrnou míru nezaměstnanosti 7,7 % absolventů. Naopak Fakulta financí a účetnictví na VŠE se může pyšnit mírou nezaměstnanosti absolventů pouhých 1,2 procenta.

Pražské fakulty se odlišují i tím, že tu je mnohem menší šance na přijetí ke studiu. Například na Podnikohospodářské fakultě VŠE letos přijali jen 26 procent z celkového počtu přihlášených. V tomto směru ji „předběhla“ pouze Ekonomická fakulta v Českých Budějovicích, kde u přijímacích zkoušek uspělo jen 22 procent uchazečů. Ze statistiky dále vyplývá, že má-li někdo štěstí a dostane se na více fakult, zvolí si pak ve finále spíše školu v Praze. Naopak univerzity v krajských městech počítají i s tím, že až čtyřicet procent přijatých uchazečů se ke studiu nezapíše, a tudíž vůbec nenastoupí.

Praha v čele

Z žebříčku TÝDNE rovněž vyplývá, že Praha nabízí nejlepší podmínky pro start budoucí kariéry. Zdejší absolventi ekonomických fakult téměř neznají pojem nezaměstnanost a mohou počítat i s vyššími platy. „Jsou tu velké firmy ze všech oborů. Příležitosti tu leží na zemi. Kdo je zvedne a zamaká na sobě, má se dobře,“ říká osmadvacetiletý Roman z východních Čech, který před třemi lety promoval na Národohospodářské fakultě VŠE a uchytil se v bankovním sektoru. Podle ekonomů ale pozice Prahy v rámci České republiky není ve srovnání s okolními zeměmi ničím výjimečná. „Jsme relativně malá země a většina nadnárodních i lokálních velkých firem má proto centrálu v Praze,“ připomíná ekonom Patria Finance David Marek.

Největší zájem o absolventy ekonomických škol mají především banky, poradenské a auditorské společnosti, ale i telekomunikace či firmy ze strojírenství a potravinářského průmyslu. „Absolventi vysokých škol jsou pro nás velmi cenným zdrojem kandidátů na obsazované pracovní pozice,“ potvrdila mluvčí ČSOB Pavla Hávová. Podle Moniky Klučové z Komerční banky přes deset procent všech nově vypsaných pozic obsazují lidé ze škol, s nimiž banka spolupracuje. Mezi ně patří například VŠE, Technická univerzita v Liberci či brněnská Masarykova univerzita. Řada studentů nachází své uplatnění i ve státní správě, s univerzitami například spolupracují některá ministerstva.

Nejlepší ekonomické fakulty v Česku

název fakulty

Fakulta mezinárodních vztahů, Vysoká škola ekonomická Praha (VŠE)

Fakulta národohospodářská, VŠE

Institut ekonomických studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Provozně-ekonomická fakulta, Česká zemědělská univerzita Praha

Fakulta podnikohospodářská, VŠE

Fakulta financí a účetnictví, VŠE

Provozně-ekonomická fakulta, Mendelova Univerzita Brno

Ekonomicko-správní fakulta, Masarykova univerzita Brno

Ekonomická fakulta, Technická univerzita Liberec

Fakulta informatiky a statistiky, VŠE

Fakulta informatiky a managementu, Univerzita Hradec Králové

Fakulta ekonomiky a managementu, Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně

Ekonomická fakulta, Jihočeská univerzita České Budějovice

Fakulta ekonomicko-správní, Univerzita Pardubice

Fakulta ekonomická, Západočeská univerzita v Plzni

Obchodně-podnikatelská fakulta v Karviné, Slezská univerzita v Opavě

kritéria:

1	2	3	4
43	85	100	330
28	100	76,2	73
49	75	42,3	80
28	90	89,2	196
26	76	91,3	115
36	78	72,6 ;	48
45	58	101,2	110
34	58	96,7	164
43	100	138,5	70
39	82,5	55,7	30
49	58	105	83
36	80	114,7	65
22	77	87,1	27
55	51	90,7	33
39	65	156,7	52
49	72,5	198,5	47

5	6	7	celkem
2.	160	2,4	212
3.	180	3,1	201
1.	40	2,2	197
13.	138	2,3	183
7.	150	2,4	174
12.	150	1,2	172
6.	200	3,8	156
5.	76	2,6	154
8.	40	3,5	140
16.	150	3,5	140
4.	44	4,9	137
9.	109	5,5	121
14.	40	2,7	111
10.	70	5,4	106
11.	12	3,5	89
15.	30	7,7	71

TÝDEN bodoval vybrané fakulty podle sedmi kritérií:

1) pravděpodobnost přijetí na školu, v procentech

- 2) skutečný zájem o studium na škole (kolik procent z přijatých žáků pak skutečně nastoupí)
 - 3) kolik studentů fakulty připadá na jednoho pracovníka s vědeckou hodností docent a profesor
 - 4) intezita stáží a zahraničních studijních pobytů za rok
 - 5) pořadí fakult podle jejich známosti a četnosti jejich vědeckých výstupů podle žebříčků ARWU (celosvětový žebříček každoročně hodnotící přes 1000 vysokých škol univerzitního typu) a výročních zpráv ministerstva školství
 - 6) počet spolupracujících zahraničních univerzit
 - 7) průměrná míra nezaměstnanosti absolventů fakulty za posledních pět let, v procentech
- Podklady pro propočty získal TÝDEN z jednotlivých fakult. Výsledky o stavu nezaměstnanosti absolventů jsou ze studie Střediska vzdělávací politiky při Pedagogické fakultě UK za rok 2011. Každé kritérium bylo hodnoceno zvlášť a jednotlivé fakulty byly obodovány podle pořadí v dané kategorii. Maximum u každého z kritérií bylo 40 bodů, pouze u úspěšnosti u přijímacích zkoušek byla nejvyšší hodnota 20 bodů.

Foto popis| NA ŠPICI. Nejlepší ekonomická fakulta v Česku se nachází na Vysoké škole ekonomické v Praze.
Foto popis| ZÚROČENÉ VZDĚLÁNÍ. Studenti s diplomem z ekonomických univerzit nejčastěji míří do bankovníctví či poradenských společností.
Foto autor| Foto: 1 TÝDEN, 2, 3 Profimedia

Nemoc a smrt jsou důstojní protivníci

10.9.2012 Zdravotnické noviny str. 26 Komunikace_
Jana Jílková_

„I když bude tisíc nových metod, musíte se je vždy učit, v noci o tom přemýšlet a počítat s tím, že vás zavolají třeba ve tři ráno. Jeden pacient vám odejde zdravý, ale než si tu radost stihnete prožít, přivezou dalšího. Jde to donekonečna. Je to obor chvilkově radostný, ale dlouhodobě stresující,“ říká o chirurgii přednosta 1. chirurgické kliniky – kliniky břišní, hrudní a úrazové chirurgie 1. LF UK a VFN v Praze prof. MUDr. Zdeněk Krška, CSc.

* Ke studiu medicíny vás přivedla rodinná tradice?

Rodinná tradice v medicíně u nás není. Ale moji prastrýci patřili mezi zakladatele skautského hnutí v Čechách, skautingu se věnoval také táta a skaut jsem od klukovských let i já, teď jsem oldskaut. Na začátku normalizace náš oddíl jako skautský zrušili, potom jsme nějakou dobu působili jako přírodovědecký kroužek. Pak nás odhalili, na táborech jsme měli totemy a skautské stany, a tak nám už „mladé přírodovědce“ nevěřili. Byl jsem i vedoucím pionýrského přírodovědeckého oddílu, ale chtěli po nás, abychom místo o přírodě vyprávěli dětem o říjnové revoluci, tak jsme toho nechali a já rychle vycouval. I v té době jsem měl ovšem představu, že by šlo dělat aspoň něco dobrého ve skautském duchu. Pomáhat je jedna ze zásad skautingu. Přemýšlel jsem tenkrát, jaká profese by tomu mohla odpovídat, a usoudil jsem, že medicína. Ale také mě lákala chemie, zajímá mě dodnes a mám ji rád. Jsem asi jeden z mála. Navíc pokud nemusím, nevyhledávám matematiku – a na medicíně jí mnoho není.

* Jak vzpomínáte na svá studentská léta na lékařské fakultě?

Vzpomínám na fakultu i na život na koleji. Na konci studia jsem si přesně v duchu Urbanova „Breviře úspěšného lékaře“ najednou uvědomil, že kolej mi dala možná ještě víc než fakulta. Na koleji jsme rychle dospěli. Bydleli jsme totiž velmi špatně. V jedné místnosti nás bylo šest, uprostřed jsme měli chudáka Korejce a ještě dalšího studenta, dnes je primářem interny v jednom středočeském městě. Ti tam v noci leželi a přes den si museli skládat postele, abychom se vůbec vešli. Bylo to z dnešního pohledu téměř nepředstavitelné. Ta parta z koleje dodnes drží spolu, i to byl jeden z přínosů Fakulty všeobecného lékařství (dnešní 1. LF UK). Druhý přínos byl v tom, že to byla škola těžká. Toho jsem si vážil a byl bych moc rád, kdyby se to nezměnilo. Vždy jsem měl pocit, že právě tato lékařská fakulta je nejtěžší, ale současně nejvíc dává.

* Kteří učitelé tam na vás nejvíc zapůsobili nebo ovlivnili vaše další směřování?

Například profesor Jan Šula, biochemik, který nám chodil vyprávět o nádorech, o kancerogenezi. Tehdy to byly nepovinné přednášky. Takové učitele jsme měli také na chirurgii. Už od prvního ročníku jsem měl zájem chodit na kliniku, a tak jsem na 1. i 2. chirurgickou klinikou docházel s kolegou Jaroslavem Lindnerem, také budoucím profesorem a nyníšším přednostou 2. chirurgie. Jsme kamarádi a spolužáci ze stejného studijního kruhu. Také jsme si oba z toho kroužku vzali své spolužačky – a máme je pořád!

* Nechali vás tu tehdy na sále alespoň podržet háky? Ano, jistě. Neprošel jsem samozřejmě jenom touto klinikou, ale právě zde jsem za ta léta vykonával už snad všechny práce a funkce, které tady vůbec jsou, počínaje sanitářem.

Jako medik jsem ve Dvoře Králové, svém rodném městě, chodil na jeden měsíc v zimě a na jeden měsíc v létě zadarmo pracovat do nemocnice, učit se. Tu jsem se motal po oddělení, tu jsem byl na ambulanci... Ale vážně, po druhém ročníku už jsem s jedním z mých prvních primářů operoval žaludky, což se často nepodařilo ani lidem před atestacemi. Již v průběhu medicíny jsem odstážíval rok v okresní nemocnici.

* Operativní obory pro vás byly po absolvování studia jednoznačnou volbou?

Ano, ale ve Dvoře Králové pro mě místo nebylo. Měli jej pro lékaře, který vzápětí emigroval a už se nikdy neozval. Zato jsem dostal nabídku zaměstnání tady na klinice. Tehdy jsem však jejímu přednostovi, profesorovi Vladimíru Balašovi, řekl, že bych se chtěl něco naučit – a odešel jsem do Náchoda. Dodnes s panem profesorem vycházím skvěle, ale tohle mi dlouho nemohl zapomenout.

* Proč jste si myslel, že se z oboru naučíte víc v okresní nemocnici než v prestižním specializovaném zařízení?

Já na chirurgii jako lékař nastoupil na začátku 80. let. Na malé nemocnice jsme odcházeli proto, abychom mohli operovat. Tehdy bylo zdravotnických zařízení podstatně víc a na velké kliniky se tlačily velké případy. Tady na klinice byla oproti dnešnímu stavu jen třetina operačních výkonů a byly složením úplně jiné. Léčebná činnost kliniky v současnosti zahrnuje celou šíři gastroenterochirurgie, hrudní chirurgie, hepatální a pankreatobiliární chirurgii, chirurgii portální hypertenze a navíc traumatologii. Dnes už naše sekundáře nemusím nikam posílat, aby se „vyoperovali“. Sekundáři se tu dostanou k mimořádnému množství výkonů, k atestacím jich předkládají počty, jakých by na malých nemocnicích ani zdaleka nedosáhli. Tehdy tomu tak nebylo a já vnímal, že se potřebuji učit od začátku. Také mi bylo jasné, že potřebuji kontakt s terénem. Jak se to tak ale stává, v náchodské nemocnici nesplnili nic z toho, co slíbili – nedali mi byt, začali mě přesouvat tu na ortopedii, tu na polikliniku... Vzpomínám ale v dobrém, řadu věcí jsem se tam i tak naučil. Po roce jsem pak stejně odešel do Prahy. Měl jsem nabídku od profesora Oldřicha Čecha na ortopedii a vedle toho jsem sám oslovil profesora Balaše. Řekl jen: „No vidíš, já jsem to říkal...“ Vrátil jsem se tedy sem.

* Operativní obory bývaly snem absolventů, i to už je ale trochu jinak. Jsou dnešní mladí v něčem zásadně jiní, než jste bývali vy?

Nelze paušalizovat. Jsou mladí lidé, kteří operativní obory dělat skutečně chtějí, je to jejich životní krédo. V něco člověk přece musí věřit, po každém z nás musí něco zbýt. Důstojný protivník není politik, důstojný protivník je nemoc, důstojný protivník je smrt. S tou se v chirurgii potkáte dennodenně. I dnešní mladí chtějí pomáhat. Já vím, zní to jako fráze, ale takoví lidé pořád jsou a v každé generaci budou. Změnil se však životní styl, spadli jsme do konzumu a komfortu, který náš stupeň civilizace umožňuje. Lidé zpohodlněli a chirurgie není o pohodlnosti, naopak. I když bude tisíc nových metod, musíte se je vždy učit, v noci o tom přemýšlet a počítat s tím, že vás zavolají třeba ve tři ráno. Jeden pacient vám odejde zdravý, ale než si tu radost stihnete prožít, přivezou dalšího. I v tuto chvíli jsou v ambulanci tři komplikované úrazy. Jde to donekonečna, ten kruh krve, neustálých problémů, lidské bídy. V tom je chirurgie těžká, není radostná. Tedy... Je to obor chvilkově radostný, ale dlouhodobě stresující.

* V České republice podle statistik ještě nedávno dosahovalo průměrné dožití chirurga pouhých padesáti let. Proč je to o tolik méně než v jiných oborech medicíny?

Je to enormním stresem. Tady na klinice se počet ošetření jen přes noc pohybuje kolem třicítky, s těmi přes den jsou to i tři stovky. Celkem je tu 271 zaměstnanců, z toho třicítka lékařů včetně internistů a intenzivistů. Aktuálně klinika poskytuje ročně 4 až 5 tisíc hospitalizací, 8 až 10 tisíc operací, z toho velkých operací bývá asi 6 tisíc. Jen ambulantních ošetření poskytujeme ročně až 80 tisíc. Nechci snižovat neinvazivní obory, ale pracovat v našem tempu a fyzickém zatížení, to není nic fyziologického. Kromě toho stoupá agresivita pacientů. Ne posledních dvacet, ale padesát let, když se něco nepovede, je to problém zdravotnictví, něco se vytáhne a

nastanou čistky, aby se pozornost upoutala tím směrem. To je oblíbená populistická politika. A na chirurgii se útočí nejsnadněji, opravdu nemáme vždy pouze úspěchy. Ve stu procentech případů se o ně ale snažíme. Na chirurgii si lidé vůbec často stěžují, protože chirurgickou léčbu doprovází koreláty krvácení, bolesti, lidé tu často i dlouho leží, projeví se hospitalismus... V řadě zahraničních zemí je vztah pacientů k lékařům podstatně lepší.

* Na zahraničních klinikách jste několik let pracoval, konkrétně ve Švýcarsku a Rakousku. S těmito přestávkami působíte na 1. chirurgii takřka třicet let, od roku 2009 jste jejím přednostou. Kterých úspěchů kliniky si za ta poslední léta ceníte nejvíce?

Obrovského skoku ve vybavení přístroji – v současné době není přístroj, který bychom potřebovali a neměli ho. A s výjimkou transplantace není operace, kterou bychom neprováděli. Dostali jsme se na úplnou špičku v chirurgii pankreatu a jater, zcela jistě co do kvantity výkonů. Znamená to, že jsme v této oblasti velmi vyhledávané pracoviště. Výzkumnou činnost v oblasti problematiky nádorů slinivky břišní, nádorů jater, tromboembolických komplikací, chirurgického léčení obezity, polytraumatismů a intenzivní péče v chirurgii řešíme v rámci pěti grantů a dvou mezinárodních studií. Jsme v oboru celostátně dominantním při postgraduálním vzdělávatelem v kategorii lékařských i nelékařských profesí. Hodně se také podařilo urovnat vztahy tohoto největšího chirurgického pracoviště s jinými, překonat různé animozity. Máme velmi dobré diplomatické vztahy s celou republikou. To všechno ale zdaleka není jenom moje zásluha.

* Nicméně jste to vy, kdo teď během našeho rozhovoru po telefonu organizuje překládání pacientů, protože už máte plno. To způsobilo dnešních 32 °C ve stínu?

Asi ano, je změna počasí. Jde o úrazy a akutní stavy. Najednou máme neplánovaně deset lidí doslova z ulice. To není pořád, ale stává se to. Teď jsme v situaci, kdy už máme plné i přistýlky a rezervní lůžka. Tak se obracíme na okolní interny, aby nám tam umístili některé pacienty, kteří jsou po operaci a doléčují se. Budou od nás jen přes dvůr a my si za nimi dojdeme. Teď tedy nezbytně potřebujeme lůžka, to se vyřeší.

* Ale jak se to přihodilo, při počtu chirurgických pracovišť po celé Praze?

Protože máme tři rajony. První máme ze zákona. Druhý vychází z toho, že přijímáme pacienty, například po úrazu, ze všech interen VFN, ačkoli jen jedna má ze zákona stejný rajon jako my. Pokud někdo upadne tady na interně, tak ho přece neodvezeme třeba do Thomayerovy nemocnice! Naopak to ale nefunguje. U nás je to striktně zakázáno. A třetí rajon? Máme fungovat jen pro část středu Prahy, ale lidé přijdou nebo se prostě vůbec dostanou k nám coby do nejbližší nemocnice. To je důvod, proč se bráníme uzavření VFN. Protože ona má přirozeným spádem jeden milion lidí.

* Narážíte na developerské projekty, kvůli jejichž realizaci by se i celá VFN postavila na zelené louce na periferii?

Není to ani logické. Jestliže ve vnitřní Praze žije a pohybuje se téměř milion lidí, nemůžete jim postavit nemocnici třeba v Butovicích, protože tam nedojdou. Prodloužením metra směrem k Motolu nic nezáskáte. FNM dnes nemá, při všech centrech, větší počet úrazových pacientů než my, ba právě naopak. Pokud má někdo představu, že když upadne a zraní se na Václavském náměstí, tak si nastoupí do metra a poveze se do Motola, není to představa reálná. Lidé chodí do přirozeného rajonu. To už pochopili v Paříži, a proto vedle Notre Dame zrenovovali centrální nemocnici, protože tam je ten největší spád. Stejně tak v Curychu.

* Chirurgové asi většinou nebývají plaší introverti. Jak řešíte problémy s kolegiální, pokud se vyskytnou uvnitř vaší kliniky?

Jestliže se rozhádá chirurgie, je to konec a je lepší to zavřít. Není možné s někým stát hodiny rameno u ramene a nemluvit s ním. Musíme se na sebe spolehnout. Všichni tu vědí, že když kdokoli z kolegů někoho zavolá, aby mu šel pomoci na sál, a ten člověk nejde, tak já ho tady nechci!

* Zabýváte se také onkochirurgií. Jak je to z vašeho úhlu pohledu s občasnými námitkami onkologů, že onkologický pacient patří primárně k nim, protože onkologická onemocnění jsou primárně systémová?

Jistě, onkologické onemocnění je primárně systémové, o tom není pochyb. Ale domnívám se, že onkolog musí respektovat i to, že jde o problém multidisciplinární. To znamená, že nemá cenu řešit nádor, který je odstranitelný, dlouhodobou onkologickou léčbou. Jediné řešení je společný onkologický indikační seminář,

pokud na to onkologové přistoupí. Naši onkologové na to přistoupili a scházíme se. Veškeré onkologické případy, které se dostanou na naši kliniku, předkládáme na společném semináři, ať už jde o pacienta před operací nebo po ní. Případů nádorových onemocnění míváme ročně přes tisíc, ale pokud má pacient podstoupit výkon, musí to být na základě závěru potvrzeného radiologem, chirurgem a onkologem. To platí pro všechny onkologické indikace bez ohledu na to, zda jde o nádor prsu, slinivky břišní nebo třeba o melanom.

* Nehraje jistou roli i to, že chirurgické řešení některých tumorů může snižovat profit výrobců a distributorů farmak?

Absolutně souhlasím, protože chirurgický postup je nejlevnější terapií nádorů. Pokud se nejedná o pokročilé stadium, případně o diseminaci, pak minimálně zbavíme pacienta tumorózní masy a tím pádem i zjednodušíme a zlevníme případnou následnou onkologickou léčbu. Dnes se v onkologických studiích ukazuje, že postup, v němž je prvním krokem léčba radioterapeutická, druhým chemoterapeutická a až třetím chirurgická, je u některých orgánů úspěšný v méně než 25 procentech případů. U 75 procent pacientů funguje špatně. Na 1. chirurgii se sjíždí obrovské množství pacientů z celé republiky, a tak často slyšíme podobné úvahy: „My bychom chtěli nejdřív začít...“ nebo „my ho dáme do studie“... A já odpovídám: „Tak to máte třičtvrtinovou šanci, že pacienta jenom zhoršíte...“ A v tomto duchu vzájemné diskuse a argupřece nechceme brát chleba a akceptujeme přínosy onkologie v léčbě.

* V rámci ČLS JEP tradičně existuje jak chirurgická, tak i hematologická společnost, vy jste vedle toho jedním ze zakladatelů České společnosti pro trombózu a hemostázu? Proč vznikla?

Problematika trombózy a hemostázy je jedním z nosných programů této kliniky už sto let, je to i naše tradice. Tady se dělal první výkon na dolní duté žíle, aby se zabránilo trombóze a embolii. Profesor Josef Pavrovský, žák profesora Arnolda Jiráka a jeho pokračovatel ve vedení kliniky, jako první zaváděl nefrakcionovaný heparin, aby zabránil úmrtím v důsledku embolizace, my pak později zaváděli nízkomolekulární heparin a další formy prevence. Já se na problematiku trombóz a hemostáz – vedle svých dalších úkolů – soustředil na pokyn profesora Balaše, v té době tady totiž podle jeho názoru byla relativně vysoká úmrtnost na embolii. Později jsme se na kongresech věnovaných komplikacím po chirurgických výkonech potkávali po celém světě s naším předním hematologem profesorem Janem Kvasničkou, sešli jsme se s profesorem Johnem Heitem z Mayo Clinic, profesorem Vijayem Kakkarem z Londýna a dalšími kolegy. Zjišťovali jsme, že všude ve světě už fungují speciální společnosti, které sdružují odborníky na krvácivé stavy a tromboembolickou nemoc v chirurgii, ortopedii nebo třeba gynekologii. Na sumarizaci nikde nestačí ani chirurgická, ani hematologická rozhodující je, aby skutečně byla partnerem lékařů, kteří se s těmito stavy setkávají. Zahraniční kolegové nás vyzvali, abychom takovou organizaci založili i v České republice. Proto jsme se dohodli s kolegy v Brně, Hradci Králové, Ostravě a Plzni a v roce 2005 vytvořili odbornou společnost pro trombózu a hemostázu, která je součástí ČLS JEP.

* Provádíte nejsložitější chirurgické výkony, vedete kliniku, publikujete, přednášíte, organizujete chirurgický kongres... A ještě k tomu všemu jste i pokladníkem právě společnosti pro trombózu a hemostázu...

On tam na mě ten pokladník při volbách zbyl. To je vůbec hrozné, já jsem byl vždycky pokladník, už ve třetí třídě. To je za trest... Ale ono nejde ani tak o vybírání příspěvků od členstva. Mým hlavním úkolem je organizovat sjezdy společnosti, příští bude letos na podzim. S malou nadsázkou jsem spíš než pokladník cosi jako ekonom mající na starosti plánování a musím zajistit prostředky tak, aby se to vůbec dalo uspořádat. Takže vždy oslovím spoustu firem, hotel, dohodnu se na sálu...

* Co vám osobně dělá radost, kromě práce? Odpočínáte si někdy a dopřejete si čas i na nějaké koníčky?

Já od medicíny odpočívát nechci, mě opravdu baví! Pokud si však opravdu chci udělat volno, jedu na čtyři pět dní do Norska na ryby. Tak jednou za rok. To jsem ochotný na medicínu zapomenout. Ale vlastně tam se mnou jedou doktoři. To je paradoxní... Hrával jsem to nebyl čas. Neustále tady někdo klepe s golfovými holemi, ale tomu se nevěnuji. Snad bych to i zvládl, ne že bych nebyl pohyblivý, ale prostě není čas. Dokončujeme publikaci věnovanou onkochirurgii, už teď má přes tisíc stránek. Bude to první česká velká monografie o této problematice, autory mám z celé republiky. Teď jsem zrovna sháněl profesora Vladimíra Beneše ze Střešovic, aby odevzdal nějaké kapitoly. Doděláváme také „Speciální chirurgii“. To je nejčtenější chirurgická publikace v Česku i na Slovensku, musí však po sedmi nebo osmi letech vyjít znovu, aktualizovaná. A pak jsou tady také ty počty operačních výkonů. Ale mě to prostě baví.

* Má medicína ve vaší rodině nějaké pokračovatele?

Ani náhodou... Máme dva syny. Mladší studuje na **Fakultě sociálních věd** UK ekonomii a mediální studia, na jeden semestr byl v Kostnici, teď se chystá na Nový Zéland. Starší syn je stavební inženýr. Mrzelo mě to. Představoval jsem si, že zvláště ten mladší by na medicínu jít mohl. Ptal jsem se synů, proč nechtějí na lékařskou fakultu. A oni odpověděli: „Když vás večer vidíme, jak tam sedíte a spíte, jeden v jednom křesle a druhý ve druhém křesle... A když už v sobotu vůbec někam jedeme a náhodou se oba sejdete, tak se bavíte jenom o těch vašich mrtvolách... My to dělat nechceme!“ Nevyčítám jim to, ale mně to tak nepříjde. Každé ráno tu začínám v šest, a pokud to je vůbec možné, tak odsud v šest večer odcházím. Když pak přijdu domů, padnu.

prof. MUDr. Zdeněk Krška, CSc. * 22. května 1958 ve Dvoře Králové nad Labem

FVL UK v Praze absolvoval v roce 1983. V letech 1983–1984 působil na chirurgickém oddělení NsP Náchod, od roku 1984 až dosud na 1. chirurgické klinice – klinice břišní, hrudní a úrazové chirurgie 1. LF UK a VFN, od roku 2009 jako její přednosta. Z chirurgie atestoval v letech 1987 a 1992, z onkochirurgie v roce 2011. Docentem byl jmenován v roce 2000, profesorem v roce 2008. Dlouhodobě zahraniční praxe absolvoval na chirurgickém oddělení kantonální nemocnice ve švýcarské Basileji (1989, 1991, 1992), na vídeňské II. chirurgické klinice AKH (1992) a na chirurgických odděleních nemocnic v Linci a Štýrském Hradci (1996). Je jedním ze zakladatelů České společnosti pro trombozu a hemostázu ČLS JEP a členem dalších společností ČLS JEP, dále Mezinárodní společnosti pro trombozu a hemostázu, Evropské hematologické společnosti, Evropské společnosti pro miniinvazivní a endoskopickou chirurgii, Severoamerické společnosti pro endoskopickou chirurgii a International Master Club for Thrombosis. Je generálním sekretářem každoročního tradičního celostátního chirurgického kongresu s mezinárodní účastí Pražské chirurgické dny. Je předsedou specializační oborové rady pro postgraduální vzdělávání v chirurgii pro ČR, autorem či spoluautorem 240 publikací v českých i zahraničních periodikách a autorem

7 monografií („Tromboembolická nemoc v chirurgii“, „Miniinvazivní intervenční medicína“, „Krvácení do zažívacího traktu“, „Chirurgická propedeutika“, „Techniky a technologie v chirurgických oborech“, „Akutní stavy v gerontochirurgii“, „Pentasacharidy v prevenci závažných projevů tromboembolické nemoci u vysoce rizikových chirurgických nemocných“). Je hlavním řešitelem či spoluřešitelem řady státních a grantových úkolů a mezinárodních studií a autorem několika patentů a zlepšovacích návrhů. Je ženatý, manželka pracuje jako lékařka anestezioložka. Mají dva syny.

Foto autor| Foto: Leoš Chodura

Foto popis| S jedním ze svých předchůdců v čele kliniky, prof. Arnoldem Jiráskem

—

Rozhovor s

10.9.2012 Zemědělec str. 02 Zpravodajství_
Zuzana Fialová_

Janem Hronem, děkanem provozně ekonomické fakulty České zemědělské univerzity

* Letos oslavujete 60 let od založení provozně ekonomické fakulty. Mohl byste zhodnotit její vývoj za uplynulá léta?

Provozně ekonomická fakulta České zemědělské univerzity (ČZU) začala svoji samostatnou historii psát 8. července 1952, kdy byla vládním nařízením zřízena Fakulta ekonomiky a organizace zemědělství v Praze, v té době jediná fakulta tohoto typu v celém Československu, která zajišťovala vzdělávání zemědělských odborníků v celostátním měřítku. V roce 1959 byla fakulta přejmenována na provozně ekonomickou fakultu a tento název nese dodnes. V době svého vzniku měla fakulta pouze dvě katedry – katedru zemědělské ekonomiky a katedru organizace zemědělské výroby. Provozně ekonomická fakulta České zemědělské univerzity v Praze prošla od svého založení dynamickým vývojem a dospěla v moderní vzdělávací a vědeckou instituci s 12 odbornými katedrami, která poskytuje ucelené univerzitní vzdělání, organizuje doktorské studium a různé formy celoživotního vzdělávání občanů, koná habilitační řízení a navrhuje jmenování profesorů. Počet studentů ve všech druzích a formách studia překračuje 13 tisíc. O fakultu je trvalý zájem ze strany uchazečů,

demonstrováný více než 13 tisíci přihláškami ročně, i ze strany zaměstnavatelů – diplom patří do čtveřice nejžádanějších univerzitních diplomů v oboru ekonomie.

* Jak se absolventi umísťují v praxi?

Za uplynulých 60 let existence PEF ČZU v Praze úspěšně ukončilo studia téměř 30 000 absolventů (28 429) bakalářských a magisterských studijních programů a dále posluchačů kurzů MBA, celoživotního vzdělávání a Univerzity třetího věku. Tradičně všichni absolventi nacházejí a nacházejí uplatnění v podnicích a organizacích nejrůznějšího typu, a to jak na nižších, tak i středních a vrcholových stupních řízení. Uplatnění nacházejí při zabezpečování jak manažerských činností, tak i činností štabních, technologických a personálních. Tradičně naši absolventi mají nejnižší procento nezaměstnanosti ve srovnání s ostatními nejen fakultami, ale i vysokými školami. Naposledy letos v srpnu byla naše fakulta řazena mezi top čtyři vysoké školy, o jejichž absolventy je vysoký zájem (VŠE, FSV UK, PEF Mendelovy univerzity a PEF ČZU). V uvedeném hodnocení je respektovaná i úroveň výuky cizích jazyků, absolvovaná praxe, a to především v zahraničí. Právě na tyto aspekty vedle teoretické úrovně výuky je kladen na naší fakultě velký důraz.

* Kam by fakulta měla dále směřovat?

Skutečnost, že během dlouhé historie Provozně ekonomické fakulty ČZU v Praze nebylo třeba měnit její název, uplatnění absolventů a současný vysoký zájem o studium jsou důkazem správné a účelné orientace. Proto i nadále orientace výchovy posluchačů bude směřovat nejen do všech oblastí managementu (operativní a strategické řízení, personalistika, vedení lidí apod.), ale i do štabních činností (analytické i syntetické ekonomické problémy, evidence, účetnictví, matematické metody, statistika a další), ale stejně i do oblastí týkajících se globálních tendencí ve vztahu k EU a světové ekonomice.

* Bude procházet nějakými změnami?

Dnešní turbulentní společnost, jejíž politické a ekonomické prostředí nás všechny ubezpečuje o pravdivosti rčení, že není nic stálějšího kromě změny. Proto je nezbytné neustále se přizpůsobovat měnícím se potřebám společenského prostředí a zároveň na toto prostředí působit a ovlivňovat je. Historie PEF ČZU v Praze je spojena jak s konzervativní, tak i pokrokovou tradicí. Konzervativní aspekty jsou spojeny s navazováním aktivit na vědeckou a pedagogickou práci našich předchůdců, pokrokové aspekty jsou nezbytně spojeny s výchovou mladé generace, s novými výsledky ve vědecko-výzkumné činnosti. To znamená, že v budoucnosti lze očekávat nejen částečné strukturální změny, ale i vývoj v personální oblasti, ve výchově vědeckého dorostu a spolupráce s praxí, a to i zahraniční. Lze očekávat vznik nových studijních oborů jako například projektové řízení či analytické verze současných studijních oborů.

* Jak hodnotíte zemědělské školství, kde vidíte jeho rezervy a kde klady?

Hodnotit zemědělské školství odděleně od školství v obecné rovině podle mého názoru nelze. Vždyť navazuje na výchovu v základním a středním školství a přes všechny výhrady úroveň výuky není špatná. Určitě je třeba prostřednictvím nejrůznějších evaluací odstraňovat zjištěné nedostatky, nebát se diverzifikace z hlediska úrovně výuky a i uplatnění absolventů. Uvědomme si, že vzdělanost zdobí národ, je jeho největším bohatstvím. Uvědomme si i slova J. A. Komenského „... Chcete poznati člověka vzdělaného, pohleďte na jeho činy, posunky, řeči, ba i na jeho mlčení ...“

Foto popis|

—

Debata o nadcházejících amerických prezidentských volbách

9.9.2012 ČRo 6 str. 01 18:10 Názory a argumenty_

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Dobrý večer, vážení posluchači, vítejte k poslechu nedělního vydání našeho hlavního publicistického pořadu, který dnes připravil a uvádí Jan Bednář. Dnešní debatu u kulatého stolu Českého rozhlasu 6 věnujeme zahraniční politice. A konkrétně nadcházejícím americkým prezidentským volbám. Už za dva měsíce, na začátku listopadu půjdou Američané znovu volit svého prezidenta. Tato událost se, jak známo, opakuje ve Spojených státech každé čtyři roky a jako vždy i letos vybraly kandidáty obou velkých politických stran jejich nominační sjezdy, které proběhly právě v tomto a v minulém týdnu. Zatímco minulý týden se sešli na Floridě delegáti Republikánské strany, aby potvrdili kandidaturu úspěšného podnikatele a někdejšího guvernéra státu Massachusetts Mitta Romneyho, který zvítězil v jarních stranických primárkách a který si vybral za svého viceprezidenta význačného ekonoma Paula Ryana, tento týden se konal v Severní Karolíně nominační sjezd Demokratické strany. Na jeho závěr, jak se očekávalo, přijal kandidaturu na prezidenta stávající americký prezident Barack Obama a jeho dosavadní viceprezident Joe Biden. Teď nás čekají dva měsíce zřejmě ostré předvolební kampaně. A jak ukazují průzkumy veřejného mínění, oba kandidáta mají v této chvíli zhruba stejné šance. Hlasuje pro ně, podle renomovaných agentur, asi 46 až 47% amerických voličů. A vzájemný rozdíl v jejich volebních preferencích se zdá být skoro zanedbatelný. Výsledek prezidentských voleb by proto nakonec mohl být velmi těsný. Abychom se lépe zorientovali v tom, co bude nyní důležité a co nejspíše rozhodne v nadcházejících amerických prezidentských volbách, pozval jsem dnes do studia Českého rozhlasu 6 tři hosty. Dva americké novináře, žijící v Praze, kterými jsou Erik Best a Jeremy Bransten, dobrý večer.

Erik BEST, americký novinář

Dobrý večer.

Jeremy BRANSTEN, americký novinář

Dobrý večer.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

A vedoucího katedry amerických studií na **fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy Kryštofa Kozáka. Vítejte ve studiu.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry amerických studií na **fakultě sociálních věd** UK Praha

Dobrý večer.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Vážený hosté, zdá se, že současný americký prezident Barack Obama měl před čtyřmi lety poněkud snazší situaci, než má dnes. Mohl prostě apelovat na to, že chce změnu. A podařilo se mu vytvořit dojem, že přináší jakousi naději a že ztělesňuje americké ideály. Dnes má ale za sebou čtyři roky praktické politiky v Bílém domě. A to, s čím přichází, už nemůže být změna, nýbrž zachování dosavadního politického směru. Musíme tedy naši diskusi začít hodnocením celého jeho prvního funkčního období. Co prezident Obama skutečně dokázal a co z jeho slibů, záměrů zůstalo zatím jen na papíře. Jak tedy hodnotíte Obamovo první funkční období? Erik Best.

Erik BEST, americký novinář

Já se na to dívám z hlediska člověka, který očekává, že bychom měli napravit chyby, který existují už třicet, čtyřicet let. Chyby, co se týče zadlužení, imigrační politiky a dalších vad společnosti. Takže z tohoto hlediska já ho hodnotím negativně, ale uznávám, že byl velice dobrý a je stále velice dobrý v tom, jak povzbuzuje voliče a jak získá na svou stranu lidi, kteří by možná nešli do voleb vůbec, ale já vidím zatím tu kampaň spíš jako velkou show a zvláště ty sjezdy byly v tom smyslu a z mého hlediska jako volič, já si myslím, že většina mluví o věcech, který jsou nepodstatné, že bychom měli mluvit o větších výzvách než o těch, o kterých tam mluvili. Ale já musím říci, že bych hodnotil asi republikánského prezidenta, kdyby teď byl prezident republikán, asi stejným způsobem. Takže to není jenom kvůli tomu, že je to demokrat, je to spíš kvůli tomu, že si myslím, že celkově ta situace v Americe je špatná už více let. A problém možná největší je, že jsme ještě nepřiznali, jak závažná je ta situace.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Takže v zásadě tedy hodnotíte jeho působení negativně. To je docela zajímavé. K tomu se určitě ještě dostaneme, k těm podrobnostem, co konkrétně vám se na tom nelíbí. Jak tak obecně hodnotí tu situaci nyní Jeremy Bransten?

Jeremy BRANSTEN, americký novinář

No, tak já bych hodnotil jeho působení spíš pozitivně. A myslím, že ta situace dnešní nijak růžová, situace ekonomická nebo politická, ale musíme si vzpomenout, jak věci vypadaly, když prezident Obama začal. Ekonomika byla v katastrofální situaci a tak a věci byly velmi nestabilní. Takže já myslím, že on do určité míry stabilizoval situaci, on zachránil automobilový průmysl, on prosadil velkou reformu zdravotnictví, byť ne v úplném rozsahu, jak doufal. Má nakročeno k tomu, aby naše vojska se vrátila zpět z Afghánistánu a z Iráku. Takže všechny ty body jsou dosti pozitivní. Já si myslím, ačkoliv samozřejmě člověk se může dívat na to, že nezaměstnanost zůstává na 8%, ekonomická situace není potěšující úplně. A samozřejmě hodně Američanů má strach před budoucností a má pocit nejasností v tom, co nás čeká.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

To je dosti, oba názory jsou dosti takové, řekl bych, pesimistické. Respektive ta situace je zřejmě velmi složitá. Samozřejmě v několika slovech je těžké hodnotit celé funkční období, ale co si o tom myslí Kryštof Kozák z Univerzity Karlovy.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry amerických studií na **fakultě sociálních věd** UK Praha

Tak já bych tady asi na začátek zdůraznil, že tady k tomu občas máme tendenci přistupovat, že ten prezident je jakýsi moderní diktátor, který má takovou kouzelnou hůlku a mává kolem sebe a může skoro všechno. To je dobré si uvědomit, že prezident musí pracovat s Kongresem, on vlastně dva roky Obama pracoval se republikánským Kongresem, který jako byl velmi negativně naladěný vůči jakýmkoliv věcem, které on navrhoval v podstatě automaticky, aby republikáni právě neumožnili žádné další jako Obamovo vítězství. To znamená, že tady v této situaci je to složité. A nejsou to jenom republikáni. I ta Demokratická strana v Kongresu je dost rozdělená. A v podstatě, pokud chcete prosadit nějakou jako důležitou koncepční změnu, tak potřebujete, aby to prošlo Kongresem, ten má dvě komory, každá má svá specifika. To znamená, že se podle, podle mě se poměrně jako přesně ukázalo, že i ten prezident, ačkoliv je jako v tom ústavním systému nejmocnější figurou, tak přesně často mu zbývá pouze taková ta rétorika, že by něco jakoby chtěl. Ale potom to naráží na ty praktické problémy těch zájmových skupin, které nejsou problémem jenom Republikánské strany, ale v podstatě i demokratické. To znamená, že třeba ta zdravotnická reforma, ta prošla velmi, velmi těsně. Byla to souhra několika šťastných okolností. A málem se to vůbec nepodařilo, ale bylo to, ne díky tomu, že by Obama byl slabý, nebo to jako měli špatně vymyšlené, ale že to jakoby ten Kongres málem pro to tu ruku nezvedl.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Teď jste se dotkl toho, že vlastně to období se dá rozdělit na dvě části. První dva roky Obama měl vlastně tu podporu Kongresu, pak už ji neměl. A to byla mnohem složitější situace zrovna. Ta reforma financování zdravotnictví nebo reforma zdravotního pojištění, to je zrovna dost takový sporný problém. Jako na jedné straně prosadil to, co chtěl, na druhé straně já jsem četl spoustu kritiky. Mnoho lidí mu tam vyčítá, že to vlastně je nedomyšlené, nebo že tam jsou, že to bylo přijato právě za cenu mnoha kompromisů. Co si o to myslíte, dejme tomu, o tomto specifickém problému té reformně zdravotnictví, toho financování pojištění. Tak, jak to udělal. Myslíte si, že to je dobře pro Ameriku, že to je správná věc, nebo byste mu to spíš odečetli jako minus.

host

Já si myslím, že Spojené státy čekaly příliš dlouho na to, aby s tím něco udělaly. A Evropa má podobné systémy. Nebo ten stejný cíl už mnoho let. Amerika teprve teď bude mít podobný systém. Ale myslím si, že ten problém taky je v tom, že Američané, stejně jako Evropané nepochopili, že zdravotnictví začíná, každý člověk na to musí dbát. A my jsme přišli na systém nebo přijali systém, který očekává, že zdravotní systém vyřeší všechny zdravotní problémy. A pak jsou lidi překvapení, když lékař nebo nemocnice není schopna napravit nebo vylepšit situaci. A myslím si, že ten nový systém právě ten problém zvětší v tom smyslu, že lidi budou víc odkázáni na stát. A že jsme o něco méně nebo něco méně očekáváme, že lidi sami budou dbát o své zdraví. A když o tom mluví lékaři, tak sami přiznávají, že většinou ten hlavní problém je, že ten člověk sám nedbá na zdraví, ale že ten systém funguje takovým způsobem, že to nikdo nechce slyšet, že lékař nesmí to skoro říkat,

protože pacient to nechce slyšet, ten stát, ten systém je vytvořený tak, aby někdo na tom vydělával. Takže ani lékař, ani ty farmaceutické firmy nemají zájem na tom, aby člověk prostě bral na sebe odpovědnost za vlastní zdraví. A ten nový systém pro určitou část populace ten problém zvětšuje. A pro někoho samozřejmě to pomůže. A myslím si, že právě jsme my jako stát, který se štítí socialismu, příliš dlouho čekali na to, že aspoň ty, kteří nemají vůbec žádnou šanci platit za zdravotnictví, dostali, měli nějakou základní péči. Můj otec byl lékař v Americe, jsem to celý život sledoval. A vím, jaký to bylo, že ten nápad, že budeme mít socializovanou medicínu, byla pro tuhle generaci mého otce strašná představa. A teprve teď jsme začali akceptovat, že vlastně tam něco musí pro být pro aspoň ty lidi, který nemají vůbec šanci to zaplatit sami.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Jistě asi tomu všichni takhle rozumíme, samozřejmě v Evropě je to všechno jinak. Evropa tyhle ty reformy zaváděla už před desetiletími, dá se říci, a my si třeba v České republice nedovedeme představit, že na někoho by se nevztahovalo zdravotní pojištění, ale přesto nějak ten systém v Americe fungoval. A nevím, jestli se dostalo to tak daleko, že by někdo, kdo tedy neplatil žádné pojištění, že by se mu nedostalo žádné zdravotní péče. Bylo to tak?

host

V určitých případech ano. Ale když je to nouzová situace, tak to je skoro vyloučeno, pokud se nemýlím. Že když v nouzi, tak ...

host

No, lidé šli na pohotovost, pokud byli v nouzi. Ale hodně lidí, který měli nějaký chronické nemoci nebo tak, nedostali tu péči, co potřebovali.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Myslí si Jeremy Bransten, že ta reforma zdravotního pojištění prospěla Obamovi, že byla jako politicky pro něj výhodná?

Jeremy BRANSTEN, americký novinář

No, nemyslím, politicky. A to mu stálo hodně kapitálu. A samozřejmě ta reforma teprve doopravdy začne v příštích, dejme tomu, pěti letech. Takže teprve uvidíme, co to dá za výsledky, takže teď on má tu nevýhodu, že prostě je hodně politického kapitálu dá na tu reformu a ty výsledky nejsou zatím vidět, takže to se bude muset čekat na to. Myslím jenom, že je jeden ironický moment, a to je to, že bývalý guvernér Mitt Romney, který byl, když byl guvernérem Massachusetts, sám vymyslel a prosadil reformu zdravotnictví. A v tom státě ta reforma vypadá podobně jako ta reforma, která teď bude pro Spojené státy. A to je ten samý Romney, který teď brojí proti reformě zdravotnictví a slibuje, že se zasadí o to, aby se to zrušilo, kdyby se stal prezidentem, takže to je politika pro vás.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Jak to je, pane Kozáku, vlastně s tou zdravotní reformou ve Spojených státech? Ona tedy začne platit až za několik let a bude to něco, jako máme my, nebo bude to nějak odlišné?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry amerických studií na [fakultě sociálních věd](#) UK Praha

Tak takhle to není. Oni některé ty provize toho zákona už platí teďka. To znamená, že i podle mě to bylo i v tom Obamově projevu nebo v projevu Billa Clintona, že už teďka to vlastně pomáhá některým lidem. Tam byl velký problém, že pojišťovny prostě si nechávaly vyplácet peníze od pojištěnců a pak, když někdo byl nemocný a chtěl vlastně ty peníze zpátky, tak teprve tehdy ty pojišťovny začaly hledat, jestli náhodou už to neměl dřív, než se pojistil, jestli náhodou tam není nějaká výjimka. To znamená, že spousta lidí potom skončilo tak, že vlastně byli jakoby, nevím, jak bych to řekl lidově, vykopnuti z toho pojištění, které si celou dobu platili, aniž by někdo jako cokoliv říkal. To znamená, že tahle ta praxe už je zakázaná teďka. Teďka to prostě milionům lidí pomohlo, že vlastně se dostanou k té zdravotní péči, kterou, ke které by jinak nedošlo. Tam ta důležitá, proč se říká, že to začne platit až se zpožděním, tak je to vlastně ta nejkontroverznější věc je, že vlastně zavádí povinnost

pojištění. To znamená, že to není, já bych tomu neřikal, že to je socializované tolik, prostě ten stát říká, stejně jako máme povinné ručení, v Americe je taky povinné ručení za auto, tak v podstatě člověk si musí platit určité povinné ručení jako na svoje zdraví. Což byl teda taky důvod pro to, proč nakonec některé ty pojišťovny jako tolik proti tomu zákonu nebrojily, protože jim to vlastně jako stát vlastně nařizuje, že jako, nebo vytvořil 40 až 50 milionů nových klientů, kteří najednou je tam prostě ten státní mandát. A to je ten jako socialistický prvek, že teda každý musí být pojištěn. Ale není žádná veřejná zdravotní pojišťovna. Ty radikální verze, ty první verze byly, že se zavede veřejná zdravotní pojišťovna a jakoby, kteří jako demokraté radikálnější doufali, že bude mnohem levnější a ukáže se právě jako, jak zbytečně to ty soukromé pojišťovny předražují. To se nepodařilo prosadit. To znamená, že teďka jako každý má povinnost pojistit se. Nicméně vlastně zůstal zachovaný ten systém soukromých pojišťoven, které teda, pravda, jsou státem trochu přísněji regulované. Jako jsou tam určitá minima, co musí proplácet.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

A jak to tedy dělají u těch lidí, kteří skutečně si nemohou platit to pojištění?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry amerických studií na **fakultě sociálních věd** UK Praha

Tam je to tak, že ten stát, proto to bude stát nějaké peníze ta reforma, tak na to bude přispívat stát, ale bude to vlastně příspěvek na to, aby to ten člověk sám zaplatil.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Tam je právě, já si to dovedu představit u nás trochu, je potom ten problém, že ti lidé, kteří si to nemohou zaplatit, tak to za ně, dejme tomu, zaplatí stát. A ti lidé, kteří si to mohou platit, tak si to vlastně musejí platit. A teď ti, co si to musejí platit, tak vlastně říkají, proč my vlastně máme ze svých peněz platit si pojištění, když tady soused to nemusí platit. Tak je tam taková, já mám pocit, že z toho potom vzniká troch určitá averze v té společnosti proti takové reformě.

host

No, právě demokraté argumentují tím, že musí být aspoň nějaká základní solidarita ve společnosti, o to jde právě. A republikáni by argumentovali tím, že právě, jak jste říkal.

host

Jeden velký rozdíl, možná ne tolik známý v České republice mezi situací tady a v Americe je, že tam je strašně vysoká sazba ne, nevím, jak se to říká, nedbalostní pojištění, možná, že lékař nebo chirurg musí být pojištěn proti nedbalosti. A to může být tisíc, sta tisíc dolarů za rok. A kvůli tomu je to, samozřejmě to zdražuje ty všechny poplatky a všechno a zároveň to má takový vliv, že lékař, nemocnice se strašně bojí a celý ten systém je pak zkažený kvůli tomu, že soudy pak nesmyslným způsobem občas určí obrovské škody. Tady v Čechách, když někdo dostane milion nebo dva miliony, tak si myslí, že to je úplně neuvěřitelné, že to je mnoho peněz, ale v Americe můžou to být desítky milionů dolarů za nedbalost. Občas jsou to fakticky velice závažné věci, ale občas jsou to poměrně malicherné věci, které se může stát každému, ale kvůli tomu celý ten systém je o to dražší a každý rok je to dražší a dražší a částečně kvůli tomu lékaři, chirurgové prostě se rozhodují, že už v tom ani nemůžou pokračovat, protože oni platí tolik na to pojištění, že ani na tom nemůžou vydělávat.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

To je specifická situace taky právě asi Spojených států, kde ty soudní ty žaloby a ty náhrady těch škod dosahují pro nás tedy astronomických částek, my si to nedovedeme představit.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry amerických studií na **fakultě sociálních věd** UK Praha

Jestli k tomu můžu jenom něco dodat, tak je právě zajímavé, jako právě to si myslím, že byla jakoby Obamova chyba trochu, že do té zdravotnické reformy neprosadil jako reformu těchto věcí, o kterých mluvil Erik. Protože proč se to stalo? Protože ti právníci, kteří podávají ty žaloby, tak to jsou jedni z největších sponzorů Demokratické strany. A zejména teda v Kongresu, nemyslím si, že by měli takový vliv na Obamu, ale v tom Kongresu dělají všechno pro to, aby tenhle ten systém, který vlastně všichni vědí, že jako je to až absurdní, tak

zůstal zachován i po tak velké reformě. Tak to si myslím, že na to prezident Obama minimálně měl nějakým způsobem upozornit. Ale věděl, že právě uvnitř té svojí strany by si tím popudil spoustu vlivných jako potenciálních sponzorů a to neudělal. Takže to, jestli bych mu vytknul jako nějakou konkrétní chybu, tak to si myslím, že mělo to aspoň zaznít v těch debatách trochu víc.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Dobře, tím jsme se trošku dostali do velmi specifického problému současné americké politiky hned na začátku této debaty. Já bych se ještě znovu vrátil k těm sjezdům, k těm nominačním sjezdům, které jsme mohli sledovat v tomto a v minulém týdnu. Já jsem si všiml, že na sjezdu demokratů zazněly projevy, které mohou takzvaně, jak se říká, sociálně rozdělovat společnost, že například tam zazněly tóny, a to třeba i v projevu Obamovy manželky Michele, tak tam zaznělo něco, co znělo jako určitá přijatelnost třeba homosexuálních manželství. Nebo možnost zvolit si potrat. To jsou takové jako problémy, které, jak se říká, dnes v Americe jsou takového typu, že rozdělují tu společnost, že tam jsou ostře lidé proti potratům a někteří tedy jsou pro povolení těch potratů nebo povolení těch homosexuálních svazků a dejme tomu manželství. Říká se, nebo dočetl jsem se, že jakmile zazní tyto tóny, tak se to vlastně, dřív, když to tak někdy bylo, tak se to nějak jaksi nevyplatilo, když republikáni příliš zdůrazňovali to, že si nepřejí, aby matka měla možnost si zvolit potrat, tak pak se jim to jakoby obrátilo proti nim. Zaznamenali jste nějaké takovéhle tóny na těch sjezdech nebo takovéto myšlenky. Co si o tom myslí Erik Best?

Erik BEST, americký novinář

Určitě. Já myslím si, že ta analýza je trošku jiná, než by byla před deseti lety třeba. Já si myslím, že asi ti demokraté to udělali schválně, protože tipovali určité skupiny voličů, který by chtěli získat na svou stranu a zmiňovali právě o takových věcech, aby zdůraznili těm menšinám, že to je jejich strana a že my slyšíme v Americe tak často ty základní věci o právech pro všechny a tak dále, že normální člověk, pokud není opravdu tvrdý konzervativce, prostě to přejde a ani o tom příliš nepřemýšlí, ale pro malou skupinu je to základní hlavní věc. A oni chtějí získat voliče a chtějí, aby šli do voleb. To je hlavní. Aby šli do voleb. A vědí republikáni, že moc velkou šanci nemají, získat ty voliče. Ale demokraté chtějí nejenom je získat, ale aby opravdu šli, protože tentokrát pro Obamu bude klíčové, aby ty voliče, který ho chtějí, šli do voleb a opravdu ho volili. A to bude velký rozdíl mezi tím, jak to bylo před čtyřmi roky. A myslím si, že to není jenom kvůli tomu. Na první pohled se to může zdát, že to je kvůli tomu, že se ta společnost mění a že je to přijatelnější o tom mluvit, ale já si myslím, že to prostě určitá politika, aby získali právě ty malé skupiny, který nakonec můžou vlastně rozhodnout, kdo vyhraje.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

A nebojíte se toho, že si vlastně tím odrazují takový ten politický střet nebo takový to ...

Erik BEST, americký novinář

Já si myslím, že počítají s tím, že to právě neodrazuje, protože to slyšíme tak často, že ten, kdo je proti, bude stejně proti. A ten, kdo není proti, ale není zastáncem třeba, prostě podle toho nebude rozhodovat, že to není už, pro většinu už není to primární věc.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Co si o tom myslí Jeremy Bransten?

Jeremy BRANSTEN, americký novinář

Já myslím, že právě ten střet se posunuje v některých otázkách, jestli vzít například sňatek homosexuálů, já nevím, před třiceti lety nemyslitelné pro většinu Američanů, já myslím, tady jsou průzkumy, který ukazují, že pro většinu Američanů to už není takový problém. Pro samozřejmě určitou skupinu konzervativních smýšlejících lidí je to velký problém, ale pro většinu už není to takový žhavý problém. Proto Obama je první prezident, který se vyjádřil, že on nemá nic proti. Ačkoliv říkal, že on si myslí, že každý stát by měl rozhodnout, jak chce. Takže to je jeho pozice taková, taková umírněná. Není proti sňatkům homosexuálů, není proti, ale ...

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Ale nechává to na těch státech, aby si to samy rozhodly.

Jeremy BRANSTEN, americký novinář

Přesně tak, takže to jeho způsob jak zůstat nějak ve ..., ale nejenom ty, já souhlasím s tím, co kolega říkal, ale nejen malé skupiny, ale já bych upozornil taky na ženy obecně. Poslední dobou ženy jako skupina volí víc než muži v Americe podle statistik jako víc žen chodí do voleb než muži. To už se to pozoruje asi, já nevím, ale řadu let. A taky v tom smyslu ženy obecně víc volí demokraty. Co se týče takových sociálních otázek jako antikoncepce nebo práva homosexuálů, tak takové žhavé sociální otázky nebo potraty. Ženy se spíš přiklánějí k pozicím demokratů. Takže to v tom republikáni mají problém. A taky si nepomohli tím, například byl takový incident nedávno, že jeden kandidát, který kandiduje do senátu pro republikány, říkal, že když je žena znásilněna, doopravdy znásilněna, takže nemůže z toho vzejít dítě. Jako že ženy mají nějaký přírodní obranný mechanismus prostě. A on schytl obrovskou nevoli i ze strany hodně republikánů. Takže když vystupují takoví kandidáti, to samozřejmě má ten efekt, že myslím, že víc žen pak půjde k těm demokratům. A v tom myslím, že Obama kalkuluje, že on potřebuje ten jejich hlas a chce je povzbudit, aby šli k urnám.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Tam na tom sjezdu demokratů právě, myslím, že byl důležitý právě ten projev té manželky Obamovy Michele, která vlastně jakoby zdůrazňovala takové ty rodinné hodnoty. Já jsem si všiml tam taky někde, že bylo řečeno, že často, když pan prezident měl na vybranou jít třeba na večeři s nějakým senátorem nebo s nějakým politikem, tak to odvolal a zvolil si tedy večeři doma v rodině. A tím dokumentovala Michele, že on je vlastně takový rodinný typ, který preferuje tu rodinu před tou politikou. Je to nějaká taková tendence, pane Kozáku, v Americe?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry amerických studií na [fakultě sociálních věd](#) UK Praha

No, podle mě to je totální show, tohle to. Jo, prostě on se jako samozřejmě jako každý otec se snaží být doma s rodinou, ale dělat z toho jako takhle na veřejnosti to takhle zdůrazňovat, to mi přijde trošku jako některé věci byly trochu nevkusné, tak tam třeba zaznělo, myslím, že to říkal Joe Biden nebo, že on vlastně ještě, než usíná, tak si každý večer čte těch deset dopisů od jako normálních Američanů, co píšou do Bílého domu. A to už jako, na to bych dával trochu pozor, že to je takový jako kult osobnosti. Prostě dobrý tatíček hlavně je doma s rodinou, o všechny se stará a před spaním si čte všechny naše dopisy. Že ta politika reálná je jako o mnoho drsnější, o mnoho tvrdší. A jako na nějakou rodinnou idylku samozřejmě, že to jako je pěkné a věřím tomu, že on jako je s tou rodinou rád. Ale je to, zrovna tohle to bych si myslel, že to je tam hodně pro tu show a hodně se to jako vypíchne, protože to jsou takové ty emoce, které tam všichni jako rádi vidí.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Ony oba ty sjezdy vlastně nebo vůbec ty nominační sjezdy v poslední době mají tento charakter, že jsou takové spíš takové PR, jak se tomu říká, takové cvičení v tom, jak vystupovat na veřejnosti. Já jsem se taky někde dočetl, že tomu tak dřív nebylo, že třeba ještě před třiceti, čtyřiceti lety tyto sjezdy skutečně rozhodovaly o tom, kdo bude tím prezidentským kandidátem a že tam v pozadí v zákulisí se o tom debatovalo a licitovalo a skutečně do poslední chvíle to nebylo jasné. Dnes nebo někdy i od konce šedesátých let už tato situace nastala, že vlastně probíhají ty primárky, a ten stávající prezident je samozřejmě, pokud teda má ještě jedno období, tak tam samozřejmě zůstává, takže probíhají ty primárky a už někdy od jara je vlastně ten kandidát jasný a ty nominační sjezdy už vlastně nerozhodují a jsou to jenom takové věci reklamní. Souhlasíte s tím, pane Beste?

Erik BEST, americký novinář

Určitě, já si myslím, že taky to má souvislost s tím, jak jakou roli hrajou peníze. Protože teď ten, kdo má nejméně, má navrch. A teď to probírají tak, že Romney je lepší v tom, jak získává peníze od bohatších, bohatých sponzorů. Takže demokraté mají strach, že vlastně nakonec to může rozhodnout, kdo vyhraje. Ale na tom má vliv vlastně celý politický systém. Před dvěma roky, jak je asi známo, Ústavní soud, nejvyšší soud v Americe změnil zákon tak, že bohatí sponzoři můžou víceméně darovat, kolik chtějí na kampaně. A teď je to opravdu tak, že ten, kdo nemá za sebou velkého sponzora, vůbec nemá šanci na takový úrovni a na rozdíl od toho, jak to bylo před třiceti lety, kdy opravdu nebylo tak jasné dopředu nakonec, kdo vyhraje.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Mluvili jsme zatím hodně tedy o Obamovi a o jeho šancích nebo o jeho politice. Pojdme se teď chvíli soustředit na to, co by znamenala ta alternativa, kdyby zvítězil Mitt Romney. Jak vlastně politicky se tito dva kandidáti liší, nebo v čem si vlastně Američané vybírají, pane Kozáku?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry amerických studií na **fakultě sociálních věd** UK Praha

Tak já si myslím, že Romney nakonec nevyhraje, teda ale. Má to podle mě jako hodně těžké ze spousty důvodů. Ale kdybych měl říct ten hlavní rozdíl, tak je potřeba si uvědomit, že jako Mitt Romney je úspěšný byznysman, nicméně ty jeho představy jako, co by vlastně v Americe udělal, jako nejsou moc konkrétní. Oni tam jako ti republikáni už mají dlouho takovou jakoby mantru, že se sníží daně a jak se sníží daně, tak s tím se jako všechno vyřeší. Najednou bude spousta práce. A najednou všichni, jako se vrátí konkurenceschopnost, najednou začnou fungovat školy, to je prostě taková iluze, která zní voličům dobře. Protože když někomu slibujete, že jim snížíte daně, tak kdo bude jakoby proti. Ale právě jako v Americe je spousta dlouhodobých problémů, ať už s infrastrukturou, ať už s tím podfinancovaným školstvím, které jenom tím, že uděláte daňové škrtky, prostě nevyřešíte. A co mi přijde ještě teda podezřelejší na tom republikánském projektu, je, že když uděláte jako rychlé radikální škrtky, abyste vyrovnali rychle rozpočet, tak ty škrtky půjdou kam? Jako ty peníze často zaměstnávají lidi. Pravda, někteří ti lidé nejsou úplně nejefektivněji zaměstnaný, nicméně škrtky znamenají, že propouštíte lidi z práce. Jako ať už to potom dojde na to, že to jsou ty policisté nebo učitelé. To znamená, že ten program, že se jako sníží daně a hodně se seškrtná rozpočet, jako opravdu nevím, co se tím vyřeší. A poslední věc k tomu bych řekl, že jako velká obava, že se stane přesně to, co se stalo jako za Reagana nebo za Bushe mladšího, že ta předvolební rétorika o tom snížení daní a seškrtnání rozpočtu zůstane spíš u toho seškrtnání těch daní kvůli různým vojenským výdajům nebo kvůli neochotě v Kongresu. To seškrtnání toho rozpočtu bude mnohem těžší. To znamená, že ty problémy se jenom zhorší. Jako jak za Reagana, tak za Bushe, kteří vstupovali do toho úřadu s tím, že se rozpočet musí vyrovnat, tak ten úřad opouštěli s tím, že ten dluh byl několikanásobně větší.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Říká se ...

host

K tomu bych chtěl dodat, že máme teď skutečně rekordní schodek v rozpočtu, ale nezávislé analýzy prokázaly, že velká část je to kvůli válkám v Afghánistánu a v Iráku a je to kvůli daňovým škrtům, úlevám z Bushovy administrativy pro bohatší. A velká část toho deficitu pochází právě z toho. Takže ačkoliv republikáni viní Obamu z toho, že on příliš rozhazoval peníze, ale jestliže na to skutečně podíváte, uvidíte, že větší část má na svých bedrech náš bývalý prezident. Takže když, jak jsem už zmínil, když se díváme na to, že to byl právě Romney, který prosadil tu reformu zdravotnictví a teď je proti, když se díváme na zahraniční politiku, on kritizuje Obamův přístup k Íránu a k Rusku, ale zase moc nedefinuje, jak by přistupoval jinak. Takže je to trošku, ta představa je trošku mlhavá, bych řekl. Je to nejjasněji v oblasti sociální politiky. Tam je to jasný, jak jsem o tom diskutovali. Ty rozdíly jsou dost jasné. Ale skutečně, když se díváme na ekonomickou politiku nebo na zahraniční politiku, já mám moc mlhavý obraz.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

O zahraniční politice se vůbec moc nemluví v této souvislosti při těchto volbách. Možná se k tomu ještě hodně dostaneme. Ale jedna z věcí, které možná Romney udělal dobře, bylo, že si zvolil za viceprezidenta toho ekonomu Paula Ryana. Aspoň já jsem o tom tak četl, že to je člověk, který mimo jiné byl také v minulosti poradcem právě prezidenta Obamy v nějaké době. A vlastně se podílel na nějakých konceptech ekonomických nebo různých řešení té ekonomické krize. Nemyslíte si, že právě tento viceprezident byl mohl teďko do té kampaně ještě vnést nějaká nová ekonomická témata, která by Romneymu pomohla?

host

Já si myslím, že pomůže, určitě zatím pomohl trošku. Já se obávám ale, že když budu zavázaný, že budou chtít dělat, to, co slibují, tak bude o to těžší potom, pokud se stane rozdíl, co si myslí Kryštof, ale když se stane Romney prezidentem, tak to bude o to těžší, protože chce hodně snížit náklady, chce menší státní aparát a tak

dále, ale Amerika není na tom připravená. Tam je spíš Amerika je připravená nebo funguje tak, že zvyšuje zadlužení, že podniky víceméně platí málo a mají velký trh, takže mají výbornou situaci ve světě a nejsou připravený na těžkou situaci. A když slibují, že budou opravdu škrtat, sníží dluh a tak dále, já prostě nevidím, že Amerika to přijme. Takže myslím si, že to pomůže trochu v té kampani, ale nakonec to bude o to těžší, ale já si trochu dělám legraci z toho, že Romney si vybral jednoho člověka, který je ještě nudnější než on sám.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

To je taky určitý charakter této kampaně. Jeremy, ty jsi se zmínil o té zahraniční politice. Mně by zajímalo, jak se vlastně dnes Amerika dívá na Evropu, nebo to nám zajímá, jak oni se, jak se vztahují k nám? Já mám někdy pocit, že vlastně Evropa se marginalizuje, že se vlastně stává takovým stále méně důležitějším aktérem v té světové politice a že možná dnes Spojené státy se více ohlížejí do Asie na spolupráci s Čínou, ekonomickou spolupráci, protože nakonec teď zrovna v Evropě máme hlubokou ekonomickou krizi a vlastně takovému americko-evropské partnerství je dnes někde hodně vzadu na pořadu dne.

Jeremy BRANSTEN, americký novinář

No, nejdřív bych řekl, když se podíváte na ty projevy Obamy a Mitta Romneyho. Víte, kolik času věnovali zahraniční politice? Mitt Romney, jeho projev trvá dvacet, 39 minut, z toho tři minuty na zahraniční politiku. A u Obamy to bylo podobně. Takže to je jedna věc. A co se, takže a například Mitt Romney ani jednou se nezmínil o Afghánistánu, takže nejdéle trvající válka všech dob pro Američany. Takže to je dost takový překvapující moment. A to dost vystihuje tu situaci. Prostě lidé teď myslí na ekonomiku a ne na zahraniční politiku. Ale ano, já bych souhlasil, že poslední dobou tahle administrace hodně klade důraz na, že se otočíme k Asii a Hillary Clinton měla několik projevů o tom, hodně se klade důraz, že se jakoby, říkají, že se stáčíme na Asii, prostě k Asii Amerika. Když se člověk na dívá fakticky, samozřejmě to má samo svoje důvody, když je ten obchod s Čínou a samozřejmě se už mluví o tom, že to je taková čimerika, to je Čína Amerika, to už je taková symbióza, že to se už jako nejde ji rozdělit. A samozřejmě to jsou rozvíjející se trhy a tahle administrativa kalkuluje, že to je prostě důležitější k ekonomickému růstu je teď se soustředit na Asii, ale nemyslím si, že Washington úplně zanechává Evropu, to myslím, že to bylo příliš klást důraz, že to

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Myslí si Kryštof Kozák, že Evropa, dejme tomu, v těch obranných otázkách v Severoatlantické alianci, tam taky má hlavní slovo samozřejmě Spojené státy. A Evropa jakoby dokonce se ani celá neúčastní těch akcí, jako je třeba právě ta válka v Afghánistánu. Takže je tam určitá opozice. Jak vidí Kryštof Kozák ten vztah mezi Amerikou a Evropou?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry amerických studií na [fakultě sociálních věd](#) UK Praha

No, tam je zajímavé, že teda už vlastně jsme se posunuli v tom diskursu a mluvíme o té Evropě jako celku. Přitom tady prostě v České republice vlastně spousta lidí spoléhá na určitý speciální vztah ještě k České republice. Takže když jakoby hovoříme o tom, na co, jaké jsou priority americké zahraniční politiky, tak ještě Evropa jako celek, pokud by byla nějakým způsobem jako jednotná, koordinovaná, tak by byla pro Ameriku velmi jako vítaným a cenným partnerem. Nicméně právě to, že vlastně ta Evropa ve spoustě otázek není jednotná, ať už je to třeba ta mise v Afghánistánu, ať už jsou to ty ekonomické otázky, tak to ty Američany ještě dál jako zatěžuje a už jako nemají kapacitu na to řešit s každou jakoby menší evropskou zemí jejich specifika jako těch kontingentů. To znamená, že ta americká pozice je taková, že by vlastně velmi uvítali jako nějakou jednotnější Evropu, se kterou by se dalo nějakým způsobem jednoduše dohodnout, jednoduše spolupracovat, protože je pravda, že vlastně tam je spousta sdílených prostě kulturních jazykových hodnot. A na spoustě věcí se, obrana lidských práv, jo, kdyby Evropa s Amerikou byly opravdu, vystupovaly jednotně, tak jsou jako mnohem silnější a ta transatlantická vazba má velký význam. To ti Američani jsou si toho vědomi. Nicméně trochu je problém právě v té vnitřní jednotnosti. A Američany to trochu unavuje. Respektive nemají sílu, nezapomínají třeba na problémy na mexické hranici, nemají sílu jako se věnovat těm všem detailům, které to obnáší.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

To je pochopitelné. Co si myslí o těch americko-evropských vztazích Erik Best?

Erik BEST, americký novinář

Já si myslím, že právě, jak bylo řečeno, že Amerika se teď orientuje víc na Asii, a to neznamená samozřejmě, že úplně zapomene na Evropu, ale já vidím problém v tom, že vlastně my jako Američané si půjčíme peníze od Číny a pak provádíme mezinárodní politiku, s kterou Čína nesouhlasí. A myslím si, že dlouhodobě to není udržitelné. A konkrétně, co se týče situace, vojenské situace kolem Číny. To vidím jako velký problém. Protože najednou máme tam vojenské, což tam byly i dříve, ale tam chceme více soustředit, ale zároveň Čína je o to silnější a může využít tu situaci pro to, aby nás úplně vystrnadila z toho regionu. A myslím si, že tam si koledujeme vlastně o velký konflikt, protože Amerika na to prostě nemá. Je přetížený vojensky finančně a doslova si půjčuje peníze od Číny, aby pak prováděla politiku, s kterou Čína nesouhlasí. A to dlouhodobě nemůže fungovat.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

No, to dlouhodobě jistě nemůže fungovat, ale asi si západní politikové představují, že ta situace v Číně se změní, že tam se to nějakým způsobem promění, protože zase těžko si představit, že by takhle prosperující kapitalistické hospodářství, které dneska Čína má, že by mohlo fungovat za nějakého tuhého ideologického režimu a že prostě tam vevnitř bude muset proběhnout nějaká liberalizace, já nevím, uvnitř Číny. Myslíte si, že s tímto američtí politikové kalkulují?

Erik BEST, americký novinář

Já si myslím, že my počítáme s tím, že Čína se nezmění v tom smyslu, že nebude expanzionistická a nebude se chovat jako my Američané chovali za posledních padesát, šedesát let. A to znamená, že my můžeme dělat co chceme a Čína nebude reagovat. Ale já se bojím, že bude vnitřní problém v Číně. A díky tomu nebo kvůli tomu Čína se změní a začne víc se zajímat o to, co je dál od Číny, protože vždycky samozřejmě, když je vnitřní problém, tak můžete odvrátit pozornost od toho tím, že začnete někoho napadat. Takže i Amerika to dělá velice dobře. A já se obávám, že Čína taky se v tomhle smyslu změní. Samozřejmě vím, že americká politika říká víceméně, že se to nestane, že my nepočítáme s tím, že by se to stalo. Ale myslím si, že by bylo rozumnější s tím aspoň trochu počítat.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Náš čas se pomalu ale jistě chýlí ke konci, máme posledních několik minut. Já se vás zeptám, poslední otázku. Kdyby Obama byl tedy znovu zvolen. Co si myslíte, že by stalo během těch příštích čtyřech let? Jeremy Branstene, myslíš si, že by se mu podařilo ukončit tu válku v Afghánistánu a že ty americké vojáky by poslal skutečně všechny domů?

Jeremy BRANSTEN, americký novinář

Myslím, že asi ano, protože ta nálada doma by ho v tom hodně podporovala. Ale já se hodně obávám, jak kolega tady říkal, že prostě on bude mít velké problémy prosadit cokoli přes ten Kongres, takže je velké riziko, že jeho příští volební období, pokud uspěje, bude plná takových momentů, kdy bude blokována a nepodaří se mu nic moc prosadit a už se budeme připravovat na dalšího člověka. Mimochodem je zajímavé pozorovat ty sjezdy z jednoho úhlu pohledu, že člověk může vidět, kdo by mohli být ti příští adepti na prezidenta. Například Condoleezza Riceová, bývalá ministryně zahraničí velmi zaujala překvapivě svým projevem u republikánů. A už se šušká o tom a už se samozřejmě šušká o tom, že možná i Hillary Clintonová bude chtít kandidovat. Takže možná příští klání potom bude Hillary Clintonová versus Condoleezza Riceová, to už by bylo zajímavější.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Tak to si necháme na nějakou příští debatu. Ještě na závěr úplně. Pan Kryštof Kozák, co si myslíte, že přinese tedy nové funkční období Obamy, pokud zvítězí?

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry amerických studií na **fakultě sociálních věd** UK Praha

Tak tam je takovej ten optimistický scénář je, že vlastně Obama se ukázal jako relativně méně konfliktní typ. Je pravda, že on toho tolik nezkažil, takže jakoby, když by všechno šlo dobře, tak já si myslím, že on docela šikovně managuje ten ústup velmi pomalý Spojených států ze scény, zároveň se snaží zachovat ty pozice, které jsou

pro Spojené státy důležité. To znamená, že já třeba, kdybych to měl brát na tu optimistickou notu, tak bych ještě jako doufal, že se třeba podaří něco udělat na Středním východě. Tam zase všichni ti kandidáti, jako i Obama o tom před čtyřmi lety mluvil, ale jako z určitých politických důvodů, jako situace v Palestině je pořád stejně špatná. To ale jako otvírá se prostor se zaměřit na tyhle ty témata, která jsou vlastně politicky trochu nepopulární. Ale protože už jako nepůjde o to, aby byl zvolen, tak může být trochu jako agresivnější v jejich otvírání. Ale zase spíš rétoricky než potom přes ten Kongres.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Já vám všem moc děkuji za účast v této diskusi, které se účastnili Erik Best, Jeremy Bransten a Kryštof Kozák. Doufám, že se setkáme ještě někdy příště na debatu o americké politice. Děkuji a na shledanou.

Erik BEST, americký novinář

Na shledanou.

Jeremy BRANSTEN, americký novinář

Na shledanou.

Kryštof KOZÁK, vedoucí katedry amerických studií na **fakultě sociálních věd** UK Praha

Na shledanou.

Jan BEDNÁŘ, moderátor

Skončil pořad Názory a argumenty, který jste poslouchali na vlnách Českého rozhlasu 6. Od mikrofonu se loučí Jan Bednář.

—

Kdo chce do Senátu? (Praha 12, Praha 4, Praha 8, Praha 2) (KohoVolit.eu)

9.9.2012 idnes.cz - blog str. 00 —

Kdo chce do Senátu? (Praha 12, Praha 4, Praha 8, Praha 2)

V polovině října se budou konat senátní volby. Kdo kandiduje? Pojďme se podívat na minulost jednotlivých politiků, kteří se uchází o mandát v horní komoře.

Předchozí díly: Sokolov, Chomutov, Rokycany, Domažlice, České Budějovice, Litoměřice

Praha 12

O senátorské křeslo se na Praze 12 utká celkem 10 kandidátů. Kandidát ČSSD a zároveň starosta této městské části František Adámek se před rokem ocitl pod ostrou palbou opozice, když byl nařčen z toho, že v Praze 12 vlastně nebydlí a také z toho, že nenechal opozici prezentovat svůj postoj na městském webu.

Opozice chtěla reagovat na některé nepravdy v informacích o tehdy nové radě, ale Adámek se bránil s tím, že žádnou zprávu ke zveřejnění nedostal. Mezi kandidáty zaujme i sociolog Ivan Gabal, který je jednou z tváří platformy Vraťte nám stát! nebo režisér a herec Vít Olmer.

Praha 4

Na Praze 4 se o přízeň voličů ve volbách do senátu bude ucházet devět kandidátů. Jméno kandidáta za Stranu zelených Petra Štěpánka je spojeno kauza "nejdražší cyklostezky v Evropě" ve Vysočanech, kterou měl jako radní na starosti. Jeden kilometr cyklostezky stál 50 milionů korun.

Štěpánek se do médií vyjádřil v tom smyslu, že levnější projekt nebyl k dispozici. Vysoká cena byla údajně dána také sedmi mosty a mimoúrovňovými kříženími. Za zmínku stojí profesorka Eva Syková na kandidátce ČSSD. Tato významná česká lékařka patří mezi špičky české vědy s mezinárodním renomé.

V poslední době o sobě dala vědět zejména v souvislosti s nelichotivými výroky prof. Cyrila Höschla o nízké kvalitě českých vědkyň jako vysvětlením jejich nedostatečného zastoupení žen na významných postech české vědy, když se proti takovým výrokům ostře ohradila.

Praha 8

Dvanáct kandidátů se o senátorské křeslo utká v městské části Praha 8. Jedním ze zajímavých kandidátů na senátorské křeslo je novinář Viliam Buchert (TOP09). Buchert pracoval v MF Dnes jako redaktor zahraniční rubriky, vedoucí přílohy Magazín Dnes a zástupce šéfredaktora, od roku 2010 do června letošního roku pak jako zástupce šéfredaktora v časopisu Reflex.

Bližší představení zaslouží i profesor Martin Potůček (ČSSD), který je ředitelem Centra pro sociální a ekonomické strategie při FSV UK. Odborně se zabývá sociální a veřejnou politikou; je také vedoucím odborné Komise pro práci a sociální věci u ČSSD.

Další osobností veřejného života, která se rozhodla bojovat o přízeň voličů ve volbách do senátu, je spisovatelka Lenka Procházková. V poslední době se do povědomí veřejnosti dostala zejména trestním oznámením, které podala v souvislosti s tzv. církevními restitucemi na premiéra Petra Nečase a další členy vlády.

Praha 2

Ve volbách do senátu na Praze 2 se představí celkem 13 kandidátů. Kandidátka ODS Milena Kozumplíková, která se do hledáčku aktivistů a neziskových organizací dostala hned několikrát - v roce 2006 za jejího starostování na Praze 3 proběhla podivná výměna pozemků na Parukářce mezi městem a developerskou společností Central Park Praha, kdy město za 37 tisíc metrů čtverečních získalo jen 4,5 tisíc metrů čtverečních.

Kozumplíková byla kritizována i za netransparentní privatizaci bytů na Praze 3 v roce 2009, za kterou dostala tato městská část pokutu 70 tisíc korun. Zakázka byla totiž rozdělena na dvě menší a místo standardního výběrového řízení bylo osloveno jen pět firem.

Za pozornost stojí kandidát koalice KDU-ČSL-Pirátská strana Libor Michálek, který se do povědomí veřejnosti dostal zejména upozorňováním na netransparentní praktiky a uplácení na Ministerstvu životního prostředí v prosinci 2010. Tehdejší ministr Drobil (ODS) Michálka odvolal hned poté, co na něj nynější kandidát na senátora podal trestní oznámení. Celou kauzu nakonec v srpnu tohoto roku soud odložil.

Informace v tomto článku byly z části převzaty z webu NasiPolitici.cz, který systematicky shromažďuje informace o politické reprezentaci. Pokud máte zajímavé informace o kandidátech ve vašem obvodu, které by voliči měli vědět, můžete o nich diskutovat na facebookové stránce KohoVolit.eu.

KohoVolit.eu, podpořeno fondem Otakara Motejla.

Dále čtete:

Skandální předvolební průzkumy ČT a ČRo

Budou poslanci a senátoři kumulovat funkce i po volbách?

V sobotu začala platit novela, která odstraní billboardy od dálnic

URL| <http://kohovoliteu.blog.idnes.cz/c/286504/Kdo-chce-do-Senatu-Praha-12-Praha-4-Praha-8-Praha-2.html>

Španělský kněz zve rudou Semelovou do kostela: Ať mi řekne zloději

9.9.2012 parlamentnilisty.cz str. 00 Poslanecká sněmovna_

Jana Šulcová_

Španělský kněz Juan Provecho, který vede farnost sv. Tomáše jen pár desítek metrů od budovy Poslanecké sněmovny, zve politiky, aby si s ním popovídali o církevních restitucích.

Vláda premiéra Petra Nečase (ODS) ustoupila iniciativě LIDEM, která podmínila schválení návrhu zákona o narovnání s církvemi schválením zákona o změně sazby DPH. Jak tento krok hodnotíte? Hlavním bodem vlády, respektive TOP 09, jsou církevní restituce...

Hlavním bodem každé vlády by měla být spravedlnost. Každá politická strana by na tom měla trvat. Nejsem ani pravičák, ani levičák, ale tohle musí respektovat všichni. Církevní narovnání by mělo směřovat právě ke spravedlnosti, co bylo ukradeno, musí být vráceno. Pokud nebude spravedlnost, nebude ani mír, pořád budeme bojovat.

Vy sám tedy podporujete narovnání s církvemi?

Ano. Je dobré i pro stát. Tento krok pomůže k tomu, že stát nebude tolik utrácet peníze. To, co patřilo církvi, jí musí být vráceno. Některé diskuze o tom, proč církve má takový nebo makový majetek, mi připadají nesmyslné. Také nechodím a neptám se lidí: odkud máš takový mobil a podobně. Všechno je dokázáno, je dokázáno, že církve měla ten a ten majetek, a má ho dostat zpátky.

Více o tématu miliardy pro církve

Církvi je často vyčítáno, že se přesně neví, co a v jaké hodnotě jí patřilo, hovoří se o zabavování majetku už od Josefa II., nepřesných ohodnoceních majetku...

To je chyba. Všechno je jasné. Vše je zaznamenáno v zemských knihách, církve nechce dělat žádné podvody, přesně ví, co jí patří, a co má dostat zpět. Knihy a předpisy majetku jsou v archivu, jsou dostupné komukoliv. Vše je tam v přesných číslech do 25. 2. 1948, kdy byl majetek převeden státu. Nechápu, proč socialisté a komunisté mají výhrady, i stát si může vše zkontrolovat.

relatedarticles title="Psali jsme:" articles="232333,231253,228113,219851" /

Marta Semelová z KSČM mluví o tom, že narovnání s církvemi je největší loupež 21. století. Co tomu říkáte?

Ať to paní Semelová dokáže. Kolikrát poslanec něco říká, a já si říkám: dokažte mi to, kde máte argumenty. Chybí fakta. I to, co říká Marta Semelová, je třeba dokázat. Ať se sem přijde podívat, ukážu jí v archivu, co všechno patřilo augustiniánům a co mají dostat zpátky. Neříkejte loupež, prosím. Loupež by byla, pokud bych chtěl zpět něco, co nebylo moje. Ze strany politiků jde o populistické řeči. Zvu všechny poslance, aby se sem přišli podívat. Ukážu jim, o co jsme my, augustiniáni přišli, a co máme získat. Ať mi pak mezi čtyřma očima řeknou, že jsem zloděj. Dokážu jim, že to tak není.

Farnost svatého Tomáše, kterou vedete, je jen pár desítek metrů od Poslanecké sněmovny. Byl se tu za Vámi někdy podívat některý z levicových politiků, aby si třeba ověřil pravdivost argumentů ohledně narovnání s církvemi?

Nikdy. Nikdy tu nikdo nebyl, ani mě neoslovil.

Komunisté argumentují tím, že řada Čechů je na pokraji chudoby, nemá pomalu ani na chleba a podobně. Proč se tedy miliardy mají vracet církví, i kdyby jí patřily, která je na první pohled tolik nepotřebuje?

To bychom mohli podobně hodnotit i restituce soukromníkům. Jde o spravedlnost. Proč to předtím šlo a teď by jít nemělo? Spousta lidí je chudých, ale třeba my provozujeme charitu právě pro chudé, teď stavíme školu, kde budou právě lidé moci studovat., staráme se o chudé rodiny, děti. Máme pět klášterů, ty nám vrátili, ale jsou to ruiny, v havarijním stavu. Nemůžeme to opravit, protože nemáme z čeho.

Kdyby zákon o narovnání s církvemi neprošel, jak by se Vás to doktlo?

Dotklo by se to nás, augustiniánů, ale i celého státu. Památkáři mi každé dva měsíce píší: je třeba to a to opravit. Já na to říkám: vím, ale promiňte, nemám na to peníze.

Chytří socialisté chtějí udělat takzvaný církevní fond. Ono se to lehce dělá u něčeho, co není moje. Já taky mohu přijít k majetku socialistů a říct: udělejme z toho fond. Já budu nejšťastnější, když budou všechny kostely a kláštery opravené a my budeme mít na živobytí. To budu šťastný.

Teď má stát z církví zisk tři miliardy a nám dá jenom miliardu a půl. To není spravedlivé. Církev teď financuje stát. Teď nás je v klášteře pět nebo šest bratrů, na další nemáme. Sami si vaříme, staráme se o zahrady, děláme správce, kostelníka, kuchaře, i když to neumíme. Potřebovali bychom tak patnáct, dvacet lidí, ale nemáme na ně peníze.

Co říkáte na billboard, kde je ruka v sutaně sahající po penězích, který ČSSD vytvořila v rámci kampaně. Nebere si církev jako rukojmí?

Nelíbí se mi to. Chtějí manipulovat veřejným míněním.

relatedarticles title="Psali jsme:"
articles="245690,245301,245196,244790,244789,244784,244343,244384,244230" /

Kdybyste srovnal narovnání s církvemi v Česku a Španělsku, v čem je rozdíl nebo společné rysy?

Ve Španělsku byl schválen konkordát, smlouva s Vatikánem, stát církvi zaplatil od roku 1957 finanční kompenzace. To fungovalo do roku 2003. Od té doby stát neplatí církev, ale jen když její příslušníci dělají daňové přiznání, tak mají jakousi výhodu. To je model, který funguje.

Juan Provecho se narodil v roce 1970. V roce 1995 absolvoval teologii na Pontificia Universita Comillas v Madridu a byl vysvěcen na kněze augustiniánského řádu. Po studiích působil v Brazílii, v roce 1997 byl řádem poslán do České republiky.

Po svém příchodu do Prahy začal studovat obor Mediální komunikace na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a studia úspěšně dokončil roku 2001. Po dokončení studií začal na téže fakultě vyučovat předmět Média a společnost. Působil jako vedoucí tiskového střediska České biskupské konference. V současnosti spravuje farnost svatého Tomáše na Malé Straně.

Ptejte se politiků, ptejte se Vašich volených zastupitelů, pište, co Vám osobně vadí. Registrojte se na našem serveru ZDE.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1342&clanek=245751>

Nejlepší ekonomická fakulta v Česku? Mezinárodní vztahy na VŠE

9.9.2012 tyden.cz str. 00 Česko_

- jš -

Nejlepší studium ekonomických oborů v tuzemsku nabízí Fakulta mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické v Praze. Velmi dobré podmínky nabízejí i další fakulty z hlavního města.

Nejlepší studium ekonomických oborů v tuzemsku nabízí Fakulta mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické v Praze. Velmi dobré podmínky nabízejí i další fakulty z hlavního města.

Žebříček tuzemských ekonomických fakult vyplývá z analýzy TÝDNE, která porovnávala šestnáct fakult podle sedmi vybraných hledisek, například uplatnění na trhu práce, šance na přijetí ke studiu, odborné zázemí či spolupráce školy se zahraničními univerzitami.

Z celkového hodnocení vyšla nejlépe Fakulta mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické (VŠE), za kterou se umístila Fakulta národohospodářská z téže vysoké školy. Na třetím místě skončil Institut ekonomických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy (**FSV UK**). Fakulty z pražských vysokých škol obsadily prvních šest míst. Naopak na opačném konci žebříčku se umístily ekonomické fakulty v Plzni a Karviné.

* Jaká je procentuální šance na přijetí na jednotlivých fakultách?

* Kolik přijatých uchazečů ke studiu skutečně nastoupí?

* Kolik žáků připadá na jednoho profesora či docenta?

* Čím jsou studenti pražských fakult zvýhodněni před studenty z krajských univerzit?

Odpovědi na tyto a další otázky čtěte v novém vydání časopisu TÝDEN, které vychází v pondělí 10. září 2012.

URL| http://www.tyden.cz/rubriky/byznys/cesko/nejlepsi-ekonomicka-fakulta-v-cesku-mezinarodni-vztahy-na-vse_245386.html

—

Politický převrat? Předvolební průzkumy matou voliče

8.9.2012 Mladá fronta DNES str. 01 Kraj Hradecký_

(zář)_

HRADEC KRÁLOVÉ Dva různé předvolební průzkumy v Královéhradeckém kraji od sebe dělí pouze šest týdnů, ale podle preferencí voliči mohou mít pocit, že jim za tu dobu unikl totální převrat.

Průběžné výsledky se totiž liší i více než o osm procent. Jeden průzkum popírá druhý, zatímco podle červencového to v regionu vypadalo na jasnou nadvládu levice, nejnovější sčítání naznačuje spíš remízu.

Zatímco ještě před měsícem byli na vrcholu blaha komunisté s téměř 21 procenty a ODS na první místo ČSSD ztrácela propastných téměř devět procent, nyní je vše jinak. Podle aktuálního průzkumu agentury ppm factum research by říjnové volby v kraji se ziskem 23 procent hlasů vyhrála ODS. Druzí sociální demokraté by získali 19,9 procenta a pětiprocentní hranici by překročily politické subjekty TOP 09 a Starostové (13,4 %), KSČM (12%) a Koalice pro Královéhradecký kraj (5,4 %). Nejvíce udivuje hlavně nárůst hlasů TOP 09 (plus 8,3 %) a ODS (plus 8,1 %), KSČM naopak ztratila 8,8 procenta hlasů a ČSSD 3,6 procenta.

Veliké odchylky udivují i politologa **fakulty sociálních věd** Kamila Švece: „Hypoteticky to sice možné opravdu je, avšak během letních měsíců, kdy se toho v politice moc neděje, bych takové rozdíly nepředpokládal.“ Červencový průzkum agentury Sanep oslovil v každém kraji v průměru 1 306 dotázaných ve

věku 18 až 69 let. Srpnové ankety agentury ppm research se zúčastnilo 1 008 obyvatel Královéhradeckého kraje a vyplynulo z ní, že k volbám je rozhodnuto jít 41 procent dotázaných. » Více čtěte na str. B2

Regionální mutace | Mladá fronta DNES - Hradecký kraj

Preferenční veletoč: laik se diví, odborník žasne

8.9.2012 Mladá fronta DNES str. 02 Kraj Hradecký_

Petr Záleský_

Agentury, které dělají předvolební průzkumy, přiznávají odchylku plus minus 2,5 procenta. Jenže během jednoho měsíce se preference v kraji propadly i vzrostly o více než osm procent. Pravice se (asi) dotáhla, ale podle politologa vyhraje levice.

Laik se diví, odborník žasne.

Na to, že každý volební průzkum zpravidla ukazuje úplně jiné výsledky, už je politolog Kamil Švec (na snímku) zvyklý. Jenže rozdíly mezi červencovým (agentura Sanep) a srpnovým (ppm factum research) už jsou pozoruhodné i pro zkušeného experta. Výsledky, které vidíte v boxu uprostřed, totiž vykazují i více než osmiprocentní rozdíly.

„Kdyby se udály nějaké naprosto zásadní politické body, hypoteticky by k naprostému přeorientování veřejného mínění dojít mohlo. Ale kromě pár nepříliš podstatných rozhodnutí u nás v létě k ničemu podobnému nedošlo,“ diví se Švec, jenž odchylky přičítá především způsobu sběru dat u obou agentur. „Sanep většinou dělá internetové průzkumy, zatímco factum na to jde jinak. Já osobně bych více důvěřoval druhé agentuře, ale jen odhaduji bez obecnějších znalostí,“ říká odborník z pražské **fakulty sociálních věd**.

Podle Švece je Královéhradecký kraj sice volebně specifický, ale nic nenahrává tak velkým preferenčním výkyvům. „Sociální demokracie spolu s KSČM v ostatních krajích jasně dominují. U nás nebude ČSSD až tak silná i kvůli hejtmanovi Francovi, který není úplným typem lídra, ale levice i tak podle mého odhadu mírně porazí pravici. Rozdíl však nejspíš nebude tak veliký jako jinde,“ odhaduje.

Zatímco volební preference se do říjnového termínu ještě mohou pohnout všemi směry, účast prý zůstane kolem 40 procent.

„Záležit bude třeba i na počasí,“ domnívá se Švec. Podle něj se kampaně jednotlivých stran a uskupení teprve rozjíždějí a o nejrůznější překvapení ještě nebude nouze: „Doslechl jsem se, že voliči v kraji nemají zájem kroužkovat jednotlivé kandidáty. Jenže kampaně ještě neběží a tím pádem ani není koho kroužkovat.“

Před čtyřmi lety posbíral spoustu preferenčních hlasů třeba Vladimír Dryml. Stejná situace se může opakovat také letos, jen s tím rozdílem, že prostofeký senátor už přestoupil z ČSSD k Zemanovcům. „Vladimír Dryml dokáže spoustu lidí přitáhnout, ale zároveň i odradit. Mezi Zemanovci je jeho rétorika logičtější a pro tuto stranu je to podle mého názoru správné,“ přemýšlí Švec.

Znechucení voličů politikou se podle Švece nepromítne ve větším zisku menších uskupení: „Pravděpodobnější je, že lidé k volbám vůbec nepřijdou. Znechucení se pohybuje napříč politickým spektrem, i menší strany mají své kauzy.“

FAKTA
Rozdílné předvolební preference v kraji
červenec
agentura Sanep
1. ČSSD 23,5%
2. KSČM 20,8%
3. ODS 14,9%
4. Změna pro kraj 7,6%
5. TOP 09 5,1%
srpen
ppm factum research
1. ODS 23%

2. ČSSD 19,9%
3. TOP 09 a STAN 13,4%
4. KSČM 12%
5. Koalice pro kraj 5,4%

Foto popis|

Regionální mutace| Mladá fronta DNES - Hradecký kraj

Vzkaz studentů: hejtmanem pirát Štipl, v radě neonacisté

8.9.2012 Mladá fronta DNES str. 02 Kraj Hradecký_
(poš)_

Středoškoláci by do vedení kraje volili Piráty, TOP 09, Dělníky

HRADEC KRÁLOVÉ Kdyby v Královéhradeckém kraji volili pouze náctiletí, nejspíš bychom se divili, kdo by vyhrál. Hejtmanem by se dost možná stal třiadvacetiletý programátor z Hradce Králové Stanislav Štipl z České pirátské strany.

Vždyť uskupení vystupující proti autorským právům, jejichž webové stránky parodují vyhledávač seznam. cz, získalo od studentů čtrnácti středních škol v kraji 19,5 procenta z 1 321 hlasů.

„Středoškoláci politiku vnímají přece jen trochu jinak, neřeší témata jako pilíře důchodové reformy nebo zvednutí DPH. Je pro ně asi důležitější, zda si mohou stáhnout na internetu film zdarma,“ říká politolog **fakulty sociálních věd** v Praze Kamil Švec.

Na druhém místě potom u mladých bodovala TOP 09, která zaostala o pouhé dva hlasy. „Jsem rád, že se mladí o politiku zajímají, vysoké body přičítám i komunikaci s mladými přes sociální sítě,“ řekl kandidát za TOP 09 Jindřich Vedlich.

Fiktivní volby, které se na školách konaly ve čtvrtek, vypadaly podobně jako ty reálné: studenti sestavili volební komise a za plentou zaškrtnané lístky házeli do urny.

Ve schránce skončilo i devět procent hlasů pro krajně pravicovou Dělnickou stranu, která skončila na třetím místě. „Je to nepříjemné zjištění. Za vinu to dávám spíš obecnému vnímání romské otázky, která se v kraji řešila celý rok,“ tvrdí politolog Švec.

Do zastupitelstva by se dostalo i pár kandidátů z ČSSD a ODS, vešel by se možná i Adam Záruba nebo Pavel Bělobrádek. Ostrouhali by naopak komunisté, Věci veřejné i SNK–Evropští demokraté, kteří skončili poslední.

Foto popis| Volby Kampaně se teprve rozjíždějí.

Foto autor| Foto: Martin Horký, MF DNES

Regionální mutace| Mladá fronta DNES - Hradecký kraj

PŘESTUPY MANAŽERŮ

7.9.2012 Lidové noviny str. 16 Manažeři v pohybu_

Mendl je novým HR managerem v C&W

Miroslav Mendl (33) nastupuje na pozici manažera lidských zdrojů v poradenské společnosti Cushman & Wakefield. Nahrazuje Květu Procházkovou, která ukončila svoji pracovní kariéru a odchází do důchodu. Mendl bude řídit lidské zdroje v C&W v České republice a na Slovensku. Mendl má bohaté zkušenosti s řízením

personálního oddělení. Do Cushman & Wakefield přišel ze společnosti Hilti ČR, spol. s r. o., kde od roku 2002 působil v různých lokálních i mezinárodních manažerských pozicích, především v HR a obchodě.

Mendl je absolventem Fakulty mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické a prestižního programu CEMS (globální aliance akademických a korporátních institucí).

Němec se stal vedoucím advokátem v advokátní kanceláři Glatzová & Co.

Libor Němec se s platností od 1. září 2012 stal vedoucím advokátem v advokátní kanceláři Glatzová & Co. a šéfem týmu regulace finančních služeb. Členem týmu advokátní kanceláře Glatzová & Co. je od roku 2010. Ve své praxi se specializuje především na bankovníctví a finance s důrazem na problematiku regulace finančních trhů a spornou agendu. V roce 2003 absolvoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, v roce 2005 zde složil rigorózní zkoušku a v současné době zde studuje na katedře obchodního práva doktorský studijní program. V minulosti pracoval jako právník v Komisi pro cenné papíry a v České národní bance.

Zastával rovněž funkci tajemníka prezidia Komise pro cenné papíry a funkci místopředsedy správní rady Garančního fondu obchodníků s cennými papíry.

Před příchodem do advokátní kanceláře Glatzová & Co. působil v advokátní kanceláři Clifford Chance. Němec je členem České advokátní komory a Rozkladové komise ČNB. Jako spoluautor se podílel na vzniku komentáře k zákonu o nabídkách převzetí.

Pravenec je marketingovým ředitelem LMC

Milan Pravenec (47) v srpnu nastoupil na nově vytvořenou pozici ředitele marketingu ve společnosti LMC. V této roli zastřeší korporátní komunikaci a PR, CSR, marketingovou komunikaci a všechny segmentové marketingové aktivity, které dosud spadaly pod různá oddělení firmy.

LMC provozuje dva přední pracovní portály v ČR (Jobs.cz a Práce.cz) a jeden na Slovensku (Topjobs.sk). Společnost rovněž vyvíjí a poskytuje řešení pro správu nábory a rozvoj talentů LMC G2 a další služby i odborné poradenství v oblasti HR.

Pravenec přichází do společnosti LMC s bezmála dvacetiletými zkušenostmi v oblastech marketingu, projektového řízení a strategického rozvoje nových příležitostí.

Tegethoff novým ředitelem zákaznického prodeje pro EMEA společnosti ESET

Ralf Tegethoff posílil globální prodejní a marketingový

tým antivirové společnosti ESET jako ředitel zákaznického prodeje pro region Evropa, Blízký východ a Afrika (EMEA). Tegethoff má více než deset let manažerských zkušeností zejména v segmentu B2C.

Před nástupem do ESET pracoval Tegethoff téměř sedm let v antivirové firmě Kaspersky Labs, kde rozvíjel evropské maloobchodní a online trhy. Aktivně se také účastnil globálního plánování této společnosti. Tegethoffova kariéra začala už v 90. letech, kdy zastával manažerské pozice v různých technologických firmách. „Těším se na to, že s naším týmem dosáhneme ještě větších prodejních úspěchů,“ říká nový ředitel pro zákaznický prodej EMEA Ralf Tegethoff.

Frantík je novým ředitelem Microsoftu pro sektor veřejné správy

David Frantík se stal ředitelem firmy Microsoft pro sektor veřejné správy. Doposud působil na pozici ředitele divize podnikových řešení Microsoft Dynamics.

Frantík je odpovědný za rozvoj spolupráce a obchodních příležitostí v sektoru státní správy, samosprávy, zdravotnictví a školství. Nahradil Jana Moleše, který se nyní věnuje oblasti řízení aliančních partnerů v segmentech komerční a veřejné sféry.

Frantík vystudoval Vysoké učení technické v Brně, obor přístrojová, regulační a automatizační technika. V Microsoftu působí od října 2004.

Bezděkovský ředitelem právního oddělení RENOMIA Největší česká pojišťovací makléřská společnost RENOMIA, a. s., jmenovala Václava Bezděkovského ředitelem právního oddělení. Ve své nové pozici budemí na starosti především procesy pojistného práva, řízení veřejných zakázek a celkové právní poradenství firmy. Zároveň se zaměří na kontrolu a zlepšení právních předpisů v zahraničních pobočkách firmy.

Do společnosti RENOMIA nastoupil Bezděkovský v roce 2007 na pozici Legal Counsel, v rámci které poskytoval podporu v oblasti odpovědnosti za škodu a metodiky odpovědnostních pojistných produktů a pojistného práva.

Před nástupem do RENOMIA působil dva roky jako právník v tuzemské pobočce německé pojišťovny Gerling-Konzem. Následně působil v advokacii, kde se kromě otázek pojišťovnictví věnoval zejména oblasti obchodního práva a veřejných zakázek. Bezděkovský vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze (2004).

Čepický je novým šéfem korporátní komunikace Vodafonu

Novým ředitelem korporátní komunikace Vodafonu se stal dosavadní mluvčí Miroslav Čepický. Vystřídá Filipa Hrubého, který jde na plánovanou rodičovskou dovolenou. Novou mluvčí je od září Alžběta Houzarová, která Čepického dosud zastupovala. Uvedli to zástupci společnosti.

Čepický je ve Vodafonu od roku 2007, od roku 2008 na pozici tiskového mluvčího. Před příchodem do operátora působil jako mluvčí portálu Centrum.cz, vedoucí ekonomické rubriky na Aktuálně.cz a jako redaktor Hospodářských novin. Vystudoval veřejnou správu a žurnalistiku na Vysoké škole ekonomické v Praze. Alžběta Houzarová pracuje v PR oddělení Vodafonu od roku 2008, od roku 2009 jako zástupkyně tiskového mluvčího. Dříve působila na komunikačních pozicích v neziskovém sektoru. Absolvovala mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Odcházející ředitel Filip Hrubý působil v Oskaru a jeho nástupci Vodafonu od roku 2005, od roku 2007 jako tiskový mluvčí a poslední čtyři roky jako ředitel korporátní komunikace. Podílel se na založení a řízení Nadace Vodafone ČR.

V oblasti médií a komunikace působí na různých pozicích od roku 1998. Nejdříve v České televizi, společnosti Člověk v tísni a několika internetových médiích. Absolvoval sociologii a kulturologii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.

Novým prezidentem Hyundai Motor v ČR je Sung Jun Kim

Novým prezidentem společnosti Hyundai Motor Czech se stal Sung Jun Kim. Dosud měl na starosti koordinaci aktivit Hyundai pro Latinskou Ameriku. Dosavadní prezident Kuen Young Lee po čtyřletém funkčním období v čele zastoupení značky na českém trhu přejde do managementu mateřské společnosti Hyundai Motor Company.

Hyundai Motor Company je prodejní společnost značky Hyundai na českém trhu.

Jonák je mluvčím mezinárodní investiční skupiny BXR Group

Petr Jonák (32) se stane mluvčím mezinárodní investiční skupiny BXR Group. Nadále bude zastávat pozici ředitele vnějších vztahů společnosti AWT, jednoho z největších soukromých nákladních železničních dopravců v Evropě, ve kterém má BXR podíl 80 procent.

Jonák bude ze své pozice odpovídat na dotazy médií týkající se středoevropských investic skupiny BXR. Vedle těžbařské společnosti NWR jde zejména o železničního dopravce AWT, realitní společnost RPG Real Estate, vydavatelství Economia a společnost Green Gas, která podniká v oblasti obnovitelných zdrojů.

Schneller se stal šéfem Aegon ČR

Novým generálním ředitelem společnosti Aegon v České republice byl jmenován Jiří Schneller (44). Od září vede obě společnosti, tedy Aegon Pojišťovnu a Aegon Penzijní fond. Ve funkci nahradil Andrewa Cohena.

Schneller má dvanáctiletou zkušenost v pojišťovnictví. Založil a vybudoval pobočku společnosti ACE European Group, kterou jako generální ředitel řídil téměř čtyři roky. Poslední dva roky působil ve společnosti Aviva životní pojišťovna jako generální ředitel. Dříve pracoval v pojišťovnách AIG a AXA.

Mezinárodní finanční koncern Aegon patří mezi největší světové společnosti v životním pojištění, penzijním připojištění a správě aktiv. Působí ve více než dvaceti zemích Ameriky, Evropy a Asie. Na českém trhu zahájil Aegon obchodní činnost v roce 2005.

Brožek je novým generálním ředitelem společnosti MODŘANY Power, a. s.

Ing. Petr Brožek na tomto postu vystřídal dosavadního generálního ředitele Ing. Ladislava Krajňáka.

Brožek je absolventem ČVUT, obor jaderněenergetické stroje a zařízení, v Modřanech působí od ukončení vysoké školy v roce 1992. Zpočátku pracoval jako projektant v oddělení projekce a konstrukce jaderných elektráren, které od roku 2000 vedl. Posledních 10 let působil na pozici obchodního ředitele, od roku 2006 je členem představenstva společnosti.

Na místo obchodního ředitele byl jmenován Ing. Jan Šlégl, který dosud působil jako obchodní ředitel pro energetická zařízení ve společnosti ALSTOM.

Houzarová se stává novou mluvčí Vodafonu

Na místo tiskové mluvčí Vodafonu nastupuje Alžběta Houzarová. Stává se tak první ženou na této pozici v historii společnosti. Alžběta Houzarová pracuje v PR oddělení Vodafonu od roku 2008, od roku 2009 jako zástupkyně tiskového mluvčího. Dříve působila na komunikačních pozicích v neziskovém sektoru. Absolvovala mediální studia na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Manažerské přestupy prosím posílejte na e-mailovou adresu byznys@lidovky.cz

Foto popis|

—

Nový plán na záchranu eura

6.9.2012 ČT 24 str. 07 22:00 Události, komentáře_

Daniela DRTINOVÁ, moderátorka

Zachránit euro za každou cenu. Dnes znovu schválený cíl Evropské centrální banky. Teď chce použít takzvanou bazuku, zbraň, která má zastrašit protivníky. Tak se totiž přezdívá rozhodnutí nakoupit dluhopisy problémových zemí prakticky neomezeně. Banka doufá, že tím finanční trhy uklidní.

redaktorka

Na jihu Evropy zase hoří, nejsou to ale jen lesní požáry, co země kolem Středozemního moře sužuje. Jejich ekonomické problémy dál pálí celou Evropu a hasiči, skuteční i ti v přeneseném slova smyslu, dnes byli v pohotovosti i v německém Frankfurtu. V síle Evropské centrální banky.

Mario DRAGHI, guvernér, Evropská centrální banka

Uděláme v rámci našich pravomocí cokoliv, aby eurozóna měla jednotnou měnovou politiku, abychom zachovali cenovou stabilitu a zachránili euro.

redaktorka

Země jižní Evropy se topí v dluhích a finanční trhy jim půjčují jen s vysokými úroky. Riziko, že dokážou splácet, je totiž veliké. Evropská centrální banka se teď rozhodla zasáhnout. Zemím chce pomoci. Tím, že nakoupí jejich dluhopisy sama.

Mario DRAGHI, guvernér, Evropská centrální banka

Přímé zásahy nám umožní řešit závažné deformace na trzích s vládními dluhopisy.

Lars Seier CHRISTENSEN, generální ředitel, Saxo Bank

Už jsem mnohokrát viděli, že to má jen krátkodobý efekt.

redaktorka

Ekonomická situace Španělska, Řecka, nebo Itálie, je přitom kritická. Evropa trvá na škrtech, lidé se ale bouří, hospodářství padá, nezaměstnanost roste.

nezaměstnaný

Už několik let nemůžu nic sehnat. Je mi už padesát, to se práce hledá těžko.

redaktorka

Šance, že bude brzy líp, je přitom mizivá. Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj dnes zhoršila výhled většiny vyspělých ekonomik, včetně Německa.

Miroslav FRAYER, analytik, Komerční banka

Vzhledem k tomu, že německá ekonomika je náš hlavní obchodní partner, tak jakékoliv zhoršení růstu v Německu, se pak negativně promítne i na vývoji v České republice.

Bohumil VOSTAL, redaktor

Další na tahu v záchraně eura je teď Brusel. V příštích dnech má ohlásit plán na vznik Bankovní unie. Evropská centrální banka by tak měla dohled nad 6 tisícovkami bank eurozóny. Redakce a Bohumil Vostal, Česká televize, Brusel.

Daniela DRTINOVÁ, moderátorka

Hostem k tématu je ekonom a člen Národní ekonomické rady vlády Michal Mejstřík. Dobrý večer.

Michal MEJSTŘÍK, člen NERV, ekonom, **Fakulta sociálních věd** UK

Dobrý večer.

Daniela DRTINOVÁ, moderátorka

Tak zastraší bazuka protivníky, uklidní nákupy státních dluhopisů, finanční trhy?

Michal MEJSTŘÍK, člen NERV, ekonom, **Fakulta sociálních věd** UK

Tak upřímně řečeno, je to opatření, které se dlouho očekávalo a ten boj, který probíhal na půdě Evropské centrální banky de facto znamená konec některým obavám, ale ten konec není definitivní, jo, protože trhy už vlastně poměrně začaly vysoko oceňovat možnost, že přece jenom dojde k tomu, co já si myslím, nevyhnutelně nastane, to jest k odchodu Řecka a možná i některých větších zemí vedle Portugalska z eurozóny. A víceméně ta bazuka má vlastně stlačit tyto obavy a zlikvidovat rizika, která v přesvědčení některých investorů začala povážlivě narůstat.

Daniela DRTINOVÁ, moderátorka

Kdy podle vás by mohlo tedy dojít k rozpadu eurozóny v té dnešní podobě, kdy by mohlo dojít k odchodu Řecka a některých těch dalších zemí, jak jste zmínil?

Michal MEJSTŘÍK, člen NERV, ekonom, **Fakulta sociálních věd** UK

Tak uvědomte si, že vlastně neomezené nakupování prostředků, ono to má takovou zkratku OMT, Outright Monetary Transaction, jo, takže ta OMT, je to takový divoký název, tak ten vlastně by měl být podmíněn, že země, které přijmou takové to půjčky, velice závažným způsobem budou podřizovat svá fiskální rozhodnutí té takzvané trojice, to znamená zástupcům, kteří už v tuto chvíli jezdili do Irska, jezdili do Řecka a byli vlastně splněním těch plánů v těchto zemích velmi nespokojeni. To znamená, v okamžiku, kdy by tyto země nebyly schopny plnit ty podmínky, které jsou svázány s odkupem fondů, tak v tu chvíli je konec takovému tomu programu a teď už v tuto chvíli slyšíme, že například španělský premiér váhá, jestli vůbec za těchto podmínek je možné nastartovat něco takového. Na straně druhé země jako Německo, která de facto argumentuje rozumným obratem, oni říkají - proč mají vždycky vítězit ti slabí, proč nemají padnout, proč my je máme nekonečně de facto pomáhat? Je fakt, že poloha věřitele a dlužníka je vždycky dvoustranná, protože když někomu peníze půjčíte, tak asi za něj třeba i něco odebere od vás, to znamená, není to tak jednostranné, že byste jenom půjčovala. Ale je faktem, že to implicitní odplování věřitelských pozic, to znamená de facto Němci neustále ukládají a v těch zemích, kde schází likvidita, to je ve Španělsku a v Itálii, tak tam vlastně tichou cestou pomocí těch převodů tam ty peníze přecházejí, no tak se dostáváte do situace, že opravdu si kladete otázku - nevyhrají ti slabí?

Daniela DRTINOVÁ, moderátorka

Podle vás tedy ta operace nezachrání tu eurozónu v té podobě, jak ji známe a Řecko odejde. Zachrání ta operace euro?

Michal MEJSTŘÍK, člen NERV, ekonom, **Fakulta sociálních věd** UK

Já si myslím, že ona utlumí ty bezprostřední problémy, které teď v tuto chvíli vidíme, ale de facto distribuuje to riziko z těchto zemí vlastně do zemí těch věřitelských a to je docela nebezpečný proces, který může třeba v některých zemích, které dokonce disentovaly, jak známo, to rozhodnutí Evropské centrální banky bylo vlastně odmítnuto ze strany Německa, takže to Německo se nehlásí, i když bylo vlastně přehlasováno jako jedna z těch 17 zemí eurozóny, tak se nehlásí k tomuto rozhodnutí. A já si myslím, že v okamžiku, kdy nastane ta situace, kdy vlády, když se jim řekne, jak to, že neplníte ty cíle, při vši dobré vůli, když se podíváte na italského premiéra pana Montiho, který se snaží, seč může, ale de facto se mu rozplývá ta politická pozice v jeho pozadí, tak pak přijde chvíle, kdy pan Draghi řekne konec a on bude tím, kdo bude pohřbívat vlastně pozici Itálie.

Daniela DRTINOVÁ, moderátorka

Děkuji vám za rozhovor, na shledanou.

Michal MEJSTŘÍK, člen NERV, ekonom, **Fakulta sociálních věd** UK

Prosím.
—

Na co jste mysleli u Pláteníka?

6.9.2012 Právo str. 05 Příloha - Salon_
ZBYNĚK VLASÁK_

Stěžejním tématem socioložky Ireny Reifové jsou seriály

IRENA REIFOVÁ (1971) působí na katedře mediálních studií **Fakulty sociálních věd** UK a v Centru pro mediální studia (CEMES). Zaměřuje se na kritické teorie médií a kulturní studia, její specializací jsou seriály, a to jak předlistopadové, tak ty soudobé.

)S(Na stránkách Respektu jste nedávno tvrdila, že nad současnými televizními seriály pořád visí stín Jaroslava Dietla. Mohla byste rozvést, co jste tím přesně myslela?

Na české televizní scéně přežívá jakýsi kult seriálu, jenž by se bez Dietla a jeho seriálových světů, které byly také psychohygienickým úkrytem před frustrací z veřejné tváře normalizace, pravděpodobně nevytvořil. Dnes pro pěstování takového kultu už není mnoho důvodů, ale on přesto žije dál, seriály jsou u nás stále vnímány jako pořady se zvláštním postavením.

* Proč byste jinak dělal tenhle rozhovor?

Samotné univerzální chápání epizodických příběhů jako seriálů je neobvyklé a pochází z doby, kdy seriál existoval jen v jedné formální podobě ustálené a prohloubené právě Dietlem – jako příběh o zhruba třinácti epizodách s uzavřeným koncem určených pro hlavní vysílací čas a zabalených do jedné řady. Anglofonní televizní trh formu epizodických příběhů výrazně rozrůznil a nepoužívá jednotné pojmenování seriál. Dělí je na podkategorie, jako jsou crime series, medical drama, sitcomy, mýdlové opery odpolední a večerní apod. U nás to tak není, což svědčí o určité monumentalizaci.

)S(Je tenhle Dietlův dosah dán kvalitou jeho seriálů nebo spíše tím, že se ve své době nemusel poměřovat s přílišnou konkurencí a televize byla silnějším středobodem domácnosti, než je dnes?

Chápu to jako prolnutí konkrétních kvalit Dietlových seriálů a sociopolitické situace, jejíž součástí bylo i mimořádné postavení televize v rámci každodennosti. Je notoricky známo, že Dietl byl mistr psaní postav.

Psychologická rovina jeho seriálů tedy nabízela tzv. imerzivní funkci, diváci se do vnitřních světů postav mohli ponořit, a přivřít tak dveře za svou vlastní realitou. Absence konkurence myslím nebyla tak podstatná, Dietl byl dřív, který ze sebe vydával maximum bez ohledu na okolnosti.

Méně známé – a z hlediska dnešní hegemonní definice minulosti zřejmě i obtížně přijatelné – je ale to, že Dietlovy seriály, ani některé z těch propagandistických, nebyly zjednodušující. Pracovaly například s opakujícím se modelem „špatného komunisty“, stranická politika je v nich historizována a psychologizována. Domnívám se, že normalizační seriály nebyly jen oním úkrytem před realitou, ale současně umožňovaly o politických otázkách přemýšlet. Předkládaly to, co zpravodajství nabízelo v odpudivé podobě, znovu a jinak, otevřeněji úvahám diváků o tom, co je a není politické.

Zásadním problémem normalizace totiž nebyla propaganda KSČ a dokonalé zpolitizování veřejného života, ale právě naopak rezignace podstatné části veřejnosti na zájem o politikum jako o něco, co si v té jediné stranicko-ptydepácké verzi zájem nezasloužilo. Otázky týkající se veřejného života byly v hantýrce vzniklé křížením dokumentů ÚV KSČ a úvodníků Rudého práva pod prahem vnímání a seriály, především ty Dietlovy, je mírně polidšťovaly a činily zpět vnímatelné. Je obtížné diváky na toto téma rozmluvit a výpovědi nejsou jednoznačné. Přesto je zřejmé, že nebylo možné koukat se dlouhé hodiny na úřadování tajemníka Pláteníka a vůbec nic si u toho nemyslet, popřípadě se soustřeďovat jen na linii osobních vztahů.

)S(Je asi zřejmé, že vládnoucí nomenklatuře bezprostředně po roce 1968 odtržení lidí od politiky vyhovovalo a leccos pro to taky udělala. Je ale možné, že chtěla přilákat veřejnost řekněme v kontextu raných osmdesátých let zpět? Napovídaly by tomu zrovna třeba v Okresu na severu občasně nostalgické odkazy na nadšený aktivismus padesátých let.

Doklady o tom, že seriály byly přímo používané jako jeden z kanálů stranické politiky, existují. V osmdesátých letech se například přímo v projevech ideologického tajemníka a v dokumentech jeho oddělení sekretariátu ÚV KSČ objevují opakovaně apely na to, aby se v televizních dramatech soustřeďovali tvůrci na současnost. Seriál Synové a dcery Jakuba Skláře se například odehrává celý v minulosti, v archivu jsem ale našla scénář nikdy nenatočeného čtrnáctého dílu, který skokově dokončuje děj v socialistické přítomnosti, někdy v sedmdesátých letech. Tuším, že Hanzlíkova postava měla problém s rozkrádáním socialistického vlastnictví nebo tak něco. Tento díl velmi pravděpodobně Dietl nepsal a neměl s ním vůbec nic společného. Magdalena Dietlová o něm aspoň nikdy neslyšela. Dost možná se tedy jednalo o pokus dramaturga nebo někoho jiného z Československé televize vyhovět stranické direktivě.

)S(Nemáme my dnes tendence vidět normalizační seriály více politicky, ostřeji než diváci v době jejich vzniku?

Je toho mimochodem indicií i moje předchozí otázka, která v sobě nese neproblematizovaný automatický předpoklad: moc něco chce, dá to do seriálu.

Ale já myslím, že je správné vidět je politicky. To ovšem nutně neznamená zaměřovat se jen na vkládání propagandy do seriálů. Bezesporu se to dělo, lze to doložit. Jenže to vůbec nic nevyovídá o rezonanci takové propagandy u publika. A navíc je to podle mě, čistě subjektivně, to méně zajímavé. Politické vidění se nemusí vztahovat jen k institucionalizované politice. Já chápu – po vzoru všelijakých renomovaných hlav, jako jsou třeba Ernesto Laclau a Chantal Mouffe – politické vidění jako citlivost pro to, o co se ve společnosti vede spor. Ne vždy nás musí zajímat, jak je spor přeložen do stávajícího stranického systému, ať už je pluralitní, nebo jde o systém jedné stra -ny. Takže vnímat normalizační seriály politicky pro mě znamená klást si otázku, zda seriály zvyšovaly u diváků citlivost vůči tomu, o co se ve společnosti vedl spor. Respektive k tomu, o co by se mohl vést, kdyby byl připuštěn, a co je to za stav, který takovou otevřenou debatu vylučuje.

)S(A pokud se politicky v tomto širším smyslu podíváte na současné seriály, co vidíte?

Možnosti, které nabízí klasické popkulturní občanství. Tím se rozumí prožívání zájmu o otázky nadindividuálního významu prostřednictvím obsahů populární kultury. Jsem zastáncem názoru, že pořady, které se z elitářského pohledu jeví přinejlepším jako odpad, takový potenciál mají.

Klasické občanství a související koncept veřejné sféry v díku Jürgena Habermase jsou založené na požadavku racionální a kritické rozvahy a intelektuální práce. Tato koncepce má v sobě od samého zrodu zabudovanou pojistku proti svému masovému rozšíření, protože je to prostě nuda a dřina, pro něž většinu společnosti nikdy nezískáte. Elita se tak stále může cítit odlišná od tzv. pasivních manipulovatelných mas, protože je na tuto nudu a dřinu lépe cvičená, např. vzdělávacím systémem. Tento přístup paradoxně zlidověl, takže se běžně říká například – „Já nechápu, proč lidi pořád čuměj na seriály!“ Přičemž „lidi“ jsou vždycky ti druzí. A ti druzí zase něco podobného říkají o těch prvních. Já si naopak díky inspiraci v kulturních studiích

myslím, že zdrojů politického významu ve společnosti je mnoho a ani tak nezáleží na jejich kvalitě jako na tom, zda se dají použít k budování identity, získávání slasti nebo prostě k přemýšlení.

Výzkum kolegyně Ivy Baslarové třeba ukazuje, že postava doktorky Gity Petrové z počátků seriálu Ordinace v růžové zahradě byla pro divačky významotvorná, umožňovala jim přemýšlet o současných podobách ženství. Gita z Ordinace a otázky feminizmu, celé Vyprávěj a vztah k socialistické minulosti, AIDS, alkoholismus nebo domácí násilí v Ulici – to všechno jsou problémy s politickou dimenzí; tedy jsou součástí nějakých sporů.

)S(A jak byste se vypořádala s argumentem kritiků středního proudu, že popkulturní obsah některé z těchto problémů zcela ignoruje, respektive začne je sám považovat za aktuální až v době, kdy už není co řešit?

Já netvrdím, že kulturní průmysl se čistě na principu altruismu a lásky k lidem vždy a za každých okolností zabývá sociálními a politickými otázkami. Mnohých se naopak střeží, zvláště pokud je vnímá jako riskantní a z hlediska divácké přízně ožehavé. Kolik třeba znáte českých nekonečných seriálů o Romech, že?

Kulturní průmysl má zkrátka dva aktéry: producenty a konzumenty. Výsledek celého dobrodružství přitom rozhodně nezáleží jen na tom, jak to producenti promyslí a naservírují. V novodobých českých seriálech od Života na zámku až po vilu rodiny Bernátových z Cest domů pravidelně vystupuje luxus a bohatství. Je ale otázka, zda se jedná o upevňování statusu quo neokapitalistické české společnosti, nebo jestli to diváky spíš nedráždí, protože jim Bernátovi připomínají jejich dvanáct tisíc měsíčně. To druhé se může dít, aniž by producenti tzv. mainstreamu nutně plánovali publiku aktivně předložit problém sociálních nerovností.

)S(Mění se nějak vztah mezi konzumentem popkulturního obsahu a jeho producentem s rozšířením internetu a sociálních sítí?

Rozšíření internetu a sociálních sítí není nic jiného než jedna velká a zásadní proměna tohoto vztahu. Začíná to sdílením doporučení, kulturních tipů a odkazů a končí vstupem diváků do produktu samotného. Internetové rozšíření nabídky za hranice bezbřehosti si vynucuje volbu a výběrovost mnohem více než dřívější rozhodování, zda koukat nebo nekoukat na televizi, či otázka, na který ze směšných 72 televizních programů se zrovna dívat. Tato výběrovost je už sama o sobě vstupem publik do oblastí, které jim bývaly zapovězené, protože nahrazuje všechny lety vytvářené a měřením sledovanosti podkládané finty tvorby televizního programu.

Skladování celých řad seriálů na internetu je zdánlivě v protikladu s principem seriality, která je založená na odložené slasti, tj. příběh je přerušen v okamžiku, kdy by člověk chtěl víc, ale musí si počkat – a čekání tráví těšením se, které je pak nedílnou součástí konzumace další dávky. Seriály na internetu můžete sledovat formou maratónu sestávajícího se z dalších a dalších epizod navazujících na předešlé. Tento fakt zřejmě začínají producenti zohledňovat. Například seriál HBO Terapie byl natočený tak, aby se dal sledovat horizontálně i vertikálně, v sekvencích, které tvoří buď celé týdny, nebo všechny pondělní díly, všechny úterní atd. Pnutí mezi tím, co vymyslí profesionálové a jak si to uzpůsobí uživatelé, je dnes zkrátka velmi zajímavé.

Gita z Ordinace a otázky feminizmu... AIDS, alkoholismus nebo domácí násilí v Ulici – to všechno jsou problémy s politickou dimenzí

Foto autor| Foto Petr Horník

Korporátní komunikaci Vodafonu povede Čepický

5.9.2012 e15.cz str. 00 Lidé_

Novým ředitelem Korporátní komunikace Vodafonu ČR se od 1. září stává dosavadní tiskový mluvčí Miroslav Čepický. Na nové pozici bude odpovědný za PR, interní komunikaci a společenskou odpovědnost. Na místo tiskové mluvčí nastupuje jeho zástupkyně Alžběta Houzarová. Stává se tak první ženou na této pozici v historii společnosti.

Miroslav Čepický je ve Vodafonu od roku 2007, od roku 2008 na pozici tiskového mluvčího. Před příchodem do Vodafonu působil jako mluvčí portálu Centrum.cz, vedoucí ekonomické rubriky na Aktuálně.cz a redaktor Hospodářských novin. Vystudoval veřejnou správu a žurnalistiku na Vysoké škole ekonomické v Praze.

Alžběta Houzarová pracuje v PR oddělení Vodafonu od roku 2008, od roku 2009 jako zástupkyně tiskového mluvčího. Dříve působila na komunikačních pozicích v neziskovém sektoru. Absolvovala Mediální studia na **Fakultě Sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Dosavadní ředitel Korporátní komunikace Filip Hrubý od září nastupuje na plánovanou rodičovskou dovolenou. Působil v Oskar/Vodafonu od roku 2005, od roku 2007 jako tiskový mluvčí a poslední čtyři roky jako ředitel Korporátní komunikace. Podílel se na založení a řízení Nadace Vodafone ČR. V oblasti médií a komunikace působí na různých pozicích od roku 1998. Nejdříve v České televizi, společnosti Člověk v tísni a několika internetových médiích. Absolvoval sociologii a kulturologii na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy.

Čtete také:

Novým mluvčím Air Bank se stal Vladimír Komjati

URL| <http://strategie.e15.cz/lide/korporatni-komunikaci-vodafonu-povede-cepicky-911358>

Komunikaci Vodafonu povede Čepický

5.9.2012 mediaguru.cz str. 00 Aktuality_

Martina Vojtěchovská_

Novým ředitelem korporátní komunikace Vodafonu se stal dosavadní mluvčí Miroslav Čepický. Vystřídá Filipa Hrubého, který jde na plánovanou rodičovskou dovolenou. Novou mluvčí je od září Alžběta Houzarová, která Čepického dosud zastupovala. Uvedli to zástupci společnosti.

Čepický je ve Vodafonu od roku 2007, od roku 2008 na pozici tiskového mluvčího. Před příchodem do operátora působil jako mluvčí portálu Centrum.cz, vedoucí ekonomické rubriky na Aktuálně.cz a redaktor Hospodářských novin. Vystudoval veřejnou správu a žurnalistiku na Vysoké škole ekonomické v Praze.

Alžběta Houzarová pracuje v PR oddělení Vodafonu od roku 2008, od roku 2009 jako zástupkyně tiskového mluvčího. Dříve působila na komunikačních pozicích v neziskovém sektoru. Absolvovala Mediální studia na **Fakultě Sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Odcházející ředitel Filip Hrubý působil v Oskaru a jeho nástupci Vodafonu od roku 2005, od roku 2007 jako tiskový mluvčí a poslední čtyři roky jako ředitel korporátní komunikace. Podílel se na založení a řízení Nadace Vodafone ČR. V oblasti médií a komunikace působí na různých pozicích od roku 1998. Nejdříve v České televizi, společnosti Člověk v tísni a několika internetových médiích. Absolvoval sociologii a kulturologii na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy.

Nejmladší tuzemský mobilní operátor Vodafone Czech Republic je od roku 2005 součástí Vodafone Group. V Česku poskytuje služby pro více než 3,3 milionu zákazníků.

-čtk-

URL| <http://www.mediaguru.cz/2012/09/komunikaci-vodafonu-povede-cepicky-strida-hrubeho/>

Korporátní komunikaci Vodafonu povede Miroslav Čepický, novou mluvčí Alžběta Houzarová

5.9.2012 [mediar.cz](http://www.mediar.cz) str. 00 Články_
Ondřej Aust_

Novým ředitelem Korporátní komunikace Vodafonu ČR se k 1. září stal Miroslav Čepický, dosavadní tiskový mluvčí. Na nové pozici bude odpovědný za PR, interní komunikaci a společenskou odpovědnost (CSR) Vodafonu. Na místo tiskové mluvčí nastupuje jeho zástupkyně Alžběta Houzarová. Stává se tak první ženou na této pozici v historii společnosti.

Novým ředitelem Korporátní komunikace Vodafonu ČR se k 1. září stal Miroslav Čepický, dosavadní tiskový mluvčí. Na nové pozici bude odpovědný za PR, interní komunikaci a společenskou odpovědnost (CSR) Vodafonu. Na místo tiskové mluvčí nastupuje jeho zástupkyně Alžběta Houzarová. Stává se tak první ženou na této pozici v historii společnosti.

Miroslav Čepický a Alžběta Houzarová. Foto: Vodafone

Dosavadní ředitel korporátní komunikace Filip Hrubý od září nastupuje na plánovanou rodičovskou dovolenou.

Čepický je ve Vodafonu od roku 2007, od roku 2008 na pozici tiskového mluvčího. Před příchodem do Vodafonu působil jako mluvčí portálu Centrum.cz, vedoucí ekonomické rubriky na Aktuálně.cz a redaktor Hospodářských novin. Vystudoval veřejnou správu a žurnalistiku na Vysoké škole ekonomické v Praze.

Alžběta Houzarová pracuje v PR oddělení Vodafonu od roku 2008, od roku 2009 jako zástupkyně tiskového mluvčího. Dříve působila na komunikačních pozicích v neziskovém sektoru. Absolvovala Mediální studia na **Fakultě Sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Odcházející ředitel Filip Hrubý působil v Oskaru/Vodafonu od roku 2005, od roku 2007 jako tiskový mluvčí a poslední čtyři roky jako ředitel Korporátní komunikace. Podílel se na založení a řízení Nadace Vodafone ČR. V oblasti médií a komunikace působí na různých pozicích od roku 1998. Nejdříve v ČT, společnosti Člověk v tísni a několika internetových médiích. Absolvoval sociologii a kulturologii na Filosofické fakultě UK.

URL| <http://www.mediar.cz/korporatni-komunikaci-vodafonu-povede-miroslav-cepicky-novou-mluvci-alzbeta-houzarova/>

—

Když vládne ekonomokracie

4.9.2012 [Hospodářské noviny](http://www.hospodarske-noviny.cz) str. 08 Názory_
Antonín Rašek_

Vědní disciplíny mají ve světě na exekutivní rozhodování, zvláště na strategické vládnutí, stoupající vliv. Přímý zadáváním analýz, prognóz a projektů nebo prostřednictvím poradců a poradních orgánů vlády.

Vliv je diferencovaný a týká se to i společenskovedních oborů. U nás už více než dvacet let, nemluvě o letech předchozích, měli a mají rozhodující slovo ekonomové. Charakter našeho vládnutí je od dob premiéra Václava Klause ekonomokratický, vládne ekonomokracie.

Docházelo proto k absurdní situaci, že do roku 1996 nebyla obnovena rada obrany státu a problémy obrany se projednávaly na poradách ekonomických ministrů. Nyní o obraně určením výše vojenského rozpočtu rozhoduje ministr financí Miroslav Kalousek. Kuriózně je to i důsledkem aféry ProMoPro, která ministra obrany oslabil.

Proto armáda přežívá s nalomeným křídlem, dokonce dvojnásobně – podruhé mu je zlomily nepotrestané korupce a aféry.

Není ani překvapením, že rozhodujícím vládním poradním orgánem je Národní ekonomická rada vlády. Psychologové, sociologové, politologové, ekologové, demografové a experti dalších společenskovedních disciplín zůstali stranou. Dost si to malou iniciativou ale zavinili sami.

Stačí zacitovat z Vriesova Kolibříka: Úroveň různých povolání stejně jako úroveň národů se dá měřit podle toho, do jaké míry jsou schopny nebrat se vážně... Sociologové inklinují k superblábolům vlastním jejich oboru, a navíc je umocňují bláboly z oblasti psychologie, takže mají tendenci se vyjadřovat v sáhodlouhých vlakových soupravách složených z verbálních dobytčáků jako třeba eticko-socio-psychicko-genetické syndromy a vyvolávat v posluchači bolestný pocit blivna.

Ale na věci nic nemění, že přijímaná opatření přes ujišťování vlády o opaku sociální situaci neanticipují. Proto je v naší společnosti až nebezpečné sociální napětí. Proti očekávání na tento deficit nezareagovali ani sociální demokraté Z podnětu Michala Haška byla sice založena hejtmanská ekonomická rada ERAK. Jenže je jen zrcadlovým odrazem Národní ekonomické rady vlády a není o ní moc slyšet. Předseda ČSSD Bohuslav Sobotka sice sdělil, že v tomto týmu budou i představitelé jiných vědních disciplín, ale o realizaci záměru se zatím ve veřejnosti neví.

A tak je ekonomie nadále v roli supervědy, i když ekonomové tváří v tvář globální finanční krizi začínají ztrácet na jistotě, nevědí si s ní rady, jejich názory jsou až diametrálně protikladné, mnohdy ideologicky podmíněné. Možná by jim pomohlo, kdyby se někteří z nich zbavili mocenských ambicí, přestali se cítit být součástí moci.

Abychom nepřeháněli, věda může mít vliv i na strategické vládnutí za předpokladu, že cosi takového existuje. V Centru pro sociální a ekonomické strategie **Fakulty sociálních věd** zpracovávali publikaci Strategické vládnutí v České republice. Když ji dokončili, přejmenovali práci na Strategické vládnutí a Česká republika. Záměna předločky za spojku mluví za vše.

Ekonomie je nadále v roli supervědy, i když ekonomové tváří v tvář globální finanční krizi začínají ztrácet na jistotě. Možná by jim pomohlo, kdyby se někteří z nich zbavili mocenských ambicí.

Foto popis|

O autorovi| Antonín Rašek, Autor je sociolog.

—

Jak ty peníze utratit? Něco vymyslíme

4.9.2012 Lidové noviny str. 15 Peníze&Byznys - Akademie_
EVA HNÍKOVÁ_

Z evropských peněz se v Praze platí i vzdělávání zaměstnanců soukromých firem, čerpání peněz kritizuje i Nejvyšší kontrolní úřad

Baví vás práce? Co považujete na svém povolání za nejméně zábavné? Kde vidíte své rezervy? Na tyhle i další podobné dotazy musel v rámci evropského projektu v práci odpovídat manažer Pavel. Pražská obchodní firma, u které je zaměstnaný, totiž získala na vzdělávání dotaci z operačního programu Praha – Adaptabilita. A projekt začal průzkumem situace ve firmě, tedy zmíněným dotazníkem. Při jeho vyplňování ovšem Pavla napadaly zcela jiné otázky, například: Na co všechno ta Unie dává peníze? Není podpora vzdělávání v soukromé firmě zbytečné plýtvání?

Většinu zaplatila Unie, část přidala Praha. Většina evropských peněz zamířila v Česku do regionů. Praha má kvůli vyšší životní úrovni jen omezené možnosti pro čerpání peněz z Unie, k dispozici má pouze dva operační programy. O to více by možná mohlo hlavní město přemýšlet, jak peníze využije. Jenže více než miliarda korun, konkrétně 1238 milionů, nyní teče do vzdělávání zaměstnanců převážně v soukromých společnostech. A jak vypadají projekty, které získaly podporu?

Třeba firma Siemens dostala z evropských fondů 7,5 milionu. Za ně proškolila 530 zaměstnanců pracujících hlavně v obchodnických a administrativních profesích. „Díky programu jsem pomohli zaměstnancům v dalším vzdělávání v takové míře, jakou bychom si sami nemohli dovolit,“ pochvaluje si Jan Kopecký, který má v Siemensu na starosti komunikaci. Školení zaměřené hlavně na počítačové znalosti, měkké dovednosti (jako komunikace, týmová práce atd.) a kaučing se podle Kopeckého pozitivně odrazilo jak na práci lidí, tak i v efektivnějším fungování firmy. Siemens si k penězům z evropských fondů přidal přibližně dvacet procent ze svého. „Celkově bylo na vzdělávání vynaloženo přibližně devět milionů,“ sděluje Jan Kopecký.

Siemens je však spíše výjimkou. Většina ostatních firem „nedosypala“ ze svého vůbec nic. Jak to vypadalo v praxi? Z 85 procent byly projekty financovány z evropských peněz, konkrétně z Evropského sociálního fondu, zbylých 15 procent žadatelé zpravidla dostali ze státního rozpočtu či rozpočtu hlavního města.

To je třeba případ Mediatelu, který se zaměřuje na marketing a komunikaci. Do programu, který Unie podpořila částkou 4,6 milionu, se zapojily tři stovky zaměstnanců. „Jednotliví pracovníci hodnotili dílčí kurzy, jichž se zúčastnili, velmi pozitivně, a to vzhledem k pracovnímu zařazení i pro svůj osobní rozvoj,“ popisuje Barbara Kotulánová, specialista komunikace firmy Mediatel. Firma své lidi školila v IT dovednostech, došlo i na jazykové kurzy.

A jak vypadají další podpořené projekty? Společnost Sconto nábytek získala skoro 4,8 milionu na vzdělání 175 osob, od skladníků po top manažery. Komunikační agentura Bison & Rose dostala z evropských fondů 1,2 milionu na proškolení patnácti mladých zaměstnanců – má jim být méně než třicet. Projekt zahájený letos má skončit v září 2013. Amůžeme pokračovat: Společnost Copy General získala 6,3 milionu na vytvoření dlouhodobě udržitelného systému vzdělávání – zapojit se mělo 120 zaměstnanců z celkových 210...

„Zájem o program je velký,“ tvrdí Jiří Netík, manažer pro publicitu z Odboru Evropských fondů Magistrátu hl. m. Prahy. V rámci operačního programu Praha Adaptabilita se má rozdělit celkově zhruba 2,7 miliardy, více než miliarda má jít na další vzdělávání a zvyšování kvalifikace zaměstnanců. „Nyní máme uzavřeny smlouvy na 87 procent těchto peněz, polovina už byla proplacena,“ popisuje průběh čerpání peněz Jiří Netík s tím, že proškolení má být celkově 128 tisíc lidí.

Ďábel ukrytý v detailech Má se ale z evropských peněz podporovat vzdělávání v soukromých firmách? „Unie si od strukturálních fondů slibuje dosažení vyššího růstu HDP, vytvoření nových pracovních míst a snížení nerovnoměrnosti mezi regiony,“ vysvětluje Pavel Vacek z Institutu ekonomických studií **FSV UK** s tím, že sám není příznivcem dotací. „Lepší by bylo jak firmy, tak fyzické osoby méně danit, aby jim zůstalo více peněz, které dokážou použít daleko efektivněji než stát,“ myslí si Vacek. Když už byl tento program vypsán a soukromé firmy dostávají peníze na vzdělávání zaměstnanců, bylo by podle Pavla Vacka vhodné podporovat nabývání znalostí a zkušeností, které jsou přenositelné na širší trh práce, ne využitelné jen u daného zaměstnavatele.

Vacek by peníze směřoval také k lidem ze sociálně slabších vrstev, aby zlepšil jejich šance na získání práce. Mohly by jim posloužit třeba na získání řidičského oprávnění, které je dnes relativně drahé. Z fondu by bylo možné platit jazykové kurzy vedené rodilými mluvčími. „Děti rodičů ze sociálně slabších vrstev mají jazykovou výuku pouze na školách a ta není všeobecně moc kvalitní. Lépe postavené rodiny ale posílají své děti na půlroční a roční pobyty do zahraničí. Na trhu práce jsou pak ve výhodě,“ uvažuje Pavel Vacek.

Ďábel je však podle Vacka ukrytý v detailu: „Jde o to, aby nebyly financovány firmy, které poskytují vzdělání jenom na papíře a „dojí“ granty bez reálného přínosu.“ Potřebujeme tolik kadeřníků? Program Adaptabilita kritizoval i Nejvyšší kontrolní úřad (NKÚ). V létě vydal zprávu, kde upozornil, že zacílení programu nedostatečně reflektuje specifika trhu práce v Praze. Její autor Petr Neuvirt, člen kolegia NKÚ, upozorňuje konkrétně na program vzdělávání v oblasti kadeřnických služeb, který byl také podpořen. „Ale potřebuje Praha tolik kadeřníků? To nikdo neřešil,“ říká Neuvirt s tím, že je potřeba zkoumat, zda peníze způsobí vyšší zaměstnanost, nebo ne. „Já si myslím, že tomu tak rozhodně není ve všech případech. Vypsání programu měla předcházet důsledná analýza,“ vysvětluje své výhrady Petr Neuvirt. „K tomu podle mého názoru nedošlo,“ říká s tím, že program měl být více zacílen do sociální oblasti. „Tam Praha potřebuje pomoc stejně jako každé jiné velkoměsto.“ Podle Jiřího Netíka z pražského magistrátu je program primárně zacílen na vzdělávání, ale sociální problematiku řeší také. „Má usnadnit znevýhodněným skupinám občanů vstup na trh práce, ale také podporovat udržení si stávajícího místa. To je podpořeno zmíněným vzděláváním a proškolením zaměstnanců různých institucí,“ vysvětluje Netík. Dále vyjmenovává, že část peněz má jít i na vznik firemních školek, pružnější organizaci práce pro znevýhodněné či na podporu zaměstnanců v předdůchodovém věku.

A jak taková podpora vypadá v praxi? V úvodu zmíněný manažer Pavel potvrzuje, že v jejich firmě mělo být vzdělávání původně zaměřeno na lidi nad 50 let. Jenže pak se nenašel dostatečný počet zájemců a šanci dostali i mladší.

Jde o to, aby nebyly financovány firmy, které poskytují vzdělání jenom na papíře a „dojí“ granty bez reálného přínosu, upozorňuje ekonom Pavel Vacek

Foto popis| Je to plýtvání, napadalo některé zaměstnance během školení placeného z evropských fondů
Foto autor| FOTO SHUTTERSTOCK

Sám se divím, že jsem toho ještě nenechal, říká o své profesi šéfredaktor Roman Konečný

4.9.2012 REGION OPAVSKO str. 09 Rozhovor_
Zdenek Jeník_

Před pěti lety spatřil světlo světa týdeník REGION OPAVSKO. Noviny bez nichž už si své úterý (někdy pondělí) nedovedou představit desetitisíce čtenářů v našem okrese. Od samého začátku stál u jeho zrodu mladý novinář Roman Konečný. Dnešní rozhovor tedy – trošku netradičně – představuje předstaavsku. právě tuto výraznou osobnost regionální žurnalistiky na Opavsku.

* Ač jste ještě mlád, přesto už v novinách působíte téměř 15 let. To znamená, že jste musel začít hned po střední škole.

Díky za kompliment. Já vlastně začal už na střední škole, nebo přesněji týden před maturitou na dnešním Slezském gymnáziu, kdy vyšlo nulté číslo Opavského Patriotu, které se mi úplně náhodou dostalo do ruky. A tam byl inzerát, že hledají lidi do redakce. S novinami jsem neměl jinou než čtenářskou zkušenost, ale zkusil jsem to a vyšlo to. Takže o svatém týdnu jsem lítal s blokem a foťákem a dělal první články. No a už mi to zůstalo.

* Doufám, že jste odmaturoval...

Kupodivu ano.

* Proč jste se rozhodl stát se novinářem? Co vás přitahovalo na této profesi?

Rozhodně to nebylo mým celoživotním snem a ještě na gymnáziu jsem netušil, co budu dělat. Bavilo mě fotit, rád jsem dělal fotky na ulici, dokument. Jenže o specializovaného fotografa zájem nebyl. Řekli mi, že mě vezmou, ale že musím dělat klasického redaktora. Zkusil jsem to, a i když začátky byly hodně těžké a dodnes se divím, že jsem toho v prvním roce nenechal, zůstal jsem novinářem.

* Ve filmech a seriálech vypadá novinařina jako vzrušující a hektická práce, plná vtipných replik a bonmotů... Skutečnost bývá většinou jiná.

Před časem běžel v televizi seriál Redakce. Pár dílů jsem viděl a dost jsem u toho trpěl. Redaktoři tam buď stáli u kávovaru, nebo seděli v hospodě. Nevím, kdy měli čas dělat noviny. Filmový obraz novinařiny je hodně zkreslený. Tato profese má výhodu i nevýhodu v tom, že práce je pokaždé jiná.

* Můžete to upřesnit?

Já nikdy nevím, co se ten den stane. Můžete si naplánovat program, pak spadne u Dolního Benešova letadlo a vaše plány se okamžitě mění. Rozhodně se nikdy nenudíte, setkáváte se se zajímavými lidmi, dostáváte se na místa, kam se běžný smrtelník nedostane. Horší je časová náročnost, protože události se na čas či den v kalendáři nedívají a důležité věci se dějí i o svátcích, víkendech či pozdě večer. A v neposlední řadě dokonale funguje profesionální deformace, takže si na dovolené kupujete noviny a zjišťujete, jak to funguje jinde. Nebo když večer jdete domů a slyšíte sirény, už berete do ruky mobil a zjišťujete, co se zase stalo.

* Je nějaký rozdíl v práci šéfredaktora regionálního listu a dejme tomu novinářem „velkého“ deníku?

To by bylo na dlouhé povídání. Každopádně, pokud se chcete naučit novinařinu, není nic lepšího než regionální noviny. A to myslím naprosto vážně. Když půjdete do velkého deníku, prvních pět let budete přepisovat e-maily, pak tiskové zprávy, dostanete nějakou specializaci a už se z ní nedostanete ven. Regionální redakce jsou personálně velmi malé, nemáme zázemí jako velké vydavatelské domy. Je nás pár, musíte se naučit samostatnosti, improvizovat, mít základní přehled skoro o všem. Musíte rychle zvládnout jednání s různým typem lidí, počínaje primátorem a konče rozzlobeným čtenářem, kterému jsme zkomolili jméno. Nacházet cestu k různým informacím, naučit se analyzovat. Tady si můžete vyzkoušet opravdu vše, od zpravodajství, publicistiky, kultury, krimi nebo sportu.

* A to, co jste právě popsal, je výhoda, nebo nevýhoda?

Samozřejmě jak se to vezme. V každém případě je to náročné. Určitou výhodou je, že se věnujete pouze vašemu poměrně blízkému okolí, které dobře znáte, včetně lidí a souvislostí. Ale zároveň je to i velká nevýhoda. Novinář z Prahy píšící o nějaké opavské kauze nikdy její aktéry nepotká, my je potkáváme denně. Což třeba u policejních případů není vždy příjemné. Na to každý nemá národu, proto i přes můj relativně mladý věk není v Opavě mnoho služebně starších novinářů.

* Je to už 5 let, co jste změnil dres a nastoupil jako šéfredaktor nově vznikajícího týdeníku. Nelitoval jste někdy?

Neznám nikoho, kdo by nikdy nenadával na práci. V tomto jsem snad normální člověk. Samozřejmě máte chvíli, kdy toho máte plné zuby, valí se to na vás ze všech stran. V roce 2007 jsem měl pracovních nabídek více, nakonec jsem si vybral tuto, i když jsem tušil, že to bude hodně náročné a že to třeba nemusí vůbec vyjít. Všimavější občané si možná vzpomenou, kolik se v Opavě vystřídalo novin a kde dneska jsou? Lákalo mě ale využít to dobré, co v opavských novinách bylo, a postavit doslova na zelené louce úplně nový titul. Začátky byly hodně těžké a i nám trvalo dlouho, než se nám podařilo prorazit. Časem se však ukázalo, že to stálo za to. Čtenáři si nás našli, oblíbili si náš koncept, noviny postupně rostly. Začali jsme dělat populární tematické přílohy, přidali televizní magazín Pohoda, začali vycházet celobarevně. Ohlas čtenářů je obrovský a třeba naše redaktorka Milena Křístková říká, že za více jak 20 let pracovala v mnoha redakcích, ale nikdy předtím se nesetkala s tolika ohlasy, jako když pracuje u nás. Samozřejmě ne vše se povedlo a stále je co zlepšovat.

* Co by měl podle vás regionální týdeník splňovat?

Tvář našich novin se poměrně dlouho vyvíjela. Proto když dáte vedle sebe REGION OPAVSKO z roku 2007 a dnešní, jsou to dost rozdílné noviny. A to nejen graficky. Snažíme se, aby noviny byly pestré a zajímavé. Opavsko, Vítkovsko a Hlučínsko jsou velmi pestrý region s bohatou historií i přítomností, žije v něm spousta zajímavých, tvořivých a pracovitých lidí a působí zde celá řada firem, od malých živnostníků po velké společnosti typu Teva, Brano, Ostroj či Lanex. Je zde největší fotbalový svaz v republice a řada dalších sportovních či kulturních spolků. Samozřejmě ne vše je růžové, je tu i řada nešvarů. A o tom všem chceme psát. Chceme, aby naše noviny byly pro čtenáře jakýmsi průvodcem. Aby se dozvěděl vše důležité, co se u nás stalo či co nás čeká. Musíme jej informovat o tom, co se hraje v divadle, ale i o tom, jak se hospodaří nechybí ani různé soutěže. Když se loni hrálo o lístky na koncert Karla Gotta, odpovědi čtenářů nám úplně zavařily redakční e-mail.

* Odešad je slyšet nářky na to, že náklady novin prudce klesají. Mladí lidé preferují elektronická média, internet, sociální sítě. Jak vidíte budoucnost REGIONu OPAVSKO?

Kdybych tomuto projektu nevěřil, dávno tady nejsem. Je pravda, že náklad celostátních novin jde dolů a že zájem o papír celostátně klesá. Je to i tím, že velká vydavatelství „překlápějí“ obsah svých titulů v reálném čase rovnou na internet. Na co budete tyto noviny kupovat, když si je celé můžete přečíst na internetu? U regionálních novin, jako jsme my, je to ale jiné. Lidé mají stále hlad po informacích z jejich okolí. A na tomto jsme postavili naši filozofii. U nás se nedozvíte, co se stalo v Českých Budějovicích. Věnujeme se pouze Opavsku, Hlučínsku a Vítkovsku, tyto regiony máme, doufám, dobře pokryté. A k těm mladším lidem: každý, kdo v pondělí odpoledne nebo v úterý ráno prochází centrem Opavy, si může všimnout, jaké je spektrum lidí, kteří mají v ruce REGION OPAVSKO. Najdete tam prakticky všechny věkové kategorie, od šestnáctiletých pubertáků po seniory. A pro tým lidí, který tyto noviny týden co týden připravuje, je to pohled hodně milý.

Roman Konečný

s veřejnými penězi. A samozřejmě Bc. Roman Konečný se narodil před 33 lety v opavské porodnici. Po maturitě na Slezském gymnáziu v Opavě nastoupil jako redaktor a fotograf do nově vzniklého týdeníku Opavský Patriot (později přejmenováno na Kamelot). Po roce a půl přestoupil do Opavského a Hlučínského Regionu a Deníku, kde pracoval nejdříve jako redaktor, později jako zástupce šéfredaktora. Externě spolupracoval s rádiem Orion. Od roku 2007 je šéfredaktorem REGIONu OPAVSKO. Při zaměstnání dále vystudoval Veřejnou správu a regionální politiku na Slezské univerzitě v Opavě. V současnosti distančně studuje Veřejnou a sociální politiku na [Fakultě sociálních věd](#) Univerzity Karlovy v Praze.

Foto autor| Foto: Jan Kuzník

KRAŤÁSKY

4.9.2012 Týdeník Rozhlas str. 18 Krat'ásky_
(miš)_

* Podle průzkumu agentury STEM/MARK téměř sedmdesát procent obyvatel České republiky nikdy nebylo na koncertě vážné hudby, operním nebo baletním představení. Stejně procento respondentů dává přednost rocku a popu. Z odpovědí dotázaných dále vyplynulo, že na koncert klasické hudby se i v kulturní metropoli Praze pravidelně vypravuje jen pět procent obyvatel.

* Skupiny Tata Bojs, En.dru, zpěváka Dana Bárta, kabaretiéra Petra Skoumala, Pražskou komorní filharmonii, Jiřího Stivína, Clarinet Factory či bubeničky orchestr Tam-Tam Batucada nabídne program Struny dětem s podtitulem Víkend festivalu Struny podzimu pro zvědavé děti a hravé rodiče, který proběhne od 19. do 21. října v pražském divadle Minor.

* Legendární hudebník Peter Gabriel připomene pětadvaceti leté výročí vydání slavného alba So reedice, která vyjde hned v několika formátech. Standardní CD verze nabídne zremasterovanou původní nahrávku, třídisková edice bude rozšířena o dosud nevydaný 2CD záznam Live in Athens 1987. Pro nejnáročnější příznivce bude připraven limitovaný box set, který bude obsahovat mj. dvanáctipalcový singl s dosud nevydanými nahrávkami Courage a Sagrada.

* V pětasedmdesáti letech zemřel profesor Miloslav Petrušek, přední český sociolog a bývalý děkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy a předseda Masarykovy československé sociologické společnosti.

* Ve věku osmdesáti tří let zemřel český humorista a kreslíř Jaroslav Malák, ilustrátor Neználka a spolupracovník časopisů Ohníček, ABC a Čtyřlístek.

* Ve věku šedesáti osmi let spáchal v Los Angeles sebevraždu hollywoodský mainstreamový režisér Tony Scott, bratr slavnějšího Ridleyho Scotta a autor filmů jako Top Gun nebo Bouřlivé dny.

* Národní galerie uzavřela expozici pražského Muzea českého kubismu v domě U Černé Matky Boží. Díla jako obrazy Bohumila Kubisty, Emila Hily nebo Josefa Čapka, plastiky Otto Gutfreunda nebo nábytek z dílny Pavla Janáka mají být přestěhovány do Veletržního paláce.

Foto popis|

Michal Soták

3.9.2012 Euro str. 19 Monitor_

Cushman & Wakefield

šéf výzkumu trhu Tým výzkumu trhu v Cushman & Wakefield v České republice a na Slovensku vede nově Michal Soták. Ve své pozici je zodpovědný za zpracování studií proveditelnosti, vedení statistických dat a tvorbu analýz. Služby jeho týmu využívají přímo klienti i jednotlivé týmy C&W při práci na ostatních zakázkách.

Před příchodem do Cushman & Wakefield Soták působil ve společnosti Develon jako development manager. Podílel se na akvizicích, získávání financování od bank či na rozvoji a správě nemovitostí v portfoliu firmy. Kariéru zahájil ve společnosti Citigroup, kde pracoval v pražské a londýnské kanceláři.

Michal Soták studoval ve Velké Británii na University of Bath, kde získal titul magistr v oboru financí a účetnictví. Je také držitelem bakalářského titulu z **Fakulty sociálních věd** na Karlově Univerzitě. Baví ho americké sitcomy a rád hraje paintball. I

Foto popis|

SOBOTNÍ VIDEOZÁZNAM: Rozpravy o českých médiích tentokrát o budoucnosti hybridní televize a o roli České televize jako lídra jejího rozvoje

1.9.2012 ceska-media.cz str. 00 Média-Stalo se_
Vlastní zpráva ČM, (BoJ)_

Internetový deník Česká média ve spolupráci s Českým rozhlasem 6 a Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **FSV UK** dnes upořádaly ve středu 29. srpna diskusi na téma „Hybridní a interaktivní televizní vysílání veřejné služby. Má tato technologie budoucnost a jak ji navázat na televizní program?“, ve které vystoupili Milan Fridrich (ředitel programu ČT), Pavlína Kvapilová (ředitelka nových médií ČT), Rudolf Pop (ředitel techniky ČT) a Milan Šmíd (publicista, pedagog a člen kolegia GŘ ČT). Veřejný diskusní podvečer moderoval Radko Kubičko z ČRo6. V rámci víkendových videí nabízíme kompletní videozáznam zhruba dvouhodinové diskuse.

URL| <http://www.ceskamedia.cz/article.html?id=441725>

Fotky polonahého Topolánka prý mohou Randákovi pomoci na Hrad

1.9.2012 parlamentnilisty.cz str. 00 Kauzy_
Pavel Kozdera_

POLITOLOGOVÉ Asi jen málokdo čekal, že se do prezidentské kampaně zapojí také bývalý ředitel Úřadu pro zahraniční styky a informace Karel Randák. Překvapení nad jeho rozhodnutím jsou také redakcí oslovení politologové. Jaké jsou generálové možnosti? Komu ubere hlasy a na co bude sázet v kampani? Ptali jsme se jich v tradiční anketě.

Když Karel Randák naposledy oficiálně navštívil Pražský hrad, aby si převzal generálskou hvězdu z rukou Václava Klause, nechal si kvůli aktu samotnému narůst plnovous. Nechtěl svou identitu, coby šéf rozvědky, odmaskovat pro běžnou veřejnost. Nyní by však rád přišel na Hrad hlavní branou, v plné parádě a rovnou do funkce nejvyšší.

Generál ve výslužbě má podle Miroslava Mareše z brněnské politologie výhodu v tom, že je na rozdíl od některých jiných kandidátů kolem něj šířen jistý antikorupční etos. "To může část lidí oslovit, ale bude lovit ve voličských vodách, které doposud ovládal Jan Fischer. Aby uspěl, muselo by dojít k tomu, že kruhy a finance nyní podporující Fischera by se soustředily na Randáka," rozdal karty celkem jasně politolog.

I když se Jan Fischer doposud těší největší podpoře voličů a v průzkumu poráží těsně i Miloše Zemana, na jeho čistý štít upadla kaňka. O tu se postaral šéf jeho kampaně Jan Novák, který se před několika týdny sešel v pražské restauraci Kogo s kontroverzním bývalým vrchním státním zástupcem Vlastimilem Rampulou.

relatedarticles title="Související:" articles="" /

Držet kolty nízko

Josefu Mlejnkovi z **Fakulty sociálních věd** zůstává nad Randákovou kandidaturou rozum stát. "Já mám pocit, že se s přímou volbou prezidenta v této zemi už všichni dočista zbláznili. Nevím, kolik lidí dá Randákovi hlas, asi povede kampaň ve stylu, že mu kolty "visí proklatě nízko", ale s funkcí prezidenta, tak jak je v ústavě definována, to nebude mít nic společného," soudí pro ParlamentníListy.cz Mlejnek.

SLEDUJEME téma: Přímá volba prezidenta

Nepřítel má víc než dost

Randákovi nemůžou přijít na jméno minimálně tři velmi důležití lidé české politiky, což může být podle odborníků do jisté míry výhoda u voličů. V prvé řadě premiér Petr Nečas, který jej podezřívá z úniku informací o platu šéfky jeho kabinetu Jany Nagyové. Dále pak Nečasův předchůdce Mirek Topolánek, jehož toskánskou dovolenou s lobbisty na bílé jachtě a v plavkách před luxusní vilou vysílal Randák v "přímém přenosu". A v neposlední řadě bývalý ředitel Pražského dopravního podniku Martin Dvořák, jehož působení a zvláště způsoby zadávání veřejných zakázek kritizuje Randák od nástupu do své pozice vedoucího investigativního týmu Nadačního fondu proti korupci.

Více názorů politologů ČTĚTE ZDE

relatedarticles title="Psali jsme:" articles="244445,244376,244361,244314,244288,243811,240207" /

Ptejte se politiků, ptejte se Vašich volených zastupitelů, pište, co Vám osobně vadí. Registrujte se na našem serveru ZDE.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1388&clanek=244473>